

Acilín Öyküsü 2016

Hazırlayanlar

Prof. Dr. Cengiz YAKINCI

Prof. Dr. Başar CANDER

Prof. Dr. Mehmet GÜL

© 2016 AKADEMİSYEN KİTABEVİ
Yayın Dağıtım ve Pazarlama A.Ş

Halk Sk. 5/A Yenışehir/ANKARA

Tel: 0312 431 16 33

www.akademisyen.com

Acilın Öyküsü 2016

Acil Tıp Uzmanları Derneği yayınıdır.

Yayın numarası: 3

Hazırlayanlar: Prof. Dr. Cengiz YAKINCI

Prof. Dr. Başar CANDER

Prof. Dr. Mehmet GÜL

ISBN: 978-605-9354-20-2

Yayıncı Sertifika No : 25465

Yayın Koordinatörü : Yasin DİLMEN

Mizanpaj : Kerem ACAR

Kapak : Yusuf ÖZALP

Baskı : Özyurt Matbaacılık, ANKARA/Mayıs 2016

Dağıtım Adresi

Akademisyen Kitapevi

Halk Sk. 5/A Yenışehir/ANKARA

Tel: 0312 431 16 33

www.akademisyen.com

Acil Tıp Uzmanları Derneği

Gülyüz Sk. Emek Apt. 26/19

Yukarı Ayrancı Çankaya/ANKARA

Tel: 0312 426 12 14

www.atuder.org.tr

Bu kitabın yayın hakkı Acil Tıp Uzmanları Derneğine aittir. 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereği herhangi bir bölümü, resmi veya yazısı, yazarların ve yayıncısının yazılı izni alınmadan tekrarlanamaz, basılamaz, kopyası çıkarılamaz, fotokopisi alınamaz veya kopya anlamı taşıyabilecek hiçbir işlem yapılamaz. Yazıların içerikleri yazarları bağlamaktadır.

Takdim

Her insan farklı bir dünyadır. Yaşadıkları olaylar insanlara farklı bakış açıları kazandırır. Elde edilen tecrübeler yeni ufuklar açar. Bu tecrübelerin sentezi ileri doğru yol alırken insanlığa yol gösterir. Birçok pozitif ilme tecrübelerin çok önemli katkıları olmuştur. İnsanların farklı deneyimler yaşadığı önemli yerlerden birisi de acil servislerdir. Yıllık başvuru sayılarına baktığımızda toplumun her kesiminden insanın bir şekilde acil servislerde yollarının kesiştiğini görebiliyoruz. Farklı bir âlemdir acil servisler. Kişilerin beklentileri farklıdır, duyguları farklıdır, bulunduğu yerler farklıdır burada. Her şey farklı olsa da acil servisler duyguların doruk noktaya ulaştığı ortak yaşam alanlarıdır aynı zamanda.

Acil serviste doktorlar vardır, hemşireler vardır, sağlık memurları vardır, sekreterler vardır; hastalar ve hasta yakınları vardır, güvenlik birimleri vardır. Yirmi dört saatin her diliminde acil serviste yaşamın bir parçası vardır. Bu kadar stresli, riskli, bilinmeyenlerle dolu yaşam alanlarında birbirimizi anlamaya, olaylara farklı yönlerden bakmaya daha çok ihtiyacımız var. Yaşanan sorunların temelinde belki de bu farklı bakış açılarını geliştiremememiz yatıyor.

Birçok insanın yaşantısında acil servisler unutulmaz duyguların, olayların yaşandığı yerler olmaya devam ediyor. Buralarda yaşadığımız hikâyeleri anlatıyoruz dilimiz döndüğünce ama yaşadığımız şeyleri ifade edebilmenin diğer güzel bir yolu da kâğıda, kaleme dökmek. Bu çalışmamızla yazarak acil servislerin her bir paydaşının yaşadığı tecrübeleri iletmesini, bu şekilde değişik bakış açılarıyla yaşanan olayların acil servis sorunlarına bir nebze de olsa katkı vermesini sağlamak istedik. Geçen yıl yaptığımız çalışma çok ilgi gördü ve yaşanan tecrübelerin aktarılması, duyguların yazıya dökülmesi sorunların çözümü için bir umut ışığı hâline geldi. Bu yıl geçen yıldan kazandığımız deneyimle daha farklı bir konuma geldik. ATUDER olarak acil servislerin

insan hayatındaki önemini anlatmayı bir hedef olarak görüyor, çalışmamızı da bu amaca hizmet eden sosyal bir sorumluluk bilinciyle ortaya koyuyoruz. Elimize ulaşan birbirinden etkileyici öyküler bizlere önemli bir katkı sağladı. Çalışmamızı acil servis konusunda gerekli düzenlemeleri yapmakla yükümlü olan birimlere de ulaştırarak faydalanmalarını arzu ediyoruz.

Hep sıra dışı olduk, hep farklı projeler ürettik, hep lider olduk ve başkaları hep arkamızdan geldi. Bu çalışma da ATUDER'in farkını ortaya koyan bir çalışma oldu. Hastalarla ve hasta yakınlarıyla aynı gemide olduğumuzu gösteren bu proje, istikrarla daha iyiye gitmemiz için atılan dev bir adımdır.

Bu güzel çalışmaları birlikte yaptığımız başta fikir öncüsü olan Prof. Dr. Cengiz Yakıncı hocamıza ve çok değerli jüri üyelerimize acil camiasına katkılarından dolayı teşekkür ediyor, kitabın acil servislerde birlikte aynı zorlukları yaşayan her kesimden insanın ortak dili olmasını diliyorum.

ATUDER Yönetim Kurulu Başkanı
Prof. Dr. Başar CANDER

Sunuş

Tıp duayenlerinden Sami Zan, “Doktor acilde doktordur.” sözü ile acil tıbbın ne denli önemli olduğunu vurgular. Acil servisler, içinde yaşanan toplumu yansıtan aynalardır. Hastanelerin işleyişini anlamak için acil servislere bakmak yeterlidir. O nedenle “Acil servis hastanenin vitrinidir.” denir.

Toplumdaki kişi sayısı kadar öykü vardır acil servislerde. Bu mekânlarda yaşanmış öykülerin çeşitliliğini hiçbir tıp dalında bulmak mümkün değildir. Aynı anda komedinin de dramın da trajedinin de melodramın da yaşanabileceği yerlerdir buralar. Gündem hızlı değişir bu mekânlarda.

Acil tıp; zor, emek ve özveri isteyen bir daldır. Anlatacak çok öyküleri vardır burada çalışanların, hasta olarak gidenlerin, yardım bekleyenlerin. Yani ölümsüz kılınması gereken binlerce öyküye gebedir acil servisler. Acil Tıp Uzmanları Derneği bu amaçla yaşanan öykülerin ölümsüzleşmesini gayret edindi ve bir öykü yarışması tertipledi. Acilin Öyküsü 2016 adı altında açılan ve son başvuru tarihi 03 Ocak 2016 olan yarışmaya 258 öykü gönderildi. Prof. Dr. Mehmet Duru, Doç. Dr. Hakan Oğuztürk, Doç. Dr. Hayati Kandiş, Doç. Dr. Sevdegül Karadaş, Doç. Dr. Müge Günalp, Uzm. Dr. Ümit Kaldırım, Uzm. Dr. Sevgi Yumrutepe’den oluşan ön seçici kurul, kitaba girecek 46 öyküyü belirledi.

Prof. Dr. Başar Cander, Prof. Dr. Behçet Al, Prof. Dr. Zeynep Gökcan Çakır, Prof. Dr. Mehmet Gül ve Prof. Dr. Cengiz Yakıncı’dan oluşan son seçici kurul değerlendirmeleri sonucunda birinciliği “*Ülke Ülke Dolaşan Şarapnel*” adlı öyküsüyle Fatih Sağlam ve “*Bu Dünyadan Bir Deniz Geçti*” adlı öyküsüyle Aynur Eğitimci; ikinciliği “*Ağabeyimin Sesi*” adlı öyküsüyle Eşref Karadağ ve “*Nergis*” adlı öyküsüyle Neslihan Arslan; üçüncülüğü “*Zeynep*” adlı öyküsüyle Fahri Yılmaz ve “*Kar Kesigi*” adlı öyküsüyle Yasin Mortaş paylaştılar.

Yarışmayı başlatmamızda bizlere büyük destek veren Acil Tıp Uzmanları Derneği Yönetim Kurulu Başkanı Prof. Dr. Başar

Cander'e, değerlendirmeleriyle büyük emek harcayan seçici kurul üyelerimize, öyküleriyle yarışmamıza katkı sunan tüm katılımcılarımıza sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz. Acil tıp eğitimine farklı bakış ağısı getireceğini umduğumuz bu öyküler, insanoğlu var olduğu sürece devam edecektir. Her yarışmada daha iyiye, daha güzele ulaşmak dileğiyle...

Prof. Dr. Cengiz YAKINCI
Prof. Dr. Mehmet GL

İÇİNDEKİLER

Takdim	III
Sunuş	V
Ülke Ülke Dolaşan Şarapnel	
<i>Fatih SAĞLAM</i>	1
Bu Dünyadan Bir Deniz Geçti	
<i>Aynur EĞİTMEN</i>	9
Ağabeyimin Sesi	
<i>Eşref KARADAĞ</i>	17
Nergis	
<i>Neslihan ARSLAN</i>	25
Zeynep	
<i>Fahri YILMAZ</i>	31
Kar Kesiği	
<i>Yasin MORTAŞ</i>	35
Canınız Sağ Olsun	
<i>Gamze DEMİRCİ</i>	41
112'yim Ben	
<i>Özge Nur ÇIKRIKCI</i>	47
Yaşadıklarım	
<i>Kevser KILIÇ</i>	51
Suçlu Kim?	
<i>Alpaslan ARI</i>	55
Ne Çok Acı Varmış Burada	
<i>Büşra Tuğçe ÖZKAN</i>	57
Acile Acil Gerek	
<i>Gülbeyaz GÜRSOY</i>	63
Ne Kadar Acil?	
<i>Tolga YÜCEL</i>	67
Acil Kapısı	
<i>Duygu GÖK</i>	71

İçindekiler

Acil Barış	75
<i>Suphi ATAN</i>	
Vefa	83
<i>Fatma SABAH</i>	
Yolda	89
<i>Hülya Deniz ÜNAL</i>	
Acil Yaşam Gerekli	93
<i>Tuğba BURÇAKBAŞ</i>	
Kırmızı Pişmanlık	97
<i>Çevrem Yersu ERKÜÇÜK</i>	
3S Kuralı	103
<i>Büşra KURUOĞLU</i>	
Alaaddin ve Lamba Cini	107
<i>Evren UYGUNGÜL</i>	
Aramıza Hoş Geldin	111
<i>Ayşın BAYINDIR</i>	
Acilde Bir Nişan Vakası	117
<i>Selami GÜDER</i>	
Kırmızı Gece	125
<i>Afranur ATEŞ</i>	
Yanık Göz	131
<i>Damla YILMAZ</i>	
Canından Can Veren Canan	137
<i>Ömer TURAN</i>	
Mavi Hayal	141
<i>Muammer HARDAL</i>	
Duvar	145
<i>Sevda KORKMAZGİL</i>	
İnce Çizgi	149
<i>Zuhal BİLAL</i>	
Acilin Hayaleti	157
<i>Özgün SÖNMEZER</i>	

Acele Ecel	163
<i>Beyza SEZGİN</i>	
Canımın Parçası	167
<i>Aynur KARATAŞ</i>	
Acil Servis Düşleri	173
<i>Muhammed YABAŞ</i>	
Paradoks	177
<i>Lara KAVASOĞLU</i>	
Zümrüdüankalar	185
<i>Seda TABANLI</i>	
Doktor Bahadır	193
<i>İlyas Han ŞAHİN</i>	
Gece Ay Şahitti	201
<i>Gültekin AKYAR</i>	
Akıllı Ol Doktor	205
<i>Mehmet Emin HANGÜN</i>	
Zordur Sağlıkçı Olmak	211
<i>Emir Han KOÇAK</i>	
Yazsam Öler Müyüm?	217
<i>Pelin UYAR</i>	
Acil Servisin Tozu	221
<i>Gülray KOCAKAPLAN</i>	
Acilen İyileşiyorum	229
<i>İlker FİLİZ</i>	
Taş Hasan	233
<i>Ali ÇAKANTEMUR</i>	
Kar	237
<i>Umut ERYİĞİT</i>	
Duygu Savaşları	245
<i>Ümit ÇALIŞICI</i>	
Seni Ben Öldürdüm	251
<i>Mevlüt Enes GENÇ</i>	

ÜLKE ÜLKE DOLAŞAN ŞARAPNEL*

Fatih SAĞLAM

112’ de çalışmak... Nasıldır 112’de çalışmak, diye sorsalar hangi cümleler kurulur bilmem ama kesinlikle diğer meslek gruplarının içerisinde en farklı olanıdır diyebilirim. Kendinizi ansızın değişik hikâyelerin içinde buluverirsiniz. Heyecan, korku, ümitsizlik, sevinç, gözyaşı, şiddet, muhtemel bir nöbetin yaşayabileceğiniz durumlarıdır. Tebessümler eşliğindeki çay muhabbeti, feci bir trafik kazasının yaraları ile uzun süren ruhsal bir travmaya dönüşebilir. Hayatının son anlarında göz göze geldiğiniz vakanızın derin bakışları, sanki onun ömür boyu taşıyacağınız mirası gibi kalır hafızanızda. Normalin aksine tüm hikâyeleri başından sonuna değil de sonundan başına dinlersiniz. Neredeyse koca bir şehrin hem insanlarıyla hem de acılarıyla teker teker tanışırınız. Böyle bir girizgâhtan sonra ortaya nasıl bir öykü çıkacak doğrusu ben de merak ediyorum.

Reyhanlı ilçesine doğru yollardayız. Hedef Cilvegözü Sınır Kapısı. Değişiklik olsun diye kabul ettiğimiz görevlendirmenin iç dünyamızı kökünden değiştireceğini elbette bilemezdik. Topu topu on beş günlük bir görevdi. Gece yarısı Reyhanlı’ya vardık. İş hanından bozma, klimaları traktör gibi çalışan, nem ve rutubetin mükemmel uyum yakaladığı konaklayacağımız otele yerleştik. Kafamda kocaman bir soru işareti ile uzandım ıslak yün kokan tuhaf yatağa. Acaba bizi ne bekliyordu? Birkaç kilometre ötemizde bir iç savaş vardı. Savaşın soğuk yüzünü ve etkilerini televizyon ekranlarından görüyorduk ancak hiçbir şey

*Acilin Öyküsü 2016 Yarışması Birincisi

ekranlardan yansıdığı gibi değildi, buna birkaç kez şahit olmuş-tum. O kocaman soru işareti bir süre sonra derin bir uyku hâline dönuştü. Ne de olsa sabah hayrola denmişti.

Nihayet nöbeti devralmıştık. İlk görev yeri Boynuyoğun Mülteci Kampı idi. Hayatımda ilk kez bir mülteci kampı görüyordum. Sıra sıra dizilmiş dev bir çadır kent. Ortalıkta dolaşan çocuklar hariç kimsenin yüzünde mutluluktan eser yoktu. İnsan yüzlerinde endişe ve huzursuzluk o kadar seziliyordu ki, canları kurtulmuştu belki ama ruhlarının bir yerlerde esir olduğunu düşünmeden edemedim. Asgari tüm ihtiyaçları karşılasan da vatanından uzak bir yerde, çadırda yaşamak, bir insanı ne kadar mutlu edebilirdi ki? Bu hâlde geleceğe dair hiçbir olumlu düşünce de oluşmazdı insanda. Bu düşüncelerle etrafı okumaya çalışırken Cilvegözü Sınır Kapısı'na yönelmemiz istendi. Kamp-tan ayrıldık. Belki de ilk gece kafamda oluşan soru işaretinin cevaplarını bulmaya gidiyorduk. Kısa bir yolculuktan sonra kapıya vardık. Gümrük kapımızdan birkaç kilometre ötede oluşturulan kontrol kapısına gidecektik. Verilen ihbara göre vakamız sınıra ambulansla getirilmiş, ağır yaraları olan bir Suriyeli idi. Kapıya yanaşırken gördüğüm manzara İkinci Dünya Savaşına ait bir belgesel izliyormuşum hissi verdi bana. Uzaktan bile perişanlıkları seçilebilen, ellerinde evrakları ile bekleyen bir kalabalık, sağı solu tutmuş askerler... Her biri birer sefillik abidesi gibi görünen, Türk tırlarından Suriye tırlarına mal aktaran hamallar... Daha da yakalayamadığım birçok ayrıntı. Zira bir anda zihnim tüm fonksiyonlarını durdurmuştu sanki. Geçiş kapısının az ötesinde dışı çamura belenmiş, ambulans gibi bir araç duruyordu. Açık olan arka kapısından gördüğüm şeydi zihnimi zorlayan; kirli bir battaniye üzerinde yarı müdahale edilmiş bir et yığını. Üzerinde biraz Arapça, biraz İngilizce yazılmış bir epikriz. Belli ki sınır tanımayan gönüllü aktivist doktorların ellerinden geçmiş bir travma vakası. Zavallı adamın tüm uzuvları sanki alelusul

birleştirilmiş gibiydi. Onu getiren birkaç sağlık görevlisi perişan hâldeydi. Tercümana durumunu anlatırken vakayı almamız için yalvardıklarını da hissediyordum. Anlattıklarına göre sabaha karşı bir helikopter, varil bombasını bırakıp gitmişti. Sonrası gözümde canlanıyor gibiydi. Toz duman içinde can pazarı. En azından televizyonlardan bu kadarını görüyor ve biliyorduk ya.

Tercümanımız Harranlı İbrahim tam da tahmin ettiğimiz şeyleri anlattı. Bomba kıyametinden sonra enkazlarda sağ kalabilen bir sivil. İlk müdahalesi yapılmış ama imkân yokluğundan Türkiye'ye sevk edilmiş. Bir yanlış yapmayalım diye merkeze durumu arz ettik, vaka kabul edildi. Uzaktan fark edilip vurulmasın diye çamura belenmiş ambulandan bizim ambulansa naklettik bahtsız adamı. Ambulansların bile vurulduğu kahpe bir savaşın orta yerinden çıkıp gelen bu adam, yaşadığı travmanın bir kısmını da ruhlarımıza işliyordu sanki. Hayata dair her şeyi bombanın düştüğü yerde kalmış adamın çilesi, ülkesinde başlasa da şimdi başka bir ülkeye doğru yola çıkmıştı. Kendisi sınırı geçmişti ama yaşam bulguları bir türlü geçemiyordu. Hep en kötüsü, en sevimsi de en ümitsizi... Vücudunda yaşama tutunan tek şey kolundaki kırmızı gül dövmesiydi. Kan pıhtılaşmış siyaha dönse bile o rengini koruyordu. Ambulansa refakatçi olarak binen yabancı ise hiç konuşmuyordu. Konuşmaya da mecali yoktu zaten. Çok ilginç bir şekilde vakamız olağanüstü bir direnç gösteriyordu. Ölümcül yaralara kolay kolay pes etmeyeceğini yol boyunca defalarca ispatlamıştı. İskenderun Devlet Hastanesine vardığımızda onun için ambulanda kullanmadığımız hiçbir cihaz kalmamıştı. Yol boyunca onu yaşatabilme becerisinin verdiği aşkla daldık acil servise. Vakayı en azından acil servis ortamına yaşar vaziyette teslim ettik. Bundan sonrası bizden çıkmış, acil doktorlarına ve Allah'ın bu zavallı hakkındaki takdirine kalmıştı. Dışarıdaki refakatçi bir köşeye çökmüş bekliyordu. Onunki de bir başka dramdı. Kimdi, vakanın nesi olurdu bilmiyorum ama

beni görünce heyecanlandı, ayağa kalktı, telefonumu işaret etti. Sonra cebinden bir kâğıda yazılmış numarayı gösterdi. Numarayı çevirip telefonu verdim. Ağlamaklı tonla konuştu karşıyla, gözyaşı birikiyordu gözlerinde. Kısa cümleler kuruyordu meramını anlatmak için. Anlattı mı bilmiyorum ama telefonu verirken omuzlarıma dokundu, "şükran" diyebildi. Bunun teşekkür anlamına geldiğini çok önceden bilirdim. Tebessüm ettim. O an içimden dil bilmediğim için kendime ilk kez böylesine bir öfke duydum. Adam sağa sola bakındı ve kalabalık içinde kaybolup gitti. Ayrılma zamanı gelmişti. Hiç adını sanını bilmediğimiz, hayatımızda ilk ve son kez gördüğümüz bu iki adamı bırakıp ardımızda tekrar Cilvegözü'ne doğru yola çıktık. On beş günlük görevin ilk vakası, savaşın doğurduğu acılar hakkında ilk izlenimi bırakmıştı tüm ekiple; katıksız vahşet ve çaresizlikti savaş.

Çok geçmeden ikinci vakanın anonsu düştü telsizlere. Düşmez olaydı. İlk vakanın başlattığı sızıyı ağır bir sancıya dönüştürecek Hatice karşımızdaydı. Bacağının biri opere edilip kesilmişti. Durumu anlamak için tercümana gerek yoktu bu sefer. Diğer bacağı için bir umut doğsun diye uzun bir yoldan sevk edilmişti. Aldığı narkozun etkisindeydi. Hiçbir acı belirtisi yoktu yüzünde. Etrafindakileri süzüyor, anlamaya gayret ediyordu. Yanında babası olduğu bildirilen bir adam vardı. Üstü başı perişandı, günlerdir aynı entariyi giydiği aşikârdı. Ağzında diş kalmamıştı. Ne önemi vardı ki biricik yavrusunun bacağı gitmişken. Hatice'ye yarım yamalak bildiğim Arapça kelimelerle "Nasılsın?" diye sordum. "İyiyim." diyebildi. Şükreder bir ifade belirdi yüzünde. Darmadağın olmuştum. Bu savaşı çıkaranların, sürdürenlerin hiçbir emelinden habersiz Hatice, belki de iki bacağından olma ihtimaline rağmen iyiyim diyebiliyordu. On üç yaşında bir bacağını kaybetmiş, savaş ile tanışmış, mülteci olmuştu. Daha annesini, kardeşlerini sormuyorum bile. Çok değil miydi bu kadarı Allah'ım?

Hatice'yi, Mustafa Kemal Üniversitesi Hastanesi Acil Servisine götürmek üzere yola çıkardık. Babası yol boyu sessizce ağladı. Dualar ediyordu. Hem Hatice için hem de geride bıraktıkları için. Hatice içimizi yakmıştı. Çektiği acının, başına gelebileceklerin farkındaydı. Savaş onu çocuk yaşta bir bacağından mahrum ederek acılar içinde bırakıvermişti. Üstelik ülkesinden koparmıştı. Hani yerini tutmasa bile protez bir bacak olurdu ama memleketin protezi olmazdı. Hatice'den ayrılırken babası ile vedalaştım. Tıpkı o adam gibi sessizce omzuma dokundu. Yüzünde çaresizlikti beliren. Gidene kal denilmezdi, o da öyle yaptı. Son anda refleks olarak elimi cüzdanıma attım, bir miktar para vermek istedim çünkü tahminen aç ve beş parasızdı. Kim bilir son yemeğini ne zaman yemişti. Hele o üzerinde her renkten silik tonlar taşıyan kirli yöresel entarisini hiç unutmuyacağım. Yokluk, yoksulluk adına ne zaman bir şeyler duysam aklıma ilk gelen o entari olmuştu hep. Tabii parayı almadı. Güya ilk gece oluşan soru işaretine cevap bulacağım derken yenileri daha büyük ve çarpıcı şekilde geliyordu Reyhanlı'da. Bunca zaman her çeşit vakaya, ölüm kalım savaşına şu satırları yazdığım nöbetimde bile şahit olurken sınırdaki gördüklerim anlatılmaz yaşanır kabilindendi.

Sayıli günler bir bir tükeniyordu. Bu anlattığım vakaların benzerlerini yaşaya yaşaya son günlere gelmiştik. Savaşın öldüremediği sivillerin kol bacak geride bırakarak sınıra geldiklerini her gün biraz daha alışıarak müşahade ediyorduk. Yine bir nöbette kapıda bekliyorduk. Aracın içinden etrafı izliyordum. Bir adam dikkatimi çekti. Geçiş kapısının ardında hamalla tartışıyordu. Eşi ve üç çocuğu hemen yanı başındaydı. Çocuklarından biri engelliydi, sıcakta kavruluyorlardı. Küçük bir kamyonetle evinin eşyasını da birlikte getirmişti. Eşya dediysem öyle bildiğimiz tam tekmil eşya değil. Birkaç sünger yatak, biraz kapacak. Plastik bidonlarda turşu, yağ, un vardı; tüplü televizyonu

da unutmamak lazım. Şuna emindim ki o modası geçmiş koca televizyon, engelli çocuğunun tek eğlencesiydi. Yoksa tek başına taşınamayacak kadar ağır bir yükte savaştan kaçılmazdı. Adam hamalla anlaşılmıştı galiba. Yük kapıdan taşınıp yirmi metre kadar öteye götürülecekti. Ondan sonra da başka bir hamalı ikna etmek zorundaydı. Burada işler böyle yürüyordu. Nitekim her savaş kendi ekonomisini doğururdu. Hamallar işe koyuldu. Adamın eşyasını kendilerinin el arabasına yüklemeye başladılar. Fakat yüklemek denmezdi buna. Gelişi güzel fırlatıyorlardı adamın eşyalarını. Adam hamalların bu iş tutma tarzından memnun olmadı ve tekrar tartışmaya başladı ama burada insan hayatının kıymeti yoktu ki birkaç parça eşyanın olsun. Bu arada ambulansla bulunan birkaç bisküvi ve çikolatayı adamın çocuklarına vermek istedim. Çocuklardan birinin eline tutuşturdum. Eşi kafasını sallayarak o sık sık duyduğum teşekkür ifadesini kullandı. “Şükran!” Bu adamı en azından ailesini bir arada sağ olarak tuttuğu için şanslı buluyordum. Umarım bu çocuklarla Ege sahillerinden bota binmeye kalkmamıştır. Al sana bir soru işareti daha.

Bu zamana kadar vakalarımızın hepsi yüreğimize hüzünden yollar yapmıştı, karmaşık yollar. Birinden diğerine geçişi olmayan uzun sarp yollar. Kan, gözyaşı, acı, dram, çaresizlik neredeyse standart ekipmanlarımızdan oluvermişti. Savaşın kıyısından bizler bu kadar yara alıyorsak merkezinde kim bilir insanlar neler yaşıyordur, diye düşündüm. Düşünürken o ortalığı inleyen bağırma ile ayıldım. Tam kapıya getirilmiş iki kişinin yedeğinde acı içinde inleyen adam. Hayret ki yarası beresi yoktu. Medikal bir vaka düşündük. Tercüman uzun uzun anlatılanları dinledi ve bize iki kelimeyle tercüme etti. Akrep sokması. Merkez vakayı kabul etti ve Hatay’a doğru yola çıktık. Hastanede teslim evrakları ile uğraşırken bizim vaka yattığı yataktan kalkmış, sırta kadem basmıştı. Savaştan kaçmanın yolunu bize oynadığı akrep sokması numarası ile bulmuştu. Oyuncululuğuna ödülü ise biz ver-

miştik. Kilometrelerce adamın sahte iniltilerini dinlemiş, adamı ambulansla zahmetsizce gitmek istediği yere kadar taşımıştık. Genç adam güvendeydi ama biz hâlâ mutsuz ve güvensizdik.

Vakit ikinci olmuştu. Sınırdan kaldığımız otele dönüp bir şeyler yiyelim derken o çamurlu ambulanslardan biri daha siren çalarak geldi. Bütün yaşadıklarımızın son perdesiydi bu siren sesi. Üç dört yaşlarında, kafasına kocaman bir şarapnel parçası saplı küçük Yusuf çıkageldi. Üstelik vücudunun bir bölümü de yanıktı. Bilinci kapalıydı. Açık olsa dayanılmaz acılar çekecekti. Adını çok duyduğumuz varil bombasının son kurbanlarından. Ailesi neredeydi kimse bilmiyordu. Muhtemelen çıkarıldıkları enkazda, ya yaralıydılar ya da çoktan ölmüşlerdi, bilen yoktu. Tek bilinen çocuğun adıydı, onu da buraya getiren komşusu biliyordu. Yusuf'u hızla alıp yola çıktık ancak Yusuf'un şansızlığı devam ediyordu zira götürebileceğimiz tüm hastaneler yoğunluk nedeniyle Yusuf'u kabul edemeyeceğini söylüyordu. Bir aksilik olduğunu sezen refakatçi komşusu, kendince duruma müdahale etmeye çalıştı. Yarım Türkçe ile Konya'ya götürün bizi diyordu. Gerekçesi ise onlardan önce Konya'ya gidebilen akrabalarının olmasıydı. Yalvarıyordu âdeta. Hatta cebinden para çıkartıp bir teklifte bile bulundu. "Konya'ya gidelim, para sizindir." Tabii ki istediği olmadı. Zor da olsa Yusuf'a yer bulundu ve özel bir hastane ismi verildi. Rotamızı çoktan çevirmiştik bile. Siren seslerimiz okunan akşam ezanlarını bastırıyordu neredeyse. Konya'ya gidemeyeceğini anlayan adam derin düşüncelere daldı. Bir süre sonra adam, öğretmen olduğunu ama artık öğretmenlik yapacak ne okul ne de çocuk kaldığını işaret diliyle anlattı. Ne gariptir ki hepsini anladım. Sohbeti kesen biraz ötede görünen hastanenin tabelası oldu. Nihayet gelmiştik. Yusuf aldığımız gibiydi. Bilinci kapalıydı, istemsiz kasılmaları oluyordu zaman zaman. Herkesin dikkatini Yusuf'un kafasındaki şarapnel parçası çekmişti. O şarapnel parçasının bir ucu da sanki etrafındaki herkese saplanmış-

tı. Gerçi buranın personeli savaş başladığından beri çok Yusuf'lar görmüştü, alışkınlardı böyle vakalara. Gerekli işlemler hızla yapılmaya başlandı. Uzmanlar çağrıldı birer birer. Yusuf bu hâliyle ameliyat edilecek, şarapnel parçasından kurtulacaktı. Başında beklerken bir ara elimi sıktı. Yüzü o kadar güzeldi ki, o çirkin şarapnel bile bozamıyordu bu güzelliği. Şiirdeki gibiydi Yusuf.

“Adım Yusuf, bu kuyuda yeniyim.

Kuyu derin, ancak yaralarım kuyudan da derin.”

Ellerimde Yusuf'un elleri, etrafta neler konuşulduğunu duymuyordum bile. Yüzüne baktıkça oğlumu hatırlayıp hüznleniyordum. Yusuf'un kafasına saplı şarapnel parçasına gözüm takıldı. Üzerinde küçük, silik bir yazı vardı sanki. Eğildim ve okudum, “Made in” yazıyordu. Yusuf'un yaşadığı topraklardan çok uzak bir ülkeye aitti bu parça. Yusuf'un canını yakan bu nesne de tıpkı Yusuf gibi ülke ülke dolaşıyordu. O da bu kirli savaşın cansız neferlerinden biriydi. Çok isterdim bir ruh hâline bürünse de onu atanların, attıranların gidip can evine sapsansa. İçimi öfke bürümek üzere iken sedye hareket etti. Yusuf ellerimden kayıp gitti. Bu artık onu son görüşümdü.

Nihayet tüm yaşattıkları ile on beş gün sona ermişti. Uzun bir zaman diliminde göremeyeceğim pek çok şeyi şu on beş günde görmüştüm. Geri dönüş yolculuğunda tüm soru işaretlerini birleştirdim taşıması kolay olsun diye. Yorulan zihnimin mütemediyen sorduğu şu soruya ise hâlen bir cevap bulabilmiş değilim: “Bu günlerde bize de sıçraması muhtemel bu savaş, her ne uğruna yapılıyorsa yapılsın, çok merak ediyorum, bir Hatice'nin bacağı, bir Yusuf'un yaşayamadığı çocukluğu edecek mi?”

BU DÜNYADAN BİR DENİZ GEÇTİ*

Aynur EĞİTMEN

Keşke “Bu yolculuğa çıkmayalım.” deseydim.
Keşke “Ambulans çağıralım.” diyebilseydim.
Keşke “Dışkapı SSK’ye değil Trafik Hastanesine gidelim.”
diyebilseydim.
Keşke doktora “Öldüğünü söylediğiniz o çocuğun adı Osman değil Deniz’di değil mi?” diye sorabilseydim.
Keşke hemşireye “Bu iğneyi yapmanı istemiyorum.” diyebilseydim.
Keşke “Onu görmeden şuradan şuraya gitmem.” diyebilseydim.
Keşke geri dönüp var gücümle ona doğru koşabilseydim.
Keşke o gün acilde çalışan doktorlar, Deniz’imi son bir kez gösterseydi.
Keşke mezarına bir kürek toprak atabilecek gücüm olsaydı.
Tüm bunları yapsaydım Deniz ölmez miydi? Acildeki doktorlar, hemşireler, hastalar, yaralılar bana acıyan gözlerle bakmaz mıydı? Ben bunları yazmaz mıydım?

Yoldayız, eşim arabayı kullanıyor. Yanında annem oturuyor. Ben arkada iki oğlumun arasındayım. Ozan üç yaşında, Deniz ise üç aylık. Uluslararası bir eğitim seminerinde geçen beş yoğun günün ardından yorgunum. Ankara’dan İstanbul’a abimlere gidiyoruz. Yorgunluktan gözlerim ağırlaşıyor, kapatıyorum. Bir rüya görüyorum. Bizim araba önde, abimin arabası arkadan bizimkine dokunuyor. Birlikte sürüklenerek ilerliyo-

*Acilin Öyküsü 2016 Yarışma Birincisi

ruz, bir oyunmuş gibi. Sonra birden eşimin sesini duyuyorum: “Kalk, çabuk kalk, kaza yaptık!” Hayır ne kazası, ne güzel oynuyoruz işte; dokunma bana, böyle iyiyim ben. Kolumdan tutuyor, “Hadi!” diye ısrar ediyor. Gözlerimi açıyorum. Arabanın arkasında başım ayaklarıma inmiş, iki büküm durumda-yım. Eşıme itiraz edip gözlerimi yeniden kapatıyorum. Bu kez kolumu daha çok sıkıyor. “Arabadan çıkmalısın!” diye ısrar ediyor. O sırada rüyanın bittiğini fark ediyorum. Evet, rüya bitiyor. “Kaza mı, ne kazası, çocuklar nerede?” diye sorabiliyorum artık.

Ozan arabadan indirilmiş, dışarıda anneannesinin yanında. Ben ve Deniz biraz sıkışmışız. Önce ben çıkıyorum, sonra eşim Deniz’i sağ kapıdan uzanarak çıkarıyor. Onun bulunduğu sol kapı açılmayacak durumda. Çevreye sersem gözlerle bakıyorum. Bir trafik polisi trafiği düzenlemeye çalışıyor. Araba arka soldan darbe almış. Biraz önümüzde bir midibüs duruyor. Bizim arabanın arkasında, yolun üzerinde tekerlek izleri var. Yoldan geçen arabalardan bizi seyretmek için sarkan insanları görüyorum. Trafik polisi, duran ve yardım teklif eden bir arabadan bizi hastaneye götürmelerini rica ediyor. Neden ambulans çağırılmadığını merak ediyorum ama soramıyorum.

Keşke “Ambulans çağıralım!” diyebilseydim. Belki ilk müdahale daha erken yapılabilirdi.

Yardımsaver vatandaş bizi arabasına alıyor. Hangi hastaneye gitmek istediğimizi soruyor. Sosyal güvencemizin ne olduğunu soruyor. Benim gözlerim bulanık, benim aklım bulanık. Yanıtları eşim veriyor. SSK’li olduğumuz için Dışkapı SSK Hastanesine gitmeye karar veriliyor. Oysa kaza Eskişehir yolunda oldu. Biraz ileride Trafik Hastanesi var.

Keşke “Dışkapı SSK’ye değil Trafik Hastanesine gidelim!” diyebilseydim. Belki yolda zaman kaybedilmeden daha erken müdahale edilebilirdi.

Yolda anneme, Ozan’a, eşime, eşimin kucağındaki Deniz’e bakıyorum. Herkes normal görünüyor ama Deniz başından ciddi bir darbe almış. Kaygıyla eşime dönüp “Ona ne olmuş?” diye sızlanıyorum. Eşim hiçbir şey olmadığını, her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Beni hep rahatlatır. Yine rahatlıyorum. Göz yaşlarım boğazımda düğümleniyor. Hastaneye gideceğiz ve her şey yoluna girecek. Minik elini tutuyorum; solgun, soğuk, sanki cansız. Yok canım, bana öyle geliyor. Her şey yoluna girecek! Her şey yoluna girecek!

Uzun bir yolculuktan sonra sonunda Dışkapı SSK Hastanesi-ne geliyoruz. Hemen acilden giriş yapıyoruz. Annem yaşlı, çok hızlı olamıyor. Ozan daha üç yaşında, bizim tempomuzda koşamıyor. Biz, Deniz’i yetiştirme telaşındayız. Eşim ve ben önden koşturuyoruz, bir yandan gözüm Ozan’da. Biliyorum ki yardım-sever vatandaşların kötü emelleri de olabilir. İlk girdiğimiz acilden -çocuk hasta olduğu öğrenilince- çocuk acile gönderiliyoruz. Oraya doğru koşuyoruz. Orada da trafik kazası olduğu için yeniden diğer acil binasına gönderiliyoruz. Ayaklarımda derman yok. Gözlerim her yeri puslu görüyor. Deniz’in acilen müdahaleye ihtiyacı var. Eşimle onu sırayla kucaklıyoruz. Taşımdan yorulunca birbirimize veriyoruz. Neyse ki sonunda varıyoruz. İlgililere derdimizi anlatabildik. Trafik kazası olduğu için burada bakılacak. Deniz hemen içeriye uçuruluyor. Annem, Ozan, ben ve eşim bekliyoruz. Ayakta müdahalemiz yapılıyor. Deniz’i bekliyoruz. Görmek istiyorum, gösterilmiyor.

Acilin girişindeyim... Birkaç doktorun olduğu bir odadayım. Yeniden girişteyim. Bahçe kapısındaım. Dışarıdayım. İçerideyim. Çevremde hemşireler, doktorlar, hastalar, yaralılar, hasta ve yaralıların yakınları... Hepsi birer karaltı... Hepsi birer gölge... Bir ara koridorlardan birinde kaygılı bir şekilde volta atıyorum. Karşıdan elinde dosyalarla bir hemşire geliyor. Arkamdan bir doktor, hemşireye doğru ilerliyor. Yanına gelince “O çocuk

öldü, adı Deniz'di değil mi, dosyasını ver.” diyor. Hemşire ile göz göze geliyoruz. Dünya duruyor. Dünya duruyor. Dünya duruyor. Ben donuyorum ama hemşire donmuyor. Gözlerini benden hızla kaçırıyor. Derin bir nefes alıyor, “Hayır Deniz değildi, Osman'dı.” diyor. Sesinde bir gariplik var. Gözlerinde değişik bakışlar. Sonra doktor da bana bakıyor. Başını yere eğiyor. “Tamam, Osman'ın dosyasını alayım.” diyor. İkisi de hızla oradan ayrılıyorlar. Oysa dünya durmuştu. Nasıl hareket edebiliyorlar? Neden etmesinler ki, aslında dünya durmadı çünkü ölen çocuk Osman. Yazık! Osman'ın annesi ne çok üzülecek şimdi. Yeniden volta atmaya devam ediyorum.

Acaba doktor mu doğru hatırlıyordu, hemşire mi? Bu soruyu kendime her sorduğumda hemşirenin doğru hatırladığına karar veriyorum. Biraz sonra doktorun odasının, volta attığım koridorun sonunda olduğunu fark ediyorum. Kapısı açık, masasında oturuyor. Birinin baktığını fark edince kafasını kaldırıyor. Beni görünce gözlerini masasındaki evraklara çeviriyor. Ben de uzaklaşıyorum. İçim içimi kemiriyor. İçimden bir ses doktorla konuşmamı istiyor, konuşup doğruyu öğrenmemi. Diğer bir ses konuşmamamı istiyor, konuşup doğruyu öğrenmememi... Aslında doğrunun ne olduğunu seziyorum. Doğruya hazır olup olmadığımı karar veremiyorum. Buna gücüm yok. Hemşireye inanmamayı seçiyorum. Osman'ın annesine üzülüyorum. Nerededir şimdi? Hiç ağlayan bir anne sesi de yok. Bayıldı herhâlde. Yazık! Doktorla konuşmaktan vazgeçiyorum.

Keşke doktora “Öldüğünü söylediğiniz o çocuğun adı Osman değil Deniz'di değil mi?” diye sorabilseydim. Keşke gerçekle bu şekilde yüzleşebilseydim. O zaman belki bu doktor güçlü olduğumu düşünüp onu son bir kez görmeme izin verebilirdi. Keşke!

Bu arada Ozan'ı anneme emanet ettim ya da o bunu kendiliğinden üstlendi. Eşime sürekli Deniz'den haber olup olmadığını

soruyorum. Her seferinde “Bekliyoruz.” yanıtını alıyorum. Bekliyoruz... Bekliyoruz... Bekliyoruz...

Nefes almakta güçlük çekiyorum. Binanın dışına çıkıyorum. Çevremde birer gölge olan insanların koşturmacasını fark ediyorum. Herkes hastaneden, doktorlardan, hemşirelerden yardım umuyor. Kimisi sancı çığlıkları atıyor, kimisi sessiz çığlıklar atıyor. Hemşireler her yerdeler. Koşturuyorlar. Doktorlar ara ara görünüyorlar. Hareketlerinde hep bir hız var. Ben gözyaşlarımı tutuyorum. İçeriden güzel haberler beklemekte ısrarlıyım. Çünkü hemşire doğru söylüyor. Osman’ın annesine üzülüyorum.

Eşim, annem ve Ozan yanıma geliyorlar. Eşim “Hadi gidiyoruz, muayenemiz bitti.” diyor. Bitti... Bitti... Bitti... Tamam, bittiyse gidelim de Deniz nerede? Deniz’i de götürelim. Eşime bakıyorum, o da bana bakıyor. “Deniz?” diyorum sadece. Gözlerimin içine bakıp “Yok!” diyor. “Nasıl?” diyorum. “Hadi, gidelim.” diyor. “Hayır!” diyorum. İçeri girmeye çalışıyorum. Deniz’e gitmeye, onu görmeye... Birden çevremde ne zaman geldiklerini anlamadığım insan topluluğu oluşuyor, eşimin iş yerinden birileri, kuzenlerim... Nereden çıktınız siz? Burası acil, sizin ne işiniz var? Biz kaza yapıp geldik, siz neden geldiniz? Hiçbiriniz hasta değilsiniz, neden buradasınız? Deniz... Deniz nerede? Ne olduğunu anlamadan birkaç kişinin beni tutmaya çalıştığını görüyorum. Aslında görmüyorum. Gözlerim hepten karardı. Deniz... Deniz neredesin? Beni Deniz’e götürün. Kimsenin bunu yapmaya niyeti yok.

Kendimi küçük bir odada buluyorum. Yanımda eşim, eşimin bir iş arkadaşı, kapının hemen önünde deminki insan topluluğu... İçeride bir de hemşire var. Elindeki ne, iğne mi? Tam görmüyorum, neler oluyor? Hayır... Hayır... Hayır... İstemiyorum, iğne yapmayın. Deniz’i görmek istiyorum. İğne yapılıyor, sanki kollarım yok, bacaklarım da... Ne oldu bana? O iğne bana ne yaptı? Sanki bedenim benim değil, zihnim, gözlerim... Gözle-

rim çevremdeki hiç kimseyi görmek istemiyor. Yalnızca Deniz'i görmek istiyor ama ne söyleyebiliyorum ne ona doğru gidebiliyorum. Koluma giriyorlar, sonra görebileceğimi söyleyip beni kandırıyorlar. Kandırıldığımı gömerken anlıyorum.

Dışarı doğru ilerliyoruz. Oysa ben Deniz'i görmek istiyordum. Koşsam mı geriye, onlar beni tutana kadar içeri uçsam mı? Zihnim yerindeymiş meğer, akıntıya kapılmış gibiyim. Dışarıya doğru ilerlemeye devam ediyorum. Oysa zihnim geri dönmemi, koşmamı söylüyor; bedenim neden uymuyor ona, neden dinlemiyor? Dışarı çıkıyoruz. Kapıda çalıştığım okulun müdür yardımcısı ve sekreterle karşılaşıyoruz. Müdür yardımcısına sarılıyorum. Sıkıyorum... Sıkıyorum... Sıkıyorum... Ondan yardım umuyorum. Bana Deniz'i göstermelerini söylemesini istiyorum. Güçlüdür o, tuttuğunu koparır. Elinden bir uçan kurtulur, denilen tiplerden. O bana Deniz'in gösterilmesini sağlar. Ya da söyleyemiyorum. Bilmiyorum. Artık kendimde değilim. Sadece ayaktayım. Çevremde insan karaltıları... Üzgün bakışlar... Ağlayan gözler...

Keşke hemşireye "Bu iğneyi yapmanı istemiyorum." diyebilseydim. Keşke "Onu görmeden şuradan şuraya gitmem." diyebilseydim. Keşke geriye dönüp var gücümle ona doğru koşabilseydim. Keşke o gün acilde çalışan doktorlar bana Deniz'imi son bir kez gösterseydi. Keşke!

Eve gidiyoruz. Hüzün, keder ve yüreğimin yangını da bizimle geliyor. Tek gelmeyen Deniz.

Günler, haftalar, yıllar geçiyor. Aklıma geldikçe o gün orada çalışan doktorlara çok kızıyorum. Bana Deniz'i göstermedikleri, onu son bir kez görme hakkımı elimden aldıkları için. Doktorlar eşime bebeklerin dokuz canlı olduğunu, Deniz için çok çabaladıklarını, yine de kurtaramadıklarını, yapılan müdahalelerden

dolayı çok kötü göründüğünü söylemişler. Benim o görüntüyü kaldıramayacağımı düşünmüşler. Benim ciğerimin bir parçası kopmuş, yüreğim yanmış, daha acı ne gösterebilirdiniz ki?

Neden hastanede bir psikiyatr yoktu ya da varsa neden beni görmeye gelmedi? Onun gözetiminde Deniz'imi son bir kez görebilirdim. Tıpkı keşkeler gibi bu art arda sorular...

Neden trafik polisi ambulans çağırmadı?

Neden durum hızla anlaşılmadan iki bina arasında dolaştırıldık?

Bir binadan öbürüne gidilmesi gerekiyorsa neden sedyelerle götürülmedik?

Neden?

Neden?

Neden?

Asıl soru şu ki nedenler yanıtlansa ne değişecek?

İlla da değişecek. İnadına değişecek. Belki erken müdahale can kurtaracak ya da bir anne yüreğini soğutacak. Yetmez mi?

AĞABEYİMİN SESİ*

Eşref KARADAĞ

İnsanlar ne çabuk kaçıyordu ölümden. Giysilerine, üst başlarına siner; bu zehrin çürük tarafına, sessizliğine alışverişiriz diye çok korkuyorlardı besbelli. “Allah sabırlar versin, başın sağ olsun, vatan sağ olsun.” cümlelerini bırakıp geride, arkalarına bakmadan gidiyorlardı. Allah sabırlar veriyordu elbette. Başımız da sağdı, hatta vatan da sağ olacaktı ama yüreğimiz değil. Usul usul kanıyordu yüreğimiz.

Ağabeyimi anılara teslim edeli üç gün olmuştu; geleni gideni, yetkilisi etkilisi, konu komşusu, hısımlı akrabası, yabancıları tanıdığı, telefonu mesajı derken kendimle baş başa kalamadığım, acımı yaşayamadığım, dahası doyasıya ağlayamadığım üç uzun gün... Üç gündür akıtamadığım bu zehir, amansız bir ur gibi oturup kalmıştı yüreğime. Babasını ikinci kez kaybeden biri nasılsa öyleydim işte; sokakta kalmış kimsesiz bir çocuk gibi, umutsuz ve tekinsiz... Yalnız ben mi? Oturduğum yerden göz ucuyla Rezzan yengeme baktım, kız kardeşim Avşar’a, sonra elindeki oyuncaklarla arada bir girip çıkan yeğenlerim Aylin’le Alçın’e ve “Ahirimde bana bunları da mı gösterdin?” diye hayata küsmüş olan anneme. Herkeste aynı soğukluk vardı, aynı üşümüşlük; evimize giren ölümün kara nefesi dağılayıp geçmişti düşlerimizi.

Bölüğünü, bölüğündeki askerleri bilmem ama kız kardeşimle benim ikinci babamızı Yüzbaşı Başar. Babamızın genç ölümü onu erkenden büyütmüş, hayali olan hekimlikten vazgeçirip kendi deyimiyle kestirme yoldan askeri liseye girmesini gerek-

*Acilin Öyküsü 2016 Yarışma İkincisi

tirmişti. Böylelikle hem anneme bakmış hem de bizi okutmuştu. Üstelik bizim yüzümüzden uzun yıllar evlenmeyi bile getirmemişti aklına. Tıp fakültesini bitirdiğim gün kilometrelerce uzaktan törenime gelmiş, kep ile cübbeme bakıp bakıp ağlamış, “Bitmedi.” demişti. “Daha bu işin uzmanlığı var.” Çünkü o genç mezun, kardeşi değil, hekimlik umudunu içine gömen kendisiydi. Biliyor musun Çağlar, demişti törenden dönerken. “Seninle bir okudum Hipokrat Yemini’ni, gururla okudum, onurla okudum. İnanmazsan okurum bir daha... Başlıyorum bak, iyi dinle: *Tıp fakültesinden aldığım bu diplomanın bana kazandırdığı hak ve yetkileri kötüye kullanmayacağıma...*”

Telefonun sesiyle irkildim. Ağabeyimi anılar içinde bırakıp üç günde üçüncü kez arayan başhekime kulak verdim. Hâl hatır sorduktan sonra özür dileyerek sürdürdü sözlerini. Rahatsız etmek istemediğini ancak olağan dışı bir gelişme yaşandığını, acile getirilen bir vakanın hemen ameliyata alınması gerektiğini, bu işi yapacak benden başka beyin cerrahı olmadığını söyledi. Bir süre ikimiz de sustuk. Elbette, buna zorunlu olmadığımı, ağabeyimin yasını tutmamın en doğal hakkım olduğunu, gitmeyeceğimi söylersem beni anlayabileceğini ekledi. Yine sustuk. Dahası, başhekim özürlerini tekrarlayarak konuşmayı sürdürürken ben sustum. Tam da telefonu kapatmak üzereyken “Tamam, geliyorum.” dedim. Rezzan yengem, kız kardeşim ve annem aynı anda bana baktılar. Anıların arasından ağabeyim de bakmış olmalıydı ki “*Hayatımı insanlık hizmetlerine adayacağıma...*” diyerek Hipokrat Baba’nın yeminine devam eden sesi kulaklarımda yankılandı yine.

“Gitmeliyim.” dedim oturduğum yerden fırlayarak. “Bir insanın hayatı söz konusu.” Hangi ara üstümü değiştirdim, nasıl hazırlandım bilmiyorum. Tam evden çıkacağım sırada telefonum yine zırladı. Acilden Bade Hemşire arıyordu bu kez de. Çok konuşmasıyla bilinen ve hastanede öyle sevilen Bade’yle

konusarak zaman yitirmemek için “Geliyorum hemşire hanım.” deyip kapatmayı planlıyordum. Ancak telefonu açtığımda sözün tetiğini ilk çeken ve noktalamalara gerek duymadan yayılım ateşine başlayan o oldu. Ben projeksiyona tutulmuş tavşan gibi kalakaldım.

– N’olur gelmeyin doktor bey. Başhekimin yaptığına inanmıyorum. Memlekette başka beyin cerrahı kalmamış mı? Bulsunlar birini, soksunlar ameliyata. Bulamıyorlarsa başka hastaneye nakletsinler. Sen orada acınla uğraşırken...

– Dur hemşire hanım, dur da bir nefes al yahu, diyerek kesebildim sözünü.

Aldığı derin nefesin sesini duyabiliyordum telefondan.

– Şimdi sakince anlat bakalım.

“Siz...” dedi ve duraladı. “Gelmeyin.” dedi ve yine duraladı. Hatta uzun uzun sustu bu kez de. Tam kızacağım, bağırıp çağıracağım sırada “Bu vakayı Şırnak’tan getirmişler.” deyip bana düşünme süresi tanıdı. Ardından iki defa kesik kesik “Yani... Yani...” deyip yine sustu.

– Hemşire hanım, ne diyorsan kısa yoldan de artık, arabamın başında dikilip kaldım senin yüzünden.

– Bu vaka, ağabeyinizin...

Sustu, susan o muydu, kapımın önünden gürül gürül akan cadde mi yoksa insanların bir türlü doyuramadığı şehir mi bilmiyorum. Ben de sustum; ne kadar sustum, o an ne düşündüm, Bade’yi yanıtlamak için zihnimde hangi cümleyi hazırladım onu da bilmiyorum. Ancak kontrolüm dışında kıpırdayan dudaklarım,

– Sen, sen neler söylüyorsun hemşire hanım, diyebildi.

– Bugün o bölgede, bir mağarada ele geçirmişler, dedi daha canlı bir sesle.

İlk şoku atlatmış olacağımı düşünüyordu muhakkak ki konuşmaya devam etti.

– Arkadaşlarından biri itiraf etmiş, Başar Komutan’la girdiği çatışmada yaralandı, demiş.

Biraz önce duran şehir mi harekete geçmişti yoksa bir kovan arı mı bilmiyorum, her nasıl afatsa amansız bir uğultuyla gelip kafamın içine yuvalanmıştı. En basından en tizine kadar sık sık değişen bu uğultunun içinde, derslikte konuşan birinin tok sesi saklıydı sanki. Bu ses, yine ağabeyimin sesi, “*İnsan hayatına mutlak suretle saygı göstereceğime...*” diyerek sürdürüyordu yemini. “Doktor bey, doktor bey iyi misiniz?” diye soran Bade Hemşire’nin sesiyle kesiliverdi uğultu. “Siz gelmeyin, ben başhekimime söylerim. Ya da vakayı başka bir hastaneye...” Daha fazla konuşturmadım Bade’yi. “Geliyorum hemşire hanım.” dedim. Gelip kendi ellerimle geberteceğim o köpeği!

Telefonu kapattığımda hemşirenin yakınmaları devam ediyor, böyle bir bilgiyi bana niye verdiğini, durduk yerde ortalığı niye karıştırdığını sorguluyordu. Arabama nasıl oturduğumu, park yerinden caddeye nasıl fırladığımı, beş kilometrelik yolu nasıl yarladığımı hatırlamıyorum. Düşündüğüm tek şey bir an evvel hastaneye ulaşmak, ellerimden şifa bekleyen o caniyi bulup gırtlığına yapışmaktı. Yok, öyle yapmamalıydım. Sessiz sedasız ameliyatına girip bu işi tıp kurallarıyla halletmeliydim. O anda aklımdan ışık hızıyla pek çok yöntem gelip geçmekteydi. Düşündüğüm, hayalimde üzerinde uyguladığım her yöntemle kinim biraz daha artıyor, kendime hâkim olmakta güçlük çekiyordum. Biraz önce ağabeyimin okuduğu yemini, o tok sesi ve Helen ak-sanıyla Hipokrat Baba devralmıştı bu kez. Saçlarını insanlık uğruna döktüğü için kel kafasıyla, beyazlaşmış sakallarıyla karşıma geçip “*Bilgilerimi insanlık aleyhinde kullanmayacağıma...*” diyerek yolu görmemi engellemekteydi. Ona nasıl çıkıştığımı, ne söylediğimi hatırlamıyorum; bir anda yok oluverdi.

Ameliyat masasında beni bekleyen caninin nasıl bir insan olduğunu düşünmeye başladım. Çocukluğu ve gençliği nasıldı,

nerede geçmişti? Yüzü kime benziyordu, gözlerinin rengi neydi, burnunun yapısı nasıldı, elmacık kemiklerinin çıkıntısı ne kaddı? Saçları varsa düz müydü, kıvrıkcık mıydı veya ne renkti? O caniyi düşlediğimde tek bir fotoğraf geliyordu gözlerimin önüne; beyazlar içinde yatan gül yüzlü ağabeyim Yüzbaşı Başar.

Ağabeyim yattığı yerde gözlerini bir noktaya dikip “*Mesleğim dolayısıyla öğrendiğim sırları saklayacağıma...*” diye mırıldanarak Hipokrat’ın ağzından söküp aldı yemini. Başımı iki yana sallayarak ağabeyimi olay mahallinden uzaklaştırıyor, anılarının düşsel sıcaklığına gönderiyordum. Boşalan o masa beni bekleyen canı içindi artık. Elbette ben de bir şekilde alacaktım ağabeyimin intikamını. Hem, üç gündür enfekte olmuş bir yarayla cebelleşen, yeterince kan kaybeden birinin, üstelik omurgasında taşıdığı kurşunla o masadan sağ kalkması mucize olurdu. Hem yalnız olmayacaktım o masanın başında, kim bilir kimin hatasıyla eks olurdu hasta.

Ağabeyim yine uzanıverdi sessiz sedasız o masaya. Bu kez bakışını bana çevirip “*Hocalarıma ve meslektaşlarıma saygı göstereceğime...*” diyerek parmağını salladı. “Ama o canı söküp aldı seni bizden.” diye karşı çıkacak oldum bir an. Ellerimi çaresizce açarak ağabeyime haykıracak oldum. Bir karabasan çökmüş gibi sesim çıkmadı; çok uğraşmama rağmen dilim dönmedi. Ağabeyimle uğraşmaktan vazgeçtim. Benim için varsa yoksa o katil vardı. O insan düşmanı, ameliyat masasında kalsa meslektaşlarıma ne zül gelirdi? Kim arar sorardı bir itin hakkını? Sonuçta eli kanlı, ne idüğü belirsiz bir canavar değil miydi? Bunları düşünürken hastanenin park yerine geldiğimi yine araya giren ağabeyim sayesinde fark ettim. “Nasıl, doğru okuyor muyum?” diye sordu ve yanıtımı beklemeden “*Din, milliyet, cinsiyet, ırk ve parti farklarının görevimle vicdanım arasına girmesine izin vermeyeceğimi...*” diyerek bir çırpıda okudu.

Acile girdiğimde ağabeyimin sesi de benimle birlikte girdi. Acilin kırma kapısını ağabeyimin sesiyle açtığımı, Bade Hemşire'den hastanın belgelerini ağabeyimin sesiyle istediğimi, ekibi ağabeyimin sesiyle topladığımı, ameliyathaneyi derhal hazırlamalarını ağabeyimin sesiyle söylediğimi fark etmemiştim. Hatta Bade Hemşire'nin "Bunu yapmayın doktor bey, bir canı için değmez." uyarısını ağabeyimin sesiyle yanıtladığımı da fark etmemiştim. Hangi ara çıkıp geldiyse başhekim, "İyi misiniz Çağlar Bey?" diye sormasa, boncuk boncuk terlediğimi, sesimin yabancı çıktığını söylemese kimse fark etmeyecekti ağabeyimin sesini. Gırtlığımı temizleyip kendi sesimi ararken ağabeyim yine almıştı sözü. "*Mesleğimi dürüstlük ve onurla yapacağıma...*"

"Sen şehitsin." dedim benimle ameliyathaneye girmek isteyen ağabeyime. "Sesini al benden. Sesini al ve anıların dokunulmazlığında bekle beni." Ekibimden başka bir hemşirenin, "Bir şey mi söylediniz doktor bey?" sorusunu, "Hazırsak girelim." diye yanıtladım.

Ameliyathane diye girdiğimiz yer, evimizin avlusuymuş meğer, ekibimdeki arkadaşlarım da mahallenin çocukları. Ağabeyimi karşıdaki erik ağacının çatığına sıkışmış, avucundaki eriklerle bizden yardım beklerken buldum. Arkadaşlarımla yanına koştuk hemen, çözüm yolu aradık bu soruna. Biraz güç olacağa, zaman alacağa benziyordu. Yüksünmeden uğraştık, didindik. Ne kadar sürdü bilmiyorum, sonunda kurtardık ağabeyimi sıkıştığı yerden. Ağabeyim gülümsüyordu bize, avuçlarındaki erikçi uzatıyordu yiyelim diye. Önce ellerimizi yıkamalıyız, dedi çocuklardan biri, sonra yeriz erikçi. Ameliyathaneden çıktığımda herkes bana dikmişti gözlerini, ne demem gerekiyordu bilmiyorum. İçimde homurdanan volkana rağmen belirsiz bir gülümsemeyle başımı sallıyordum gördüklerime. Acile inip nöbetçi arkadaşlara, "Benim işim tamam." diyerek bir reçete bıraktım.

Bade Hemşire'nin şaşkın bakışlarını görmezden geldim. Başhe-kimi beklemeden hastaneden çıktım.

Otoparka doğru yürürken ağabeyimin sesini aradım çevrem-de. Yarım kalan yemini birlikte bitirelim istiyordum, birlikte fırlatalım keplerimizi insan yaşamının kutsallığına. Hipokrat Baba'nın çakır gözlerine bir gülücük konduralım birlikte. Arabayı çalıştırdım, park yerinden çıkmadan önce çevreme bir daha bakındım. Ne ağabeyim vardı ne de ağabeyimin sesi. Belli ki anılar yurduna yerleşmişti artık. Birden içimdeki volkan patlayı-verdi, hem arabamı kullanıyor hem hıçkıra hıçkıra ağlıyor hem de Hipokrat Yemini'nin son cümlelerini mırıldanıyordum.

“...mesleğimi dürüstlük ve onurla yapacağıma, namusum ve şerefim üzerine yemin ederim.”

NERGİS*

Neslihan ARSLAN

Kokuların insan zihnindeki hatıraları canlandıran en güçlü şey olduklarını duymuş muydunuz? Peki ya yarım kalan aşkların sonsuzlukta bir yerde kaybolduğunu? Ben duydum. Bunu bildiğimden midir bilmem çoğunuzun katlanamadığı o hastane kokusu hep çalışmayı, daha çok çalışmayı hatırlatır bana. Kapıdan içeri girip üzerime giydiğim beyaz önlükle birlikte o kaynaşan ilaç kokuları, “Bakalım bugün kaç tane insanın hayatına dokunacak şu ellerimiz?” diye düşündürür bana. Doktorluk, çoğunuzun düşündüğü üzere karizmatik ve paralı meslek olmanın dışında, zor meslektir azizim. Her gün biçare gözlerle sana bakan onlarca hastanın ilacı, yüzlerce derdin dermanı olmak ve bunları yaparken kendi aileni ve hayatını çoğunlukla hiçe saymak, hiç de karizmatik bir şeymiş gibi gelmiyor insana. Ya da yüz hastanın hayatını kurtarsan ve bir tanesi kaybolup gitse ellerinden, sende kötüsü olmaz. Gece başını yastığa koyduğunda o bir tanesi ile birliktesin. O soğuk bedeni sanki gerçekten yanında, sana bakıyor, üstelik de “Neden?” der gibi bakıyor. “Ben elimden geleni yaptım.” cümlesi ise o vakitlerde hayli yetersiz kalıyor. İşte işin “yarım kalan aşklar” kısmı tam da burada başlıyor.

Ölümlerin bizler için sıradanlaşmaya başladığını düşünse de insanlar, bir sebeple soluk almasını devam ettiremediğimiz herkes, kör bir düğüm gibi diziliyor önümüze. Hele bir de çocuksa yitip giden, tabiri caizse beyaz melekler gibi uçuşuyorlar odamın dört bir yanında. Yani sizin anlayacağınız çoğu zaman “Ben Doktor Aynur” demek kendimi tanıtırken öyle çok da övünülecek bir

*Acilin Öyküsü 2016 Yarışma İkincisi

şeymiş gibi gelmiyor bana. Ama yine de ben Dr. Aynur; kırk dokuzuncu yaşımın tam ortasıdayım. Bütün bu anlattıklarımın rağmen büyük bir aşkla sarıldığım bir mesleğim, gülümsemeyi hiç unutmayan bir yüzüm var. İnsanlardan en çok çocukları, çiçeklerden de en çok nergisi severim. Başka çocukların acısı dinsin diye çokça ihmal ettiğim dünya güzeli iki kızım var. Bahsi geçen çiçekler ile annemin, sizlere daha sonra söyleyeceğim, bir ilgisi var.

Samsun'a hiç geldiniz mi bilmem ama başkadır bizim buralar. Dört mevsim yağış oluşu ürkütmesin sizi. Bir gelen bir daha bırakamaz, bırakan da çok özler bu cennetten köşe gibi yerleri. Yeşilin bahar hâli, hüznün hâli, sevdâ hâli, hepsini görebilirsiniz. Bunları görürken de bu coğrafyada kötü insan yaşayamaz diye düşünürsünüz. Yaşıyorsa bile mutlak iyileştirecektir onu bu canım şehir. Zaten bizim meslekte öyle iyi insan, kötü insan ayrımı da yoktur. Beşikten mezara insanın her yaşını, her hâlini bildiğiniz için, sadece onu iyi biri olmamaya iten bu dünyayı ve koşullarını görürsünüz. Ve nerede, hangi şartlarda olursa olsun her insanın hayatı kıymetli, kurtarılmaya değerdir. Bendeniz tüm bu düşüncelerle başlarım her sabah işe. O günkü hastaların az olmasını, şehrimin insanları iyi olsun istediğimden umarım. Kahvemi az şekerli, saçlarımı da genellikle kısa severim.

Acil nöbeti, diğer tüm hastanelerde olduğu gibi bizimkinde de en zordur. Nitekim adı üstünde "acil" vakalar, birbiri ardına gelir ve o esnada onları bekletmek kabir azabı gibidir. Geçen her bir dakika bir öncekinden çok daha önemlidir. Çalan acı ambulans sireni, etrafta koşuşturan bir sürü insan ve tabii ki her biri acil yardım bekleyen hastalar ve yakınları... Gece boyunca beyaz kanatlarıyla uçuşup duran kuşlar gibidirler. Orada hiyerarşi kaybolur. Herkes herkesle dost gibi, kavgadaş gibi, hünerli elleri ile ortak bir derman savaşının yorulmaz neferleri gibidir. Üzerlerindeki önlük, ölüm denen o soğuk şeye karşı birer kalkan gibidir. Yaşamayan bilmez. Böyle geçip giden günlerden bir gün,

gözleri öfkeden deliye dönmüş bir genç girdi kapımdan içeri. “Şeyda nerede?” diye sordu tüm öfkesiyle.

Şeyda’nın nerede olduğunu öğrenmese oracığa yığılıverecek gibiydi. Yanımızda yeni çalışmaya başlayan sekreteri arıyordu. Yüzünde ve de baygın bakan gözlerinde hüznün, daha çok da umarsız bir öfke vardı.

– Sakin ol bakalım genç. Gel otur şöyle, su iç bir bardak. Ne oldu sana böyle? Hem kimsin sen, niye arıyorsun Şeyda’yı, diye sordum.

Daha da hiddetlendi.

– Oturmaya gelmedim doktor, kocasıym ben. Nerede Şeyda dedim?

Tüm hastane bu esmer, şakaklarından ter damlayan gencin sesi ile inliyordu.

– O, bugün izinli. Bir sorun varsa konuşalım, dedim.

Bunu duyar duymaz koşarak uzaklaştı. Onu tanıyanlarla konuşunca gelen kişinin eski kocası olduğunu ve bir türlü bitmek bilmeyen problemleri olduğunu öğrendim. İçim derin bir sıkıntıya bulanmıştı. Hemen Şeyda’yı arayıp haber vermelerini, dikkatli olmasını, gerekirse polise gitmesini söyleyip eve gitmek üzere yola düştüm. Genellikle hastanenin kapısından çıkar çıkmaz bütün her şeyi orada bırakırdım. Nitekim ailemle geçireceğim zaman dilimi öylesine kısaydı ki zamanı orada durdurup ertesi gün kaldığım yerden devam etmek isterdim. Ancak o gün, bu mümkün olmuyordu. Kim bilir ne yaşıyordu o baygın bakışlı, hayatının daha baharındaki genç çocuk; yaşamak bütün her şeye rağmen bu kadar güzelken, yaşam bize her sabah gözlerimizi yeni güne açmayı bahşediyorken neydi onu böyle çaresiz bırakan? Tüm bu düşüncelerle çevirdim anahtarını kapının. Birden kızlarımın çığlığıyla irkildim: “Süprizz!”

Benim canım ikizlerim, el ele verip güzel bir sofraya hazırlanmışlardı bana. Ne doğum günümdü ne de başka özel bir gün. İçlerinden gelmiş de öyle durduk yere bir güzellik yapmışlardı

annelerine. İçeride Neşet Ertaş çalışıyordu ve masanın üzerinde bir buket nergis vardı üstelik. Onları da annem almış gelirken. Sanırım o an dünyaları da kapıma serseler bu denli mutlu olamazdım. Bütün o stresin ve yorgunluğun üzerine siyah, simsiyah bir perde çekiverdi bu minik hazırlık.

– Ahh! Canlarım, neler yaptınız böyle? Niye yordunuz bu kadar kendinizi, dedim.

– Eee, seninle uzun uzun oturmanın başka yolunu bulamadık doktor hanım, dedi annem.

– Aşk olsun, sanki bilmiyorsunuz ne kadar yoğun çalıştığımı, dedim utanarak.

Hani kokulardan bahsettim ya size en başta, bence her evin de kendine has bir kokusu oluyor. O gece, bizler o masanın etrafında gülüp şakalaşırken birbirinden güzel türküler çınlatırken odamızı, resmen huzur kokuyordu evimiz. Vallahi mutluluk, bil-lahi neşe kokuyordu. O anda bizden mutlusu yoktu sanki dünya üzerinde. Uzun uzun dertleşip gelmişten geçmişten konuştuk. Yetmedi eski fotoğraf albümlerini çıkarıp saatlerce inceledik, en komik hâllerimizle dalga geçip gülmelere doyamadık. Gecenin sonunda gözlerimin kapanmasına direndiğimi fark eden kızım:

– Hadi hadi yatabilirsin artık annelerin güzeli. Bu bizi bir ay götürür artık, dedi.

– Ne yalan söyleyeyim bunu söylemenizi bekliyordum. Yatağım şu an bana çölde bir vaha gibi gözüküyor, dedim.

İyi geceler dileyip odalarımıza geçtik. Onlarla yalnızca oturup sohbet etmem bile mutlu olmalarına yetiyordu. Hâl böyleyken Samsun’a konser vermeye gelen sevdikleri ilk sanatçıyı dinlemeye gitmeliyiz diye düşünüp uyudum. Şehrimin tipik bulutlu günlerinden birisine uyandım. İçimde neye yoracağımı bilemediğim tuhaf sıkıntının faturasını herkes gibi havaya kesip işe doğru yola koyuldum. Her gün olduğu gibi bir sürü güzel çocuk ve anneleri kapının önünde beni bekliyorlardı. İyiydi hepsiyle aramız, hem de

çok iyi. Hatta bazen hasta olmadıklarında bile uğrarlardı yanıma. Sevmek, nerede ve nasıl olursa olsun paha biçilmez bir duygu doğrusu. Tıpkı o ünlü şairin de dediği gibi “Bir insanı sevmekle başlıyor her şey.” Bir sonu ve sınırı olmayan tek şey de bu sanırım. Yine dalıp gittiğim düş dünyamdan Şeyda’nın sesi uyandırdı beni.

– Günaydın abla.

Utangaç, sıkılmış bir hâli ve sesi vardı.

– Niye öyle uzak duruyorsun canım? Gelsene yanıma, neler oldu dün, anlat bakalım.

– Güzel şeyler olmadı abla. Ama çok mahcubum, sen affet beni yeter. Çok hasta var şimdi bekleyen, onları çağırayım ben, dedi.

Cevap vermeme bile fırsat vermeden kaçır gibi çıktı odadan. Üzülmüştüm o hâline. Merak da etmişim üstelik; ama üstüne gitmemek için sormadım tekrar. Çok geçmeden Şeyda’nın çığlıklarıyla irkildim. Hemen ardından kapı açıldı ve önde o, arkada eski kocası içeri girdiler. “Abla kurtar!” diye bağırırken Şeyda, görebildiğim tek şey deliye dönmüş gencin elindeki ekmek bıçağıydı. Beni can evimden, kalbimden, bıçakladıktan sonra kendisi için düşündüğü son, beşinci kattan atlamak olmuştu.

Ben Doktor Aynur, bilenler bilir beni. Hayatta insan sevgisinden öte bir şey tanımazken ellinci yaşımı göremeden, beyaz önlüğümün üstünde kırmızı lekelerle öldüm bir gündüz vakti. Daha dalındayken nergisler memleketimin bahçelerinde, birileri türküler söylüyorken ülkemin başka başka yerlerinde, kara bulutlar gibi dağıldım gökyüzünde. Düşen yapraklar gibi, kopan bir bağlama teli gibi, asla geri dönmeyecek olan saniyeler gibi öldüm. Geriye neler kaldı yarım, bir bilerseniz. Masa üstünde yarısı içilmiş az şekerli bir kahve, gidilememiş bir konser bileti, tedavisi daha bitmemiş o canım çocuklar ve benim gül yüzlü melek kızlarımın gülüşü... Henüz gidilememiş bir sürü ülke, seviilememiş torunlar, arkaya yaslanıp şöyle “ohh” deyip tadı çıkarılamamış bir emeklilik, eşimle birlikte izlenememiş güzel

filmler, kurulamamış özel gün sofraları, artık hiç kutlanamayacak doğum günleri, buruk bayramlar ve daha niceleri...

Dedim ya, adım Aynur. Doktor Aynur... Ben yukarıda can verirken aşağıda katilimin canını kurtarıyordu çalışma arkadaşlarım. Adına kaderin cilvesi mi dersiniz, başka bir şey mi bilmem ama benim aksime hayatını nerede sonlandıracağına karar vermiş olan o esmer delikanlıyı hayata geri getirmekten başka bir şey düşünülemezdi; çünkü hani bizim şu karizmatik mesleğimiz, yani doktorluğumuz var ya, bunu gerektiriyor.

Şimdi tamamlanamamış bunca şey için son bir şans verilse bana; nereye, kimin yanına giderdim diye düşünüyorum. Hemen kızlarımın yanına koşup bulunmaz hayat tavsiyeleri mi verirdim yoksa son bir kez ne kadar çok sevdiğimi mi söyledim hayatımın tüm kahramanlarına? En olmadı son bir kez ellerini mi öperdim emektar annemin? Ancak çıkamıyorum işin içinden. Nitekim ne güzel şeylerin ne de hep söylediğim gibi sevmenin bir sonu yok. Kime ne kadar sarılsam yarım kalacak zaten. O yüzden siz de bırakın benim tamamlamayamadığım şeyleri. Söyleyip gülüştüklerimizi, bakışıp buluştuklarımızı düşünün. Bulduğunuz her çocuğu, hepsini olmasa da çoğunu öpün yanaklarından yerime. Ve bakmayın elinci yaş günümü göremeden göçüp gittiğime aranızdan. Ben hâlâ evimizin bahçesinde koşturan küçük bir çocuğum. Duyduğum her güzel şarkıyı nefret edene kadar dinleyen bir liseliyim, sınıf birincisiyim hâlâ üniversite sıralarında. En mühimi de hep ama hep en yakın arkadaşım kızlarımın. Ve mutlaka yaşayacağım çok zaman sonra bile, gerçek sevgiyi bilenlerin, en çok da çocukların yüreklerinde. Yalnız tek bir soru yakıyor canımı bugün. Ben son kez veda ederken hepinize, son kez gülerken size beyaz önlüğümle, kulakları kanatır bir sesi, cevapsız bir sorusu vardı annemin, canım annemin: “Ben seni çiçek satıp okuttum, nereye gidiyorsun kızım?”

Gitmedim anne. Ne zaman gözlerini kapatsan oradayım. Siz yalnız unutmayın, ne beni ne de nergisleri.

ZEYNEP*

Fahri YILMAZ

Sıcak bir yaz akşamıydı. Genel cerrahi ihtisasımın üçüncü yılında Ankara Gülhane Hastanesinin acil cerrahi katı nispeten sakin bir gün geçiriyordu. Çömez olarak da seslendiğim asistan kardeşim Ayhan’la ilk defa rahat bir akşam yemeği yemenin hayalini kuruyorduk. Belki de gece rahat geçecekti. Gerçi böyle sessizlikler bizi her zaman korkuturdu ama yine de iyimser olmalıydık.

Acil servisin bar kapısı şeklindeki metal kapısı hızla çarpan sedye ile açıldı. Çıkan sesin şiddeti acil bir durumun habercisiydi. İkimiz birden ayaklandık. Hemen ardından “Yetişin!” diye bir ses duyuldu. Koşarak alt kata indiğimde sedyenin üzerinde uzun kumral saçlı bir kız çocuğu yatıyordu. Telaşlı babanın yalvaran ve tükenmiş bakışları arasında muayene odasına girdim. Sedyede 12-13 yaşlarında, beyaz tenli, kahverengi gözlü, güzel bir kız çocuğu vardı. Askılı pijamasının alt tarafı kan içindeydi. Makasla elbisesini keserken “Doktor amca canım acıyacak mı?” diye sordu. Ne olduğunu henüz bilmememe rağmen “Merak etme, hiç canını acıtmayacağım.” dedim.

Kasık bölgesindeki bir kurşunun giriş deliğinden dışarı kan sızıyordu. Pijamasına bakıldığında çok kanamış olmalıydı. Nabızı sayamayacağım kadar hızlı atıyordu. Bir an önce ameliyata almalıydım. Etrafa bağırarak acil kan bulunmasını ve ameliyathanenin hazırlanmasını söyledim. Hemşire ve hasta bakıcılar sağa sola koşuşturmaya başladılar. Dâhiliye ve laboratuvar

*Acilin Öyküsü 2016 Yarışma Üçüncüsü

bölümündeki personel de yardım için acil cerrahi birimine geldiler. Asansörü bekleyecek zaman yoktu. Adını o anda öğrendiğim Zeynep'i kucağıma alarak ameliyathaneye çıkan merdivene koştum. Uzun saçları dizlerime kadar uzanıyordu. Gözleri yarı kapalı hâlde "Nereye gidiyoruz doktor amca?" diye sordu. Korkmasın diye cevap veremedim. Zeynep'i ameliyat masasına yatırdığımda artık konuşmuyordu. Masum yüzü tatlı bir uykuya dalarcasına sakın ve huzurluydu. Anestezi uzmanı salona girdiğinde ben çoktan bisturimi elime almıştım. Bu arada hemşirem iki ayağından ve kolundan serum vermeye çalışıyordu. Karnını açtığımda her yer kan gölüne dönmüştü. Aspiratörün temizlemeyeceği kadar biriken kanı hızla temizlerken yüzüm gözüm kan içinde kaldı. Kurşun sağ kasığındaki atardamarından geçmişti ve kanama devam ediyordu. Baskı ile kanamayı durdurup zaman kazanmak istedim. Fakülteden arkadaşım anestezi uzmanı Tufan'la göz göze geldik. "Yaşıyor!" dedi. Derin bir nefes aldım. Hemşire terimi sildiğinde acil bulunan kanlar da geldi ve iki kolundan vermeye başladık. Kalp damar cerrahı ve basasistanım da hızla ameliyathaneye geldiler. Ameliyat üç saat sürdü. Damar tamir edildi. Yeterince kan da verildi. Artık uyanmasını beklemekten başka çaremiz kalmamıştı. Ancak Tufan'ın uyandırma girişimleri sonuç vermiyordu. Yarım saatin sonunda uyanmayınca solunum cihazına bağlı hâlde yoğun bakıma aldık.

Ameliyathanenin çıkışındaki yere çömelmiş, çaresiz bekleyen adam babası olmalıydı. Yanına geldiğimde başını iki elinin arasından zor da olsa görebildim. "Nasıl yaptım, hepsi benim suçum, bırakmamalıydım orada." dedi. Devamını hiçkırarak anlattı. Güvenlik görevlisiymiş. Akşamüstü evdeki misafirlerine yeni aldığı tabancasını göstermiş ve hemen sonra onları arabalarına kadar uğurlamak istemişler. Tabii silahı masanın üzerinde unutmuş. Eşi ile birlikte iki kat indiklerinde evden bir silah sesi gelmiş. Eve girdiklerinde masanın üzerinde unuttukları tabanca

yedi yaşındaki oğlunun elindeymiş. Yavrucak tabancayı oyuncak sanarak ablasına doğrultmuş ve tetiğe dokunmuş. Zeynep oracıkta yığılmış. “Boş sanıyordum, emniyeti kapalıydı.” diye söylenirken sabırlı olmasını ve dua etmekten başka çaremizin olmadığını söyledim. “Annesi evde onu bekliyor, ne olur kurtarın!” dedi. Sırtını sıvazladım ve onu bekleme salonuna aldım. Kurtulacaktı Zeynep, kurtulmak zorundaydı.

Saat gece yarısı üç olmuştu. Hâlâ Zeynep’in yanında oturuyor ve elini tutuyordum. Uzun ve düzgün saçları bonenin içine sığmıyordu. Gözlerinden akan iki damla yaş pembe yanaklarından yastığa doğru süzülüyordu. Avucumda kaybolan küçük eli hâlâ soğuktu. Solunum cihazında uyandığına dair hiçbir hareket yoktu. Saate her baktığımda zamanın hiç ilerlemediğini fark ettim. Ayhan elinde bir bardak çayla geldiğinde acıktığımı ve susadığımı fark ettim. Klinikteki diğer hastaların iyi olduğunu ve dinlenmem gerektiğini söyledi. Ayrılmak istemedim ancak düş alsam kendimi daha iyi hissedecektim.

Zeynep’in yanı başında ameliyat notunu tamamladığımda güneş doğmak üzereydi. Yoğun bakımdaki klima havanın sıkıntısını alamıyordu. Diğer yatakların boş oluşu odada bütün dikkati Zeynep’in yatağına çekiyordu. Küçük bedeni yatağı dolduramamış, ayak ucunda büyük bir boşluğa neden olmuştu. Oraya oturduğumda solunum cihazının sesinin kalp atım sesleriyle olan uyumlu ritminde bir anormallik fark ettim. Bir şeyler ters gitmeye başlamıştı. Nabızı hızla düşmeye başladı. Monitörün alarımından önce benim sesim tüm ekibi yoğun bakıma toplamaya yetti. Monitör düz çiziyordu. Küçük kalbi çalışmaktan vazgeçmişti. Bunu kabullenmem mümkün değildi. Ona söz vermiştim. Yaşayacaktı ve ben onun canını hiç acıtmayacaktım. Bütün gücümle kalp masajına başladım. Ayhan bana yardım ediyor, Esin Hemşire damardan ilaç veriyordu. Bir, iki, üç... Kaç kez hatırlıyorum kalbine şok verdim. Dönüyor, dönüyordu. Anestezi

ekibinin koşarak gelmesi dışarıdaki telaşı artırmıştı. Bekleme salonundan gelen hıçkırık ve feryatlar içimi daha da acıtıyor, isyanımı daha da büyütüyordu. Bir saatin sonunda Ayhan'ın bana sarılarak “Yeter artık, dönmüyor, anla artık!” diye bağırıldığını hatırlıyorum. Olduğum yere çöktüm ve gözyaşlarımı serbest bıraktım. Kurtarabilseydim sadece Zeynep'i değil üç kişinin daha hayatını kurtarmış olacaktım. Erkek kardeşinin ablasından özür dilemesini ve hayat boyu vicdan azabı çekmemesini sağlayacaktım. Zeynep'e verdiğim sözü tutmuş olacaktım. Babasına müjdeyi ben verecektim. Hikâyenin sonu mutlu bitecekti. Ne yazık ki olmadı.

Aradan on beş yıl geçti. Binlerce hastayı ameliyat ettim. Hepsini taburcu ettim çok şükür. Zeynep'i hiç unutmadım. Onun hatırası, içimdeki yeri ve sevgisi belki de diğer hastalarımın umut olmuştu. Bazı geceler yatağa yattığımda gözümün önüne merdivenlerden ameliyathaneye koşarken kucağımdaki Zeynep'in melek yüzü gelir ve hep aynı soruyu sorar: “Nereye gidiyoruz doktor amca?” “Cennete gidiyoruz tatlım. Orada canın hiç yanmayacak. Hep çocuk kalacaksın. Koşturup oynayacaksın. Rahat uyu melek kız, iyi geceler.”

KAR KESİĞİ*

Yasin MORTAŞ

Kar, her tarafı örtü gibi bürümüş; ayaz bıçak gibi içime işliyor, ruhumun derinliklerinde kanamayan kesitler oluşturuyordu. 1990’larda sağlık memuru olarak çalıştığım küçük beldenin sağlık ocağı lojmanında bir yalnızlık üşümesi gibiydi bana eşlik eden zaman. Bu zamanın içinde sobanın ısıyla buğulanmış camlardan uzaklara bakarken beyaz hayallere dalıp gidiyordum üşüten uçsuz bucaksız uzaklara. Yoğun kıştan dolayı elektrikler kesilmişti, sağlık ocağının lojmanı küçük beldenin yerleşim yerine biraz uzak olduğu için gecenin derinliğindeki ıssızlık gözümde daha da büyüyor, karşıdaki mezarlık taşlarının ürküten silueti korkularımı kabartıyordu.

Sağlık ocağıımızdaki doktorun tayini çıkmış, ebe hanım da doğum izninde olduğu için memleketine gitmişti. Bu ıssız yalnızlık, damarlarımda dolaştı, dolaştı... Kapı vurulduğunda irkilirdim. Gecenin bu derin vaktinde kimdi gelen, hasta mıydı? El fenerini alıp hemen kapıya yöneldim.

– Kim o?

Kelimelerin dahi havada üşüdüğü bu zemheride, cılız bir ses karşılık verdi.

– Benim, yavrum. Yavşan Obası’ndan geliyorum, oğlum düştü de...

Kapıyı açar açmaz karşımda mahcupluğu ferasete dönüştürmüş, Anadolu’lu duruşunun inceliğini kuşanmış bir beyefendinin olgunluğuyla karşılaştım.

*Acilin Öyküsü 2016 Yarışma Üçüncüsü

– Buyur amca, hayırdır?

– Yavrum, küçük oğlum düştü de, bir bakabilir misin?

Ben, hemen üzerime kabanımı ve anahtarımı alıp fırladım sağlık ocağına doğru. Ayazın aydınlığında bir at ve üzerinde de bir insan silueti ocağın merdivenleri önünde duruyordu. Günlerce yağan karla dağların, taşların ve yolların kapandığı; kurtların aç dolaştığı bu soğukta Yavşan Obası'ndan nasıl geldiklerini düşündüm onları görünce. Biliyordum ki bu oba bulunduğumuz beldeye çok uzaktı. Çocuğu, babasının yardımıyla incitmeden attan indirdik. Hemen kucağıma alıp sağlık ocağının küçük acil odasına götürdüm. Yüzünde, başından sızan kanamanın donmuş kırmızılığı vardı. Bu bir kafa travmasıydı. Çocuğun başını bir Anadolu annesinin yazmasıyla bağlamışlardı; yazmanın üzerindeki gül motifleri kanamanın etkisiyle iyice kapanmış ve donmuştu. Bir taraftan çocuğa bakıyor, diğer taraftan da aklımdan “Bu çocuğu ilçeye nasıl götürebiliriz, jandarmayı haberdar etmeliyim ama telefonlar da çalışmıyor.” düşünceleri geçiyordu. Ama bir şeyler yapmalıydım. Amcanın, atla getirebileceği tek yer burasıydı, bunu ben de biliyordum. Yollar kapalı, ilçe buraya çok uzaktı. O zamanlar ne 112 ambulansları ne gece görüşlü hava ambulans helikopterleri ne de paletli ambulanslar vardı. O zaman şartlar meğer ne zormuş.

Zor şartlar altında çalıştığım minik acilimde steril edilmiş petler, spançlar, pensler, dişli-dişsiz pensetler, porteküler, cerrahi makaslar, ipek iplikler, sütür iğneleri, bisturi ve bunları steril ettiğim küçük bir sterilizatör aletim vardı. Sterilizatör bazen içinde spançları unutup da yaydığı yanık kokusuyla beni çağırırsa da görevini her zaman yapardı. Zaman, burada bisturiyle kesilmiş saatler gibi dilik dilik olsa da **umut** bu küçük acil odasının kapılarından girmişti. Amcam feneri tutarken sevimli ve sessiz bu çocuğun başına bağladıkları yaşmağı yavaş yavaş çözmeye başladım. İyi ki hava çok soğuktu da kanamaya ne-

den olan damarların ucunu tutmuş diye düşündüm. Sanıyorum etkisi vardı; iyi ki de olmuş, kan kaybı ihtimali de olumsuz sonuçlara götürebilirdi. Bu arada babasına, kusup kusmadığını sordum; kusmadığını söyledi. Çocuğa “Adın nedir?” dedim. “Bilal” dedi ve sustu. “Okula gidiyor musun?” sorusuna, “Ben daha küçüğüm, büyüyünce gideceğim.” cevabını verdi. Buna sevindim çünkü bilinci yerindeydi. Üşümüş ve bir urmu dutu rengini almış dudaklarından bu sevimli kelimeler dökülüyordu. Bu arada babasına, “Amca, siz sobayı yakabilir misiniz? Bilal, biraz ısınsın.” dedim. O, sobayı yakmaya uğraşırken ben, feneri böyle durumlar için hazır olan serum askılığına bağladım. Sıcaklık kanamayı tekrar başlatabilir mi sorusu beynimde dolanıp dururken fazla yakmayız diyerek uzaklaştırdım soruları.

Gecenin ayaz karanlığında, küçük acilimde çocuğa sarılı yaşmağı çıkardığımda içim ürperdi. Aman Allah’ım ne büyük bir kesiydi! Bilal’in kafa derisi kulağına kadar inmiş ve kafatası görünüyordu. Artık nasıl düşmüş ve kafasını nereye vurmuşsa çok derin bir yara almıştı. Hemen muayene masasına yatırıp oksijenli suyla yıkamaya başladım (Şimdi böyle yapılıyor mu bilmiyorum). Yarasındaki oksijenli su köpürdüğü yüreğim, ilçe hastanesine olan uzaklığın ağrısıyla kabardı. Bilal, hiç sesini çıkarmadan duygularıyla takip ediyordu beni. Başındaki o büyük kesigi betadinle iyice temizledikten sonra jetokainle güzel bir lokal anestezi yaptım. O an, uzun bir sessizlikten sonra Bilal’in “uff” ünlemini duydum. Ben, korkusunu ve acısını latifeler yaparak almaya çalışıyor; bu küçücük yarayı hemen kapatırız, iyi olur, hemen evine gidersin, diye acıyan yüreğini ısıtmaya çalışıyordum. Küçük acilimdeki dikiş takımını güzelce hazırladım. Her zaman küçük kafa travmaları için hazır bulundurduğum permatigi çıkarıp suture edeceğim yerleri tıraş ettim.

İyi ki kanama yoktu Bilal'in başında. Ameliyathane şartlarında bir uzmanın müdahale etmesi gereken bir kesiği tamire çalışmak oldukça zordu ama dikmeliydim Bilal'in açılan yarasını. O an başka çare yoktu. Babası, sobayı yaktıktan sonra feneri tekrar tutarken suture etmeye başladım. Ellerimin altındaki Bilal, küçük bir kuzu gibi ya da annesinin kanatları altına sığınmış yavru bir kuş gibiydi. Sessizliğin içindeki sessizlikte; mütevekkil ve mağrur.

Güneşin geç doğup erken battığı bu beldede itina ile hiç acele etmeden deri dokularını karşılıklı getirip o zor şartlarda sterlitye dikkat ederek suture ettim. Bu benim için ipliğin iğneye geçirildiği kısa zaman dilimi kadar çabuk geçen bir zaman değildi. İşim bitip de "Tamam Bilal, yaran güzelce kapandı." dediğimde karları eriten tebessümü ile yüzüme baktı ve o tebessüm küçük acilimin ortasına düşmüş bir cennet sıcaklığı kadar güzeldi. Yarasını, bir bebeğin açık kalmış üstünü örter gibi kapattım. Sevgi ve merhamet merhemleriyle sardım ağrılarını; karanlıkla aydınlık arasındaki o vaktin aydınlığını tutup duayla flasterledim Bilal'in başını.

Bilal'in ağrısı için yarım ampul ağrı kesiciyi kalçasından yaptım. Buzdolabından tetanos aşısı çıkartıp kolundan enjekte ettim (Elektrikler gittiğinde, buzlukta olan buz kalıplarını buzdolabının raflarına yerleştirip soğuk zincir halkasını kırmamaya çalışırdım). Soba, gecenin sessizliğinde çıtırtılarıyla hafif hafif yanarken Bilal'i, küçük acilimin müşahede yatağına aldık babasıyla. Uyudu, uyudu... Bebekliğinden kalma tebessümlerle dalıp gitti saklambaç oynadığı rüyalarına. Arada bir uyandırıp bilinç kontrolü yapıyordum. Uyanıyor ve tekrar dalıyordu; belki de top sektiriyordu rüyalarında.

Küçük acilim, minik misafirini koynunda tutarken sabahın ilk ışıkları Bilal'in soğuk yanığı yüzüne vuruyordu. Babasıyla beraber sobanın başında otururken "Baba!" diye yumuşak ve

cılız bir ses doldurdu odayı. Bilal'in sıkıntısı yok gibiydi artık. Gayet iyi görünüyordu. Yeryüzü yavaş yavaş aydınlanırken sağlık ocağının koridorlarında bir ayak sesi odaya doğru gittikçe yaklaşıyordu. Gelen, ocağımızın hizmetlisi Remzi Efendi'ydi. Şaşkın gözlerle odayı süzüp "Hayırdır inşallah!" diyebildi ancak. Ben de ona kısaca durumu özetledim. "Karşıda sarı arabalar gördüm, herhâlde yolları greyderler açıyor." dedi Remzi Efendi. Yolların bu kadar çabuk açılacağını hiç de beklemiyordum. Bazen günlerce yollarımız kapalı kalırdı. "Hemen muhtar beyle görüş, bir araç ayarlayalım. Yollar açıldığında Bilal'i hemen ilçe hastanesine gönderelim." dedim. Bilal'in babasına da çocuğun hastaneye gidip röntgeninin çekilmesi gerektiğini, kafa travmasında hiçbir şeyin belli olmayacağını, bir doktorun değerlendirmesi gerektiğini söyledim. "Tamam yavrum." dedi ve sustu. Yollar açılmış, elektrikler gelmiş, Bilal de artık hastane yolunu tutmuştu.

Aradan on gün geçmişti, sağlık ocağındaki odamın kapısı vuruldu. Buyurun, diyerek ayağa fırladım. Yüzünde, bütün mutlulukları toplamış bir billurluk... Gözlerinde, yağmurlardan sonra oluşan yeryüzü berraklığı... Önde kendisi, arkasında babası, elindeki küçük bir bohçayla gelen bizim küçük Bilal'di. Bana doğru nasıl koştu, üzerime atlayıp nasıl sarıldı hatırlamıyorum şimdi. Gözlerim buğulandı, vücudum kendi uçurumuna boşaldı. Sımsıkı sarıldı, sarıldı... Yaralandığı gece, bana nasıl bir duyguyla ısınmış, küçücük kalbiyle beni içinde nasıl yoğurmuş bilmiyorum ama kalbinde derin bir intiba bırakmışım ki sarılmalarıyla sarstı beni. On gün sonra, en yakın sağlık kuruluşuna gidip dikişlerini aldırın demişler ilçe hastanesinden. Dikişlerini aldım Bilal'in. Yarası tertemizdi, hiç enfeksiyon yoktu. Onları uğurlarken bana beze sarılmış elindeki küçük bohçayı

uzattı Bilal. Onun küçücük bir hediyesiydi bu. Kırmamak için aldım ve kabul ettim. Bilal, obasının yolunu tuttuğunda küçük hediyesini açtım. Ne tatlı bir hediye idi bu. İçinde, kurutulmuş incirler vardı.

CANINIZ SAĞ OLSUN

Gamze DEMİRCİ

*Kıyanlar!
Katledenler!
Merhametten soyunurken çırılçıplak,
Çamur denizinde yıkananlar!
Kustuğum bu kan hepinize!*

Kırk yerinden kırılan bir ekim kalmıştı yeryüzüne. Uçurtmaların sonuncusuna sarılıp bizi terk etmiş güneş. Bir buhranlı karanlık serpilmiş dört bir yanımıza. Kuytular kadınların. Her birinden yürek kanırtan çığlıklar yükseliyor semaya. Sema siyaha boyanıyor geçen her saniye biraz daha. Bir yanda anneler, bir yanda babalar, öte yanda çocuklar. Esiri olmuşuz onca acının. Kana bulanmış nice yaşamlar, gencecik canlar. Ne bir kol kalmış kırılacak geride ne de bir kanat. Havada bir ölüm kokusu, arkası dipsiz kuyu...

Gün iyiden iyiye ayarken güneş sokağın tüm pencerelerine dirhem dirhem damlamış, her yer sabah adını almıştı. 6440 Acil Yardım Ekibi olarak güzel bir nöbet günü geçirmeyi umuyorduk. Güzel nöbetten kastımız az vaka sayısı değildi. Saatlerce yemek yemeden çalışmak zorunda kaldığımızda da değildi şu kulak tıkanan sitemimiz. Uykusuzluğa hiç değil. Bilinçsizliğe, görmezden gelmeye, kendimizden başka kimseyi düşünmemeye, kural tanımamazlığaydı tüm bu yakarışlarımız. Ancak kimine göre haklı olsak da çoğuna göre gereksiz şu yankı yapmayan nidalarımız bile. Fakat artık sırasıdır dile gelmenin, getirilmenin. Canımızı taktığımız dişimizle migren ataklarına, boğaz ağrılarına değil arrestlere, solunum sıkıntılarına, SVO hastalarına, travmalara ve tüm acil müdahaleye ihtiyacı olan hastalara koşmak istiyoruz.

Çünkü bize asıl ihtiyacı olanlar onlar, biliyoruz ve biliyorlar. Onlar için koşuyor, soluk soluğa kalıyor, kimi zamansa ölüyoruz hız yollarında. Her ne kadar aptal kutusu tabiriyle sıkı bir yarenlik eden televizyonlarımızdan öyle aksettirilmese de. Bir de asılsız ihbarlarımız var tabii. Onlara ne diyeceğimi inanın ben de bilmiyorum. Emeklerimizin karşısında yer yarılrsa da içine girsem düşüncesine bizi hapseden o okkalı küfürler yerine “Teşekkür ederim.” den ibaret tatlı bir kelam arıyor kulaklarımız. İstiyoruz ki acil servisler polikliniklerde muayene sırası beklemek istemeyen hastaların mesken yeri olmaktan çıksın, acil servisler ve 112, gerçek acil vakalara baksın. Kısacası aciller acil gibi acil olsun istiyoruz. İşte o zaman güzelleşecek nöbetlerimiz. O hâlde burada düşünme payı bırakalım kendimize ve acil çalışanları olarak çok şey mi istiyoruz bir bakalım, bir bakınız sizler de.

Beynimde türlü türlü düşünceler raks ederken komuta merkezinin sesi dolduruyordu istasyonu ve içinde binbir tane his barındıran şu diyalog geçiyordu aramızda:

– Merkez, 6440.

– 6440, merkez dinlemede.

– Arkadaşlar, tren garında patlama oldu. En az otuz ölünün olduğu bildirildi. Çok sayıda yaralı var. İvedi şekilde olay yerine intikaliniz bekleniyor.

– Anlaşıldı merkez. Ekip hazır, vaka çıkışı yapıyoruz.

İnanır mısınız, inanabiliyordum böyle bir olaya. Şaşırmıyordum da üstelik. Yalnızca kahroluyordum, deliriyordum öfkeden. Gözlerime buğular hücum ediyor, bir bir ket örüyordum her birinin yollarına. Bir hendek kazıp gömüyordum tüm umutlarımı. Toprak atıyordum üzerine de. Alabildiğine kara toprak. Ne de olsa dirilmeyecek, yeşermeyecek bir daha o umutlar, o hayatlar...

Komutanın anonsuyla birlikte meydanlar bize kalmıştı. Her caddeden, her sokaktan ambulanslarla çıkıyor, komutanın talimatı üzerine ivedi şekilde tren garına gidiyorduk. Tepe lambalarının

kırmızı mavi ışıklarını susmak bilmeyen siren sesleri tamamlıyordu. Etraftaki insanlar endişeli gözlerle bakıyordu. Kim bilir belki de yakınlarının yakınına gidiyorduk. Trafik kilit, üstelik ambulansa yol vermemek için çabalayan kişilerce de kuşatılmıştı yolumuz. Sağır olamazdı onca insan veya bakan kör. Yahut siz her ne dersiniz. Sahi bu kadar zor muydu kenara çekilmek? Bir insan için hayata küçücük bir yol açmak bu kadar zor muydu? Ayrıca neyin çabasıydı bu? İnsanoğlu işte, o kadar emin ki kıymetlilerine bir şey olmadığına, olmayacağına. Hızlı ve stresli bir yolu nihayet geride bırakıp meydana intikal etmiştik. Şahit olduğumuz manzara ruhuma ilmek ilmek acı nakşetmişti. Mahşeri bir kalabalık vardı. Kalabalığın orta yerinde çocuklar. Bari Veysel'e dokunmasaydınız!

İnsanlar ağlıyor, her avazda biraz susuyor insanlar. Kiminin külleri serilmiş soğuk betonlara, kiminin bilmem ki hangi acıyan yerleri... Hacet yok daha da saza söze. İncinmiş en ince yerlerinden incecik insanlar. Hislerimizi rafa kaldırıp ilk dakikadan itibaren kurallarımızla ilerlemeye başlamıştık. Alanı hızlıca gözden geçirmiştik. Anlamıştık ki olay yeri triyajı ulaşan ilk 112 ekibi tarafınca yapılmıştı. Ağır yaralılar çoğunlukta ve gözlerimiz kırmızıya erkenden doymuştu. Mümkün olduğunca hızlı hareket edip yaralıları bir an önce hastaneye transport etmemiz gerekiyordu. Ancak diken üstünde çalışıyor, herkes adına büyük bir endişe duyuyorduk. Biliyorduk ki böyle durumlarda ikinci bir patlama olma ihtimali her zaman vardı. Fakat ne yazık ki hiçbir şekilde can güvenliğimiz yoktu. Üstüne üstlük göz gözü görmüyor, herkes bir yerlere yetişecekmişçesine koşuyor, birileri sürekli diğerlerine çarpıyordu. Feryatların, figanların bini bir para...

Yaralıları gözden geçiriyordum. Amacım durumu en ağır olan hastayı bulup ilk onu kurtarmaktı ki bu da kurallarımızdan biriydi. Yerde sessiz ve hareketsiz yatan küçük bir beden görmüştüm, yanında bir beden daha, diğerinden biraz daha büyükçe olan. İçinden soluğu çekilmiş bedenlerdi bunlar. Bilmiyorduk,

yaklaştıkça öğrendik, yaklaştıkça düğümlendik acılar kördüğümüne. Üzerine yığılıp kaldıkları kaldırım -düşünürken dahi içim titriyor- kan içindeydi. Ekip arkadaşlarımla yaşıyorlardı umuduyla yanlarına koşmuştuk. İlk onları kurtarmaya karar vermiştik. Yanlarına vardığımızda acil çantamızı yere bırakmıştık. Ancak bırakın primer muayeneyi, bilinç kontrolüne dahi gerek kalmadan anlamıştık Veysel'in yaşamadığını, yanındaki büyük beden de tabii. Genel görünümü siyanotikti Veysel'in. Bedeni ne dokunduğumda ise soğukluğunu ciğerlerime kadar hissetmiştim. Sonra başını kendime çevirmiştim, neden bilmiyorum fakat yüzüne bakmak gelmişti içimden. Veysel'in yüzü o an kızgın demirlerle kazınarak oturmuştu hafızama.

Başka yaralılara koşmaya başlamıştık, az önceki durumu gören gözler bizim değilmiş gibi. Bu sefer sağ bacak ampute bir kadın yaralıyla karşı karşıyaydık. Bilinci kapanmak üzereydi, gözleri hafif aralıktı ve komutlarımıza yanıt veremiyordu. Vital bulguları kötüydü. Satürasyonu oksijen desteğine alanda başlamanıza rağmen düşüktü. EKG'de taşikardik bir ritim görülmüyordu. Hemen çift damar yolu açıp kontrollü sıvı desteğine başlamıştık. Açık yarayı serum fizyolojikle yıkayıp hızlıca kapatmıştık. Alanda geçirdiğimiz fazladan her saniye aleyhimizydi, bu nedenle tetanos aşısını ambulans içinde yapmaya karar vermiştik. Ampute olan uzvu maalesef meydanda bulamamıştık. Hastayı transporta hazır hâle getirip ambulansa almıştık. Bu arada hastanın durumu stabil seyreliyordu. En yakın çevre hastaneye doğru yol almıştı ve saniyelerle bitmek tükenmek bilmeyen bir kanlı savaşın daha savaşçıları rolüne bürünmüştük. İnaniyoruz, başaracaktık. Galibiyet bayrağını tutan eller bizim olacaktı.

Hastanede kıyamet gibi bir kalabalık vardı. İğne atsam mümkün değil yere düşmezdi. Hem haberi duyan sağlık çalışanları gönüllü olarak mesaiye gelmişlerdi hem de akın akın hasta yakınları doluşmuştu acile. Burada da koşan koşana. Vaka getirdiğimizi

gören nöbetçi hekim yüzündeki umut kırıklıklarıyla ve yorgun bedeniyle insanların arasından sıyrılarak hızlıca yanımıza gelmeye çalışıyordu. Bunu gören ve acil serviste sıra bekleyen acil (!) hastalar birbirlerinden kuvvet alarak öyle şeyler söylemişlerdi ki insanlığımdan ziyadesiyle utanmama sebebiyet vermişlerdi. On gündür boğazı ağrıyan ve kendisini acil hasta ilan ederek tam da öğlen saatinde acil servise başvuran hasta, “Bize ne zaman sıra gelecek, daha ne kadar bekleyeceğiz?” diye öfke salyaları akıtarak bağırırken “Onlar hasta da biz değil miyiz? Alt tarafı bir serum taktıracağım, şu işe bak, bize bakan bir Allah’ın kulu yok!” diyor kendi tedavisini belirleyen bir diğer acil (!) hastamız. “Gitmeselermiş kardeşim, biz mi dedik gidin de eylem yapın!” diye söyleyebiliyorlardı acımadan. Öyle davranıyorlardı ki sanki katledilmek eylemin bir gerekçesiymişçesine konuşuyorlardı.

Susmuyorlardı elbette. Maaşlarımızın onların vergilerinden ödendiğini söylüyorlardı hep bir ağızdan, sırtımdan akan terden haberleri dahi yokken. Oysa acil serviste nasıl bir yoğunluk yaşandığını, ne çok gözyaşı dökenin olduğunu, evhamı boyunu aşan insanları görüyor olmalıydılar. Vakamızı teslim etmiş, üzerimize kondurulmuş kırgınlık ve kızgınlık dolu duygularla hastaneden ayrılmıştık. Alana geri dönüyorduk ve ben, nöbetin bitiminde hangi düşüncelerle köşe kapmaca oynayacağımı düşünüyordum. Muhakkak geriye dönüp bakacaktım. Yirmi dört saatlik koca bir nöbetten bize ne kaldığını, hastalara ne verdiğimi, insanların bizden bu nöbette neyi koparıp aldığını tek tek gözümün önüne serecektim. Bu sefer peşin hükümlü olmayı tercih ediyordum hiç tereddüt etmeden. Çünkü düşüncelerimizin değişmez, yaralarımızın sarılmaz olacağı besbelliydi şimdiden. Kırık çıkacaktık bu nöbetten arkadaş! Ne yağın yağmur alıp götürecekti bugünün acılarını ne de ekimin ellerimizde bıraktığı kan temizlenecekti yıkamakla. Şu kahr dolu dehlizlerde imdat-sız boğulabilirdik ancak dimdik duramazdık bundan böyle.

Dünya... Çakılı dünya. Ey başı dumanlı koca dağ! Arkasından itekleyerek gündüzü getirmeye çalıştığın bu kâinat hazır değil buna. Henüz dinmedi anaların gözyaşları, babalarınca bulutları titreten sessiz çığlığı. Çocukları söyleyemiyorum, onlar yoklar ki bu dünyada. Böyle bir nöbeti işte ve bitti. Bir sonraki nöbetimin getireceklerine mesleğime duyduğum derin sevgiden olacak ki hâlâ umutla bakıyordum. İnançla bakıyordum. Henüz ölmediğime göre güçlendiğimi bilerek bakıyordum. Bir gün elbette güzelleşecekti nöbetlerimiz.

Şimdi sıra sende sevgili hastam, şu aynadaki bana bak. Çevir kafanı ve Doktor Nejat'a bir dön, bir kerecik bak. Önce yaşıma aykırı beyaz beyaz saçlar göreceksin başımda, kar tanelerini andıran. Uykusuzluğun yuva kurduğu gözlerime uykusunu almış gözleriyle bakacaksın. Tertemiz kıyafetler içindeyken sen, benim kan damlaları ve kusmukla süslenmiş formamı yadırgayacak, yakıştırmayacaksın bir doktora. Fakat bilmeyeceksin canın için canımdan geçtiğimi. Acile gelen hastalardan kimi zaman daha hasta olduğumu söylesem inanmayacaksın. Diyeceksin ki "palavra". Biz Azrail'le göğüs göğse savaşırken ardımızdaki kapıdan senin sesin duyulacak, "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" diye naralar atacaksın acilde. 112'yi yine migren için çağırıp küfürlerle uğurlayacaksın. Ambulansın hastaneden kalkıp gelmediğini bilmediğin gibi "Hastane şurada, ne var bu kadar geç kalacak?" diyecek ve açıklamalarımıza yine inanmayacaksın. Manşeti "Hastaneye karnındaki bıçakla getirildi." olan gazeteleri okuyup medyayı tutacak, 112'ye karşı kin tohumları ekeceksin yüreğine veya çoktan ektiğin o tohumları büyüteceksin biz azalırken. Ölüm haberleri ise hiç durmayacak. Her gün bir yerlerde bir meslektaşımız katledilecek ve biz kınadığımızla kalacağız.

Canın sağ olsun ne yapalım. Böyle gelmiş bu devran, böyle de gider. Senin canın sağ olsun, gerisi mühim değil. Senin canın gerçekten sağ olsun.

112'YİM BEN

Özge Nur ÇIKRIKCI

Ambulansın yanıp sönen ışıkları ardında kulakları tırmalayan o ses, herkesi merakla ona döndürüyordu. “Kim, ne oldu, acaba?” soruları, kulaklarına ilişen sesin ardından gelen ilk düşünceydi belki de.

Gecenin bilmem kaçında, evlerinde sıcacık yatakları onları bekleyen onlarca doktor, alınlarından silinmeyen o ter izleri ile kapının eşiğine park etmekte olan ambulansa koşuyor. Merak ediyorum, ambulansa yürüyen doktor var mıdır? Yanıp sönen ışıkları duvara yansıyan ambulansın kapıları açılırken sedyenin üzerinde cansızca yatan bir kadın duruyor. O kadını kurtarsa da kurtarmasa da parasını almıyor mu doktor, hemşire, görevli? Neden bu kadar çaba harcıyorlar, o kadın için mi? “Durum nedir?” sorusunu, ambulansın içerisindeki doktora yöneltiyor gecenin yorgunluğunu önlüğüne silen doktor. “İntihar etmiş.” cevabını alıyor. Kadın nefes almayı çok görmüş kendine, ne yaşanırsa yaşansın savaşmayı değil kaçmayı seçmiş kendince. Peki doktor ne yapmalı? Bunu daha anlayamamış yüzbinlerce insan için söylüyorum bunu.

Bir doktor, kendi kendine nefes alan herhangi bir insandan ibaret değildir. Hastası için de savaşır, hastası adına da savaşır, hastasıyla da savaşır. Bunu yapan sadece doktor değildir, bütün hastane onun adına savaşır. Ona yemek getiren hemşire, onunla sohbet eden cerrah, o anın ortasında vücuduna yüklenen adrenalinle “Dayan!” diyerek bağırان ambulans sürücüsü, “Daha hızlı!” diye kendini parçalayan ambulans doktoru...

Hastanenin tamamı doktordur bence, hastaların döktüklerini temizleyen teyze masumca gülümserken bile “Sorun değil!”

dercesine doktor olur o an. Hastane olur, acil servis olur, ambulans olur. Eğitim alan henüz ham bir doktor düşünüyorum. Bir mankene kalp masajı uyguluyor, nefes nefese... Nefesi olmayan cansız mankene can katmaya çalışıyor. Başaramıyor, hastayı kaybediyor. O an hissettiği acıyı hissedemeyecek kadar bilgisiz insanlarız biz. Kaçımız ölümle yüz yüze geldik ki, kaçımız ölme bu kadar yakın yaşıyoruz, kaçımız ölümün korkusu ve kaybetme korkusuyla titredi? Biz sevdiğimiz insanın kolu çizilince ağlayan insanlar, hangimiz kardeşini kanserden kaybeden abi kadar ağlayabilecek doktor olabiliriz? Koridorda sesi yankılanan anneye bir damla gözyaşı akıtan o temizlik görevlisi teyze, ambulanda bas bas bağırان şoför, iğne yaptığı sırada iliklerine sızan çığlıklarla elleri titreyen hemşire... Bir gün bunu çekebilecek insanlar vardır elbet, peki ya her gün?

İntihar eden o kadını kurtarmak için kendini paralayan doktoru, bir baba kızına araba çarptığında meşgul olan 112 hattı için suçlayacak. Akli ermeyen bir çocuk affedilebilir fakat lise öğrencisi arayıp da saçma sapan şakalar yaparak 112 hattını meşgul ederken kendini yerden yere vuran, hiçbir babaya yakışmayacak gözyaşları döken baba, sırf ulaşamadığı için kızını kurtaramazsa affedilemez. Canından vazgeçmiş kadını kurtaran doktor, alındaki teri değil de yaşam izlerini silerken yanına yaklaşan hırslı adam yumruğunu indirir tüm gücüyle doktora. “Neredeydiniz lan?” diye haykırır. Yorgunluğun da etkisiyle yere düşer doktor. “Kızım ölürken neredeydiniz?” Oldukça ki-bar bir üslupla olayı anlatmaya çalışır doktor. “Beyefendi, sakın olun lütfen.” Elinin tersiyle burnunu yoklar, kanıyor mu diye kontrol eder. Elinin üzerine konan bir iki damla sıcak kanla, burnunun incindiğini anlar tecrübeli doktor. “Kızınız şu an nerede?” der, kanının damladığı yüzeyden avuç içleriyle destek alır-ken. “Yardımcı olayım.” Adam ansızın kükrer, daha yeni ayağa kalkmış olan orta yaşlı doktora. Nefes nefese, gözünde kurumuş

iki damla tuzlu suyla bağıırır. “Öldü, yerde kanlar içerisinde can verdi canımdan değerli kızım.” Eski duvara bir yumruk vurduğunda öfkeyle burun buruna olan adam, hıncını alamayıp birkaç kere daha vurur yumrukları yutan duvara. “Hat meşguldü, kimse gelmedi kızımı almaya.” Gecenin serinliği serpilmiş boş koridorlara haykırır acısını. Cümleleri duyan ambulans şoförü, içine çöken ağırlıkla serpilmiş vicdan azabını tadar. Ambulans doktoru sessizce iç geçirir. “Niye burada oturuyorduk kız ölürken?” Yaşlı teyze burukça bakar karşıdan izlediği adama. Bir yaşıtı öldü, bir kız öldü ve bir baba daha ağladı diye hemşire ağlar sessizce. Telefondaki görevli ise isyan eder, “Niye bu saatte aradın be öğrenci!” diye.

Bütün hastane yas tutar kıza. Bütün acil servis ağlar usulca, bir eğitimci “Daha hızlı öğrenmeliydim.” diyerek isyan eder fısıltıyla. Bu günü de böyle bitirir doktor, az evvel yaşamından vazgeçmiş birini yaşama çevirirken bugün başka birinin çekeceği vicdan azabını çekerken. Yıkılmış bir baba, kırık bir burun ve kanla bitirir günü.

Bu arada ben kim miyim? Ben hastaneyim, yumrukları yutan o duvarım. Doktorun kimi zaman kendi, kimi zaman hastanın kanıyla kirli o önlük, kaç kişinin destek alarak kalktığı o zemin... Yanıp sönen ambulans ışıklarıyım ben, ambulans direksiyonuyum hırsla tutulan. Yaşlı teyzenin elleri arasında bir o yana, bir bu yana savurduğu süpürgeyim ben. Acil servisim ben, uykusuzluktan şişen göz altlarıyım. Eğitimcinin kalp masajı yaptığı o mankenim, 112'yim ben.

YAŞADIKLARIM

Kevser KILIÇ

Merhaba, ben bu hastaneye iki gün önce bir ambulans ile çığlıklar içinde getirildim. Ne mi oldu? Olanları çok hatırlıyor değilim, lakin bazı sözler var aklımda acı ile karışık.

- Biri ambulansı arasın!..
- Çabuk yetişin, çocuk ölüyor!..
- Doktor var mı aranızda?
- Çok kan kaybetti.

Duydum hakkımda söylenen bu acı dolu sözleri. Cevap vermek istedim ama gücüm yetmedi. Bir yanımda bıçak gibi keskin bir acı, gittikçe canımı yakan. Bir yanımda insanların çığlıkları, gözyaşları ve hüsrân... O an istedim ölmeyi doktor. O an vazgeçtim ben yaşamaktan. Sonra bir ses duyuldu birden, siren sesleri... Ambulans gelmişti, birden 112 çalışanları etrafıma toplandılar. Genç bir delikanlı gözlerime umut dolu bakışlarla baktı. Nasıl mükemmel bir iş yaptığının farkındaydı, o an anladım. Sürekli konuştu benimle, sanırım bilincimi kaybetmemem için uğraşıyordu. Çok kan kaybetmişim, delikanlının söyledikleri kalmadı aklımda ama o bakışlarını, umut dolu, sevgiyle kucaklayan bakışlarını unutamam hiçbir zaman. Sonra beni bir ambulansa bindirdiler, içeride serum ve ilaç kokuları ile karışık biraz da telaş vardı. Can taşıyorlardı sonuçta, on dokuz yaşlarındaki bir gençti o sedyeden kalkamayacak olan. Bunun da ağırlığı yok değildi elbet. Ama korkulan olmadı, en azından benim korktuğum olmadı, ölmedim o ambulanda. Yetiştik hastaneye; gayet soğukkanlı, bir o kadar cana yakın ve samimi 112 çalışanları ile. Beni sedye ile ambulandan indirdiler. Bakışlarının etkisinden kurtulamadığım delikanlı, doktora başıma gelenleri anlatıyordu

anladığım kadarıyla. Kısa bir an gözlerimi açtığımı hatırlıyorum, karşımda bembeyaz önlükleri ile bir düzine insan duruyordu. Kiminin elinde stetoskop var, kiminin elinde ilaçlar... Uzun ve sisli bir koridorda açılıp kapanan büyük bir kapının olduğu tarafa doğru götürüyorlar beni telaşla. Sesini duydum doktorun: “Bir numaralı ameliyathaneyi hazırlayın, haber verin gelsin kalp cerrahı.” Demek durum o kadar ciddi ha! Neler neler geçti aklımdan o kısacık sürede bir bilerseniz. Sonrası malum, verdiler anesteziyi. Sayıyorum bir, iki, üç... Dört diyemeden bayılmışım. Ameliyat sırasında ne oldu, ne bitti bilmiyorum.

Aradan bir gün geçmiş. Ben yavaş yavaş kendime geliyorum. Gördüğüm ilk şey beyaza boyanmış yüksek bir tavan oldu. Sonrasında başımın üstünde yanan bir ışık dikkatimi çekti. Bembeyaz ve parlak bir ışık duruyordu üstümde. Sesler duydum: “Genç kız kendine geldi, doktora haber verin.” Gözlerimi kapatmıştım biraz, açtığımda karşımda güzeller güzeli genç bir doktor belirdi, Melek’miş adı. Yaka kartından okumuştum ismini. Tam da bir doktora yakışan isim değil mi Melek?

Melek gibi bir doktor, bembeyaz bir önlük içerisinde... “Merhaba genç!” dedi bana, “Nasılız bakalım?” diye sordu. “İyiym.” dedim zor duyulan bir sesle. Ağrılarım vardı, iki büküm olmuştum o rahat yatağın içinde. Melek doktor hâlimden anlamış olacak ki bir ağrı kesici yapalım dedi hemşireye. Melek doktor göstermişti melekliğini, yarım saate kalmadan bütün ağrılarım dinmişti. Doktor bir sandalye çekti, yanıma oturdu. Hemşire ve diğer çalışanları işlerinin başına gönderdi. Benimle sohbet etmek istediğini söyledi, olur dedim. Bana başımdan geçenleri anlatmasını istedim. Güçlkle yutkunduğunu gördüm, sonra gözlerinde yaşlar biriktiğini. Anladım, iyi bir hikâye değildi. Sonra başladı anlatmaya.

“Çok ağır bir kalp krizi geçirdin. Elin göğsünde yere yığıldığını görmüş etrafındaki insanlar ve hemen ambulansa haber vermişler. O sırada yoldan geçen bir doktor adayı kalabalığı fark edip yanına gelmiş. Kalp krizi geçirdiğini anlamış hemen ve hayatını kurtaran ilk müdahalede bulunmuş. Ağır bir travma yaşamışsın, olanları hatırlamaman çok normal. Sonrasında da ambulans gelmiş ve 112 çalışanları senin için çok uğraşmışlar. Ambulansa binerken kendindeymişsin, genç bir 112 çalışanı sürekli konuşmuş seninle bilincini kaybetmemen için.” “Evet, hatırlıyorum, o genci unutmam mümkün değil. Nasıl mükemmel bir iş yaptığının kesinlikle farkında ve insan hayatı ne demek çok iyi biliyor bana kalırsa.” O gençle görüşüp teşekkür etmek istediğimi söyledim doktora. Az önce olan yine olmuştu, yine yaşlar dolmuştu gözlerine. Zoraki doğrudum yerimden, “Ne oldu?” dedim. Bana olabildiğince kısık bir sesle, “Görüşmek istediğin 112 çalışanı genç, kaza geçiren küçük bir çocuğa yardım etmeye giderken içinde bulunduğu ambulans yolda kaza geçirmiş, ben o sırada ameliyattaydım. Onu kurtaramadık.” dedi. Şoke olmuştum. O umut dolu bakışları olan genç, erken gitmişti her iyi insan gibi. İçime akıttım gözyaşlarımı, yüzümde acı bir tebessüm belirdi. Beni kurtarma hakkınızı onun için kullansaydınız keşke diyemedim doktora. Hakkınızı helal edin diyemedim, yaptığı mesleğin hakkını sonuna kadar veren umut bakışlı, cesur yürekli o genç 112 çalışanına.

Hastane, ameliyathane, ambulans, ilaç kokuları... Hepsi bambaşka bir dünya. O beyaz önlüklüler ve 112 çalışanları, koşulsuzca hayat kurtarmaya adanmıştı yaşamlarını. Anladım... O an bir damla yaş aktı gözlerimden, engel olamadım. Sağlık alanında çalışan bütün neferlere “Hakkınızı helal edin.” demek istiyorum buradan. “Bize sizin gibi insanlar lazım.”

SUÇLU KİM?

Alpaslan ARI

Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama sabah ezanı ya okunmuştu ya da okunmak üzereydi. Direksiyonda gözlerim yarı kapalı hâlde hastaneden dönüyordum. O geceki dördüncü, belki de beşinci çağırılışımdı hastaneden, emin değilim. Toplasanız en fazla yarım saat uyumuştum, ertesi gün ameliyat günümdü üstelik. Bir de oğlum kafama takılıyordu akşamdan beri. Eve gelmemiştii hâlâ, telefonla da ulaşamıyordum. Hâlbuki geleceği iki saatlik yoldu, otobüs mü bulamamıştı acaba yoksa vaz mı geçmişti gelmekten?

Eşimi bir kez daha uyandırmamak için kendi evime bir hırsız edasıyla girip telefonun loş ışığında sessizce yatağıma uzandım. Gözlerimi kapatmamla telefonun acı acı çalması bir olmuştu. Yine acildeki pratisyen arkadaşta arayan, bir umut susar diye birkaç saniye bekledikten sonra çaresizce açtım telefonu. Trafik kazası... İki eks, iki de ağır yaralı vardı, yani bu kez durum ciddiydi. Telefonu kapatır kapatmaz yataktan fırladım ve apar topar evden çıktım. Olabildiğince hızlı olmam gerekiyordu, belki de o anda saniyelerle yarışıyordum. Bu saatte yollar bomboştu, ne bir kırmızı ışıkta durmam gerekiyor ne de kaçla gittiğimin bir önemi kalıyordu, ta ki bir trafik ekibi beni durdurana kadar. Yanıma gelen polisin siması tanıdıkta ama nereden tanıdığımı çıkartamamıştım. Bir süre polise doktor kimliğimi göstererek durumun aciliyetini anlatmaya çalıştım. O anda yüzündeki sert ifadenin yerini pis bir gülüşün aldığını hissettim, arkadaşlarına “Doktor beyin ameliyata yetişmesi gerekiyormuş, cezasını kesin de hemen gitsin.” dediğini hatırlıyorum. Sonradan kim olduğunu hatırladım, iki hafta kadar önce benden rapor istemeye gelmişti. Şimdi de kendince intikam alıyordu.

Acil servisten içeri girdiğimde alışık olduğum bir manzara ile karşılaştım, ayakta durmakta bile zorluk çeken alkollü bir hasta yakını elindeki kelebek bıçakla personele saldırıyor ve etrafındakilere küfürler savuruyordu. Adama hiç bulaşmadan yaralıların yanına gidip hızlıca muayenelerini yapmaya başladım. Yaralıların ikisi de öylesine alkol kokuyordu ki, kim bilir belki de aralarında en az içen şu an acili birbirine katan adamdı. Peki çarptıkları araçtaki ölenlerin suçu neydi? Ölmesi gerekenler varsa hak edenler bunlar değil miydi? Ameliyathane hazırlanmıştı, hastaları hızlıca ameliyathaneye aldardım. O geceki yorgunluğumun üzerine toplamda üç saat sürecektir yorucu iki operasyon daha beni bekliyordu. O an doktorluğa neden kutsal bir meslek dendiğini daha iyi anlıyordu insan. İçeride elimden geleni fazlasıyla yapmaya çalıştım, sonuç mu? Yaralılardan birini maalesef kaybettik. Ertesi gün iki ameliyat arasındaki boşlukta servise çıktım. Vizit sırasında, hayatta kalan yaralının polise verdiği ifadeye bir süre kulak misafiri oldum. Arabayı diğeri kullanıyormuş, geçirdikleri kazadan yalnızca birkaç saat önce yoldan geçen bir gence daha çarpmışlar. İyice sinirlenmiştim adama, odasından derhal uzaklaştım. İfadesinin geri kalanını duymak dahi istemedim, kim bilir sarhoş kafayla başka neler yapmışlardı. Aradan yarım saat kadar geçmişti ki telefonum çaldı, morgdan beni çağırıyorlardı. Hemen hastanenin morguna indim. Kapının önünde yine tanıdık bir sima duruyordu. Avukat bey kendisine yeni bir müşteri arıyordu belli ki. Yine aynı cümleleri kuruyordu hasta yakınına kartını uzatırken: “Hastanızın ölümünde bir doktor hatası olabilir, siz de kabul ederseniz bir araştırılabilir derim. Gerekirse dava açabiliriz.” Yanındaki de dün acili birbirine katan sarhoş adam. Hastanede bir ben kalmıştım dava açtırmadığı, sıra bana da gelmişti anlaşılan. Avukat beni gördüğünde birden sustu ve başını öne eğdi. Utandı herhâlde beni görünce diye düşünmüştüm başta. Hakikati içeri girince anladım. Oğlum morg masasında yatıyor ve kapının önünde katilinin hayatını kurtarmadığım için hakkımda dava pazarlığı yapılıyordu.

NE ÇOK ACI VARMIŞ BURADA

Büşra Tuğçe ÖZKAN

“Anneme bir şey olursa yaşayamam, niye birden titremeye başlayıp bayıldı ki? Gözleri, gözleri... Aklımdan çıkmıyor. Acil kapısında bekleyen niye benim, ölmesi gereken hep ben olmadım mı? İşe yaramazın tekiyim. Sanırım cezamı çekmem için hayat yine benim üzerime geliyor. Ah, ne çok hasta var burada! Bu koşuşturmaca da neyin nesi? Annemin durumunu soracak bir doktor dahi göremedim, yeter ama neden hasta yakınına hiçbir bilgilendirme yapılmıyor? Tipik doktor küstahlıkları dedikleri bu olsa gerek. Aman ne güzel! Kaç saat oldu, hâlâ en ufak bir bilgilendirme yapmadılar. Annem içerde can çekişirken ben burada oturmuş onun ölüm haberini bekliyorum sanki. Hayır, sakın Necdet, kendine gel! Ne ölümü, daha annen seni bırakmayacak.”

– Doktor, doktor bey bakar mısınız!

– Şu anda hiç uygun değilim, danışmadan size yardımcı olunsunlar.

– Ne demek uygun değilim, ne demek? İçeride yatan benim annem ve nasıl olduğunu bilmek hakkım. Siz ne hakla beni başınızdan savmaya çalışırsınız? (Bu sırada doktorun kolunu sıkıca tutuyor, doktorsa acilin kapısından girmek için sabırsızlanıyor.)

– Bakın, anlatamadım galiba. Şu anda konuşarak harcayacak vaktim yok. Nedenini size daha sonra anlatabilirim ama vakit hepimizin aleyhine işliyor. (Kolunu Necdet’in elinden kurtarıp acil kapısından içeri girer.)

O an doktora çok büyük bir öfke duydu. Arkasından hiç düşünmeden o da girdi acil odasına. Girmez olaydı. O da neydi öyle? Odaya girince neye uğradığını şaşırdı. Ne için girdiğini

bile unuttu. İçeride bir sürü hasta vardı. Bağırarak acı çeken birinin sesine yöneldi gözleri. “Aman Allah’ım! Karnından çıkan o demir de neyin nesi!” Gördüklerine inanamadı. Az ötede yatan annesini fark edemedi bile. Doktora kızıp girmişti ama içerideki can yakıcı bu süre onun her şeyi sorgulamasına sebep olacaktı bundan sonra. Hemşirelerden biri koşarak onu kolundan tuttu.

– Beyefendi, hemen çıkmanız lazım, buraya girmeniz yasak.

– Ama annem...

– Lütfen, şu anda bilgi veremeyiz çünkü müdahale etmemiz gereken hastalarımızın acil önemi var. Rahat olun anneniz emin ellerde.

Sessizce, gördüklerinin etkisinden kurtulmaya çalışarak dışarı attı kendini. Temiz hava iyi gelir diye düşünmüştü. Ancak onun gibi düşünen bir sürü hasta yakını vardı ve ağlayan insanların görmek sinirini bozuyordu. Durmadan çalan siren sesleriye sinirlerini hepten harap etmişti. Buradan hemen gitmek istiyordu. Burası ona göre değildi. İnsanlar acı çekiyor, bağırıyordu ama o susarak belki de hayatının en büyük sorgulamasını kendi içinde yaşıyordu.

“Burası hep böyleyse burada çalışan insanlar nasıl buna katlanıyorlar? Onların işi olabilir ama sonuçta onlar da benim gibi et ve kemikten meydana geliyorlar. Onların da duyguları var. Nasıl oluyor da her gün gecenin bu lanet saatinde bu işkenceye katlanabiliyorlar? Hep suçlardım onları. Doğrusu birçoğumuz öyle yapmaz mıyız? Şu an annem içeride ve ben hâlâ bilgi alabilmiş değilim. Ama bizim yakındığımız şeyler aslında yakınlarımızı hayata geri kazandırmak için harcadıkları çabadan başka bir şey değil mi? Niye daha önce hiç bu açıdan bakmadım acaba? Ya o doktorun içeriye girmesine müsaade etmeyip orada bir yumruk atsaydım ne olurdu? Yalan da değil, düşündüm. Ne olacaktı Necdet? Kendine ver bunun hesabını. Belki de o doktorun müdahalesini bekleyen bir insan ölecekti. Belki

de annen ölecekti. Aman Allah'ım, bizi bunca zamandır kör eden doktorlara karşı bu acımasız yaklaşımımız neden? Niye kimse bunu düzeltmeye çalışmıyor? Hangimiz katlanabiliriz bu acı yüklü her dakikaya? Ben, yılların korkusuz Necdet'i, şu anda annemin göğsüne yatıp sadece ağlamak istiyorum. Evet, ilk defa korktum galiba. Çünkü ölüme hiç bu kadar yakın tanık olmamıştım."

Aklında onlarca düşünceyle bahçede kendini sorguluyordu Necdet. Sanki birden zihni aydınlanma çağına girmişti. Saatine baktı, yaklaşık olarak yarım saattir dışarıdaydı ve içeri girip bir daha annesinin durumunu sormaya karar verdi. Sonra vazgeçti. Yine kanlar içinde birisini görmekten çok korktu. Kendi kendine "Sadece danışmaya gideceksin, sakın ol!" komutlarını verdikten sonra içeriye girdi. Danışmaya doğru yönelirken birden bir çığlık koptu. Bir kadın ağlıyordu. Ne diye bağıırıyordu öyle? Dediğinden de bir şey anlamıyordu. En iyisi biraz yakınlaşmalıyım diye düşündü ve kadının çığlıklarına doğru adım attı. Bu sırada hemşireler kadına doğru yönelip sakinleştirici yapmaya gidiyorlardı. Kadın, "Hayır, olamaz! Oğlum ölmüş olamaz! Hayır kuzum, bırakma anneni yavrum. Oğlum!" sözleri ile kendini parçalıyordu. Bu sözler karşısında ne yapacağını şaşırdı. Bir anne oğlunu kaybetmişti. Buradan hemen gitmek istiyordu. Hayatında görmediği kadar acıyı bir gecede burada yaşamıştı ve daha fazlasına tahammül edebileceğini sanmıyordu. Hemen danışmaya tekrar döndü.

– Pardon, uzun süredir annem acilde ve durumu hakkında en ufak bir bilgim yok. Lütfen, bana artık bir şey söyleyin.

– Annenizin adı nedir?

– Melek Yılmaz.

– Anneniz için gerekli işlemler yapılmış. Bu gece gözetim altında tutacağız. Hayati riski yok, detaylı bilgileri bu geceki değerlerine göre sabah doktor bey verecek.

– Peki, neden olmuş?

– Bakın, bu gece maalesef çok fazla acil vaka geldi. Trafik kazasından gelen bir yığın hastamız var ve hepsi hayati risk taşıyor. Anlayışınıza sığınıyoruz; annenizle Doktor Kenan Bey ve Asistan Ayşe Hanım ilgilenmiş. Detaylı bilgileri ancak onlardan alabilirsiniz. Şu anda onlar acilde başka hastalarla ilgileniyorlar. Benim de yeni gelen hasta kayıtlarını yapmam lazım. Merak etmeyin, anneniz iyi.

– Teşekkür ederim.

“Oh, çok şükür annem iyi!” diye düşünerek dışarı yöneldi Necdet. Dışarıda ağlayan insanların gergin bekleyişlerini, gözlerindeki o korkuyu görünce kendinden utandı. Hayat böyle demek ki diye düşündü. Birimiz iyi haber alırken öbürümüz kötü haber alıyor. Sabaha kadar epey vakti vardı; nereden baksa dört saat daha burada oyalanmak zorundaydı. “Burada sürekli yaşayanlar nasıl tahammül ediyor? Delirmiş olmalılar, bu hayat değil. Bir dakika Necdet, bir kere de her şeyi kendince giydirip sonuçlarına inanma. Madem bu kadar saatin var önünde, dur ve bir düşün. Doktorlar, hemşireler, asistanlar... Her birini yargılamaya çok meraklıyızdır hepimiz. Hatta bir de ölümden geri dönememişse yakınlarımız en çok doktorları suçlarız. İyi olmadıklarından dem vururuz, hatta bazen bazıları hadlerini fazla aşıp doktorları tehdit eder ve döver. Bunlar olan şeyler. Ama içten içe hep ben de doktorları suçlardım. Ne hakla be adam! Bir sor kendine, bizlerin canlarını korumak için saat bilmeden koşturuyorlar. Gördükleri korkunç vakalar karşısında duygularından kendilerini arındırıyorlar. Bizim ruhsuzlukla, gaddarlıkla suçladığımız doktorlar bunu yaptıkları için o kadar çok vaka koşturabiliyorlar. Düşünsene Necdet, duygusal yaklaşımlar ne olur? Dayanamazlar ki. Onlar da insan, hem psikolojilerinin nasıl olduğunu bilmiyoruz bile. Kim bilir kendileriyle nasıl da mücadele ediyorlardır? Bir gecede ben böyle oluyorsam onlar

kim bilir ne kadar çok sorguluyorlardır kendilerini.” diye düşünceler akıp gidiyordu Necdet’in aklından. Bir ara uyuyakaldı ve gözlerini açtığında güneş doğmuştu. Sandalyede uyuyakalmanın vermiş olduğu sancılarla kalkıp esnedi. Burası gecedен bu yana hiç değişmemişti, yine bir sürü hasta geliyordu ve bir sürü siren sesi duyuluyordu. Hemen annesini alıp çıkmalıydı buradan. O şanslıydı, tek dileği gelen herkesin iyi bir şekilde buradan çıkmasıydı. Hayatının en büyük dersini aldığı geceyi ise asla unutmayacaktı.

ACİLE ACİL GEREK

Gölbeyaz GÜRSOY

Sabah dokuz sıraları. Ben uykumun ta derinlerinde mışıldarken telefonum çalıp duruyor. Önce önemsemedim, baktım ısrarlı, açtım. “Efendim!” Annem arıyor.

– Anam ben çok kötüyüm. Galkamıyorum.

– Anne ne oldu, dememe kalmadan telefonu suratıma kapattıverdi.

Sevgili anam söylesen ya ne oldu, bu garibi telefonun bir yanında unutmasan. Neyse tekrar aradım.

– Ne oldu anne?

– Bacağım basmıye, her yerim batıye, ben ölecem gızım.

Aceleyle annemin komşusunu aradım, taksiyle acile gönderdi, zira benim annemi alıp hastaneye ulaştırmam hayli zaman alacaktı. Hastaneye vardığımda annemin acilden girişini yapmışlardı bile. Annem beni fark ettiğinde iki misli inlemeye başladı. Doktor neresine ellese bizimki kızılca kıyamet koparıyor “ahh, uhh” sesleri ortalığı inletiyordu.

Annem yıllardır acile gidince turp gibi olup çıkacağını sanır. Sen anlatamazsın anneme acilde kan testine, tansiyona, idrara vesaire bakılıp anormal değerler yoksa doktorun çıkış vereceğini. Anlatılabilene aşk olsun. Doktor sorularını sormaya başladı.

– Annem neren ağrıyor?

– Her yerim.

– Yani neresi?

– Her yerim oğlum. Kemiklerim batıye.

Doktor, annemin karnına bastırıyor ve bir çığlık kopuyor.

– Off! Basduma oğlum, çok acıye.

– Teyzem seni muayene etmezsem derdini nasıl anlarım. Sakin ol sen.

Annem de çok dinler ya hani.

– Ahh!

– Teyze şimdi ne oldu?

– Golumu galduma oğlum, çok acıye.

Tahliller için annemi diğer tarafa aldık. On metre ilerideki yatağa yaklaşık on dakikada yürüdük. Annemi yatırdım. Yandan Türk filmlerinden fırlama bir ses duyuluyor.

– Hayır, hayır olamaz, benimle neden kimse ilgilenmiyor. Bana şişe fırlattılar. Benim psikolojim bozuk. Sırtımı hissetmiyorum. Neden bana kimse bakmıyor?

Doktor baş ucunda oysa.

– Ağrınız var mı?

– Nasıl olmaz doktor bey. Bana şişe fırlattılar. İçim kırık doludur. Şişe karnıma geldi. Doktor bey bana bir şey olur mu?

Annem durur mu hiç, milleti duydukça başlıyor veryansına.

– Bana neden kimse bahmi, bi kimse yoh mu?

Allah sağlık çalışanlarına sabır versin, ne deyim. Ben bu kadar kısa bir zaman diliminde kafayı yemek üzereyken bir de bunu saatlere vurunca çıldırmak içten değil. Adamın birinin sadece eli çizilmiş, koş gel acile. Neymiş efendim mikrop kaparmışmış. Sanki önceden bu kadar acil müdahale biliyordunuz?

– Amca ölmezsın, korkma.

Kadının kolu hafif ağrıyormuş ama sağ kolu. Neymiş efendim ya kalp krizi geçirirseymiş. Maksat muhabbet olsun. Genç kız hamile. Nabızı çok hızlı atmış, koşmuş doğru acile, ya bebeğe bir şey olursa diye. Teyzem bu gün üç kere büyük tuvaletine çıkmış ama ishal değilmiş. Normali günde iki kereymiş, niye üç kere gitmişmiş, doğru acile. Ablanın biri sabah uyandığında sağ elini hissedememiş. Tuvalet gitmiş ama banyo aynasında kendini net görememiş sanki, sağ gözüne bir perde inmiş ve yemek yeme sırasında yutkunurken hep öksürmüş. Kadın çokbilmiş, öğrendiği üç beş tıp terimi ile acayip hava atıyor. Şöyle komplikasyon

gelişti, taşıkardi gibi sandım vesaire. Ben kısalttım cümlelerini daha neler neler... Yok proteinine, karbonhidratına çok dikkat edermiş, kardiyo hareketler yaparmış amma velakin bugün kendinde bir tuhaflık varmış, kendi engin bilgisiyle bunlara bir anlam veremeyip doğru acile gelmiş. Doğru acile, doğru acile...

Anlaşılan o ki benim orada kaldığım üç saat boyunca acil olan acil hasta yoktu. Çok şükür kimse ölmedi. Kimse başka bölüme nakledilmedi. Kısacası personel, hasta olmayan hastalara baktı, teselli etti. Hepsinin hastalık egoları tatmin oldu. Test sonuçlarını beklerken psikolojisi bozuk hastaya çıkış verildiği hâlde uyuduğundan çıkartılamadı. Bir ara uyandı. “Üşüyorum, ne olur beni örtün.” deyince bir nevresim alıp örttüm. Birden fırlayıp bana sarıldı, ağlamaya başladı. Allah dedim içimden, ne oluyor böyle? “Ben çok kötüyüm, beni dövdüler biliyor musun? Arkadaşlarım da gitti. Ben çok yalnızım.” diyerek sitemler etti. Tekrar coştı ve bağırmaya başladı. “Benimle neden kimse ilgilenmiyor? Karnım ağrıyor, sırtım ağrıyor.” Bitmeyecekti şikâyetleri. Baktım ki ilgilendikçe iş büyüyor, annemin yatağına gittim. Annem de farklı sayılmazdı. Ahlayıp vahlayanları duydukça o da coşuyor, bir fazla inliyordu.

Yıllar vardı ki annem sayesinde acillere aşına olmuştum. Aileden kimi bulursa ayda bir acilin yolunu tuttururdu annem. Son yıllarda ailenin her biri bir yerlere dağıldığı için kura bana çıkıyordu. Annemi acile getirmek sorun değildi, sorun çoğu gereksiz olan bu gelişlerle hastaneyi, onca çalışanı meşgul etmekte. Gereksiz yere zamanlarını almaktı.

Cehaletin acıyla birleştirdiği annem gibi insanlara laf anlatmak çok zor. “Anne seni polikliniklere zaten götürüyoruz.” gibi sözleri ne kadar sarf edersek edelim ikna olmuyordu. Beni en çok rahatsız eden insanlara ileri geri konuşmaları idi. “Allah canınızı alsın, ne biçim insan bunlar, merhametsizler...” Ağız dolusu birçok hakaret... Çok nadir görmüşümdür etkiye tepki

veren sağlık personeli. Hele o gencecik sağlık teknisyenleri, hemşireler... Çocuklar mesleğe yeni başlamış. Bazısı heyecandan konuşmıyor, damar yolu açarken eli titreyebiliyor. Ne olur yani biraz hoşgörölü olabilsek. “Beni kobaya çevirdiniz, yok kolum paramparça oldu, tecrübeli biri yok mu?” Bu gençler işini nasıl öğrenecek peki? Kabaklara mı enjeksiyon yapacaklar, borulara mı damar yolu açacaklar, sen hakaret edince daha mı iyi bakılacak sana, başın göğsü mi erecek? Ayrıca sen kimsin ya da sizler kimsiniz de bela okuyup insanların yaptıkları işi eleştirme hakkını kendinizde buluyorsunuz? Ola ki seninle ilgilenilmedi, birileri tersledi, yanlış teşhis kondu, git hakkını ara o zaman ama durup dururken aksiyon olsun diye niye kıyamet kopartıyorsun? Hastanedesiniz, derin derin nefes alın, bırakın insanlar işlerini sizin karışmalarınız olmadan yapsınlar. Tıp fakültesini “dokdur beyle” birlikte mi okudun? “Bişey bilmiii bu.” diyorlar ya, haklılar. Tıp fakültesinden diplomayı toktur beyle aynı zamanda aldı benim annem, diğer teyzeler ve amcalar da öyle.

Tabii ki her branşta olduğu gibi sağlıkçıların içinde de var gülümsemeye korkan, sorunuza azarlayarak cevap veren. Ama ne yapalım, herkesi tek kefeye koyup zamanında doktorun biri beni terslemişti, dur ben de bundan intikam alayım da görsün mü diyelim.

Acile son gidişimde orta yaşlı bir hemşireye hayran oldum. Birine iğne yapıyor, birini sakinleştiriyor, genç çalışanları koordine ediyordu. Bunları yaparken gülümsemesi de hiç eksik olmuyordu. Peki, bu insanın hakkını nasıl ödeyelim? Tamam, düz mantıkla bakılırsa işini yapıyor deriz ama özveri kısmını nasıl açıklarız?

Adı üstünde “Acil Servis”. Anlayabilenlere bravo, gardaşım acil demek hemen müdahale gerektiren, kafana göre gidip insanları meşgul edemeyeceğin yer demek. Anneciğim acil demek, gerçek hastalara öncelik verilen, insanların hakkını yemeyeceğin yer demek. Anlayabildin mi?

NE KADAR ACİL?

Tolga YÜCEL

Kapıyı açıp da içeri adımını atar atmaz derin bir oh çekti. Nihayet evine döndüğünde saat 23.00'tü. Birkaç gündür üzerinden çıkarmadığı takım elbisesi buruşa buruşa bir hâl olmuştu. Yorgunluktan yüzü o kadar düşmüştü ki kafatasına sıvanmış bir pelte yığını gibi hissediyordu yüzünü. Sızlamaya başlamış kemiklerini hesaba katmıyordu. O sızlamaya alışması bile olasıydı. Planı basitti. Hemen elbiselerinden kurtulup sıcak bir duş almak ve kendi yatağında deliksiz bir uykuya dalmak istiyordu. Bazen tarifsiz mutluluğun formülü bu kadar basitleşebiliyordu işte. Henüz holdeyken soyunup dökünmeye başladı. Yatak odasına doğru sabırsızlıkla ilerliyordu ki sinir sistemiyle birlikte tüm planlarını altüst eden şeyle karşılaştı: Su... Yine olmuştu. Allah kahretsin ki yine olmuştu. Birkaç ay önce hol duvarının tavanla kesiştiği noktadan uzanan ve mutfakta bulunan kombiden banyoya sıcak su taşıyan demir boru, toplu iğne başı kadar delinmişti. Holün yer döşemesine su damlatıyordu. Ama öyle böyle değil, damlaya damlaya göl olur, atasözünü doğrularcasına bir performanstı bu. Ne yaptı, ne ettiyse o toplu iğne başı kadar deliği kapatmayı başaramamıştı. Sonunda bir tesisatçı çağırmıştı. Tesisatçı boruyu değiştirmeden onarmanın mümkün olduğunu söylemişti. Deliği çelik-plastik macunuyla kaplayıp gitmişti. Bu tedbir, sorunu ancak bir haftalığına çözebilmişti. Sonra yeniden tamir ve işte yeniden damlayan boru...

Stres altında gerçekleşen iki günlük iş seyahatinin beyin ezi-ci temposundan sonra bu gördüğü kâbus gibiydi. Öylece bırakıp duşunu almak istedi ama bu hâlde de bırakamazdı. Yer yer ıslanmış halıfleksi bezginlikle toplayıp kaldırdı. İçerden kova

ve temizlik bezi getirdi. Yerleri sildikten sonra boruya uzanıp sorunun boyutlarını gözden geçirdi. Bütün bunları bezginlikle ve öfkeyle yapıyordu, biraz patırtı çıkarmış olabileceğini düşünüyordu ki kapı çaldı. O saatte kimseyi beklemiyorken kapının çalması biraz tedirgin ediciydi. Oyalanmadan kapıyı açtı. Öfkeli mi panik mi olduğu anlaşılmayan, yoğun gerginliği yüzünden okunan yan komşusunu karşısında görünce çıkardığı gürültünün komşusunu rahatsız ettiğini düşündü. Hayli gergin olduğu anlaşılan kadın söze girdi: “Kusura bakmayın. Gürültüyü duyunca...” Tam komşunun derdini anladığını düşünerek kafasında prova ettiği özür cümlesini dile getirecekti ki kadın panikle devam etti: “Eşim şehir dışında, bebeğim çok kötü durumda. Bana yardımcı olabilir misiniz?” Bir an öylece donup kaldı. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordu. Birkaç saniye içinde durumu gözden geçirdi. Komşusu meslektaşydı. Adam, bir şirkette satış yöneticisi olarak çalışıyordu. Yoğun bir seyahat programı vardı. Adamcağz seyahate çıktığında eşi, henüz birkaç aylık olan bebeğiyle baş başa kalıyordu. İnsan insanın derdine her zaman hürmet ederdi elbette ama derdin sahibi kendisine çok benziyorsa daha bir duyarlı oluyordu. Bedeninde egemenliğini ilan eden adrenalini duyumsadı. Birkaç dakika önce şikâyet ettiği yorgunluktan eser kalmamıştı. Gözlerini ona dikmiş taze anneye: “Tabii, ne demek... Hemen!” diyebilirdi. Yardım çağrısına olumlu yanıt alan kadın, hiçbir açıklama yapmadan arkasını dönüp evine doğru koştu. O da yanına sadece anahtarını, cüzdanını ve otomobil anahtarını alarak kadını izledi. Komşusunun evine girip de rahatsızlanan bebeğin durumunu gördüğünde eli ayağına dolaştı. Ne yapacağını bilemez bir hâldeydi. Bebek, nefes alamıyordu. Soluk alabilmek için her çırpınışı başarısız oluyordu. Öfkeleniyor, ağlamaya çalışıyordu ancak görünen oydu ki ağlama bağırtısı soluğunu daha çok kesiyor, titreyerek çırpınıyordu.

Zavallı küçük, çektiği sıkıntıdan kıpkırmızı kesilmişti. Birkaç saniyelik kısa baygınlıklar geçiriyor gibiydi. Sanki birazdan büsbütün kendinden geçecekti. Annesiyse çoktan endişelerinin kontrolüne girmişti. Kadıncağz kilitlenip kalmıştı. Doktor değildi. Sağlık onun ilgi alanındaki konulardan da değildi. Bebeğin sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Fakat nefes alamayan, mora çalacak şekilde kızaran ve çırpınmakta olan bebeğin durumu, ölümcül bir tehlikeyi çağırıyordu. O an, iki duyguyu çok yoğun hissetti: üzüntü ve korku. Üzüntüsünün nedeni açıktı. Korkusunun nedeni ise böylesine hassas bir durumda sorumluluk alacak olmasıyla ilgiliydi. Ya bebeğe yardımcı olacağım diye yanlış bir şey yaparsa! Allah korusun! Ya bu yanlışlık bebeğin hayatına mal olursa veya ömrü boyunca çekeceği bir sakatlığa neden olursa! İşte o an, en iyisinin ambulans çağırmak olduğunda karar kıldı. Böyle durumlarda zaman bütün saatlere ihanet ediyor, herkes için farklı akıyordu. Acil servisi üç kez aradı. Son ikisinde panik hâlinde neden hâlâ gelmediklerini haykırmak için aradı. İlk aramasının üzerinden yalnızca on iki dakika geçtiğini son aramasından hemen sonra hasbelkader saatte baktığında anladı. Tabii bu gerçekle yüzleşmesinin paniğine hiçbir faydası olmadı.

Zaman geçmiyordu. Ambulans gelmiyordu. Anne kilitlenmişti ve bebeğin durumu vahametini koruyordu. Anlık bir kararla bebeği kucakladığı gibi dışarı fırladı. Çaresiz anne de ona eşlik ediyordu. Bebeği ve annesini arabanın arka koltuğuna özenle yerleştirdikten sonra gaza bastı. Hastane çok uzakta değildi. İnsan bazen kendine hayret ediyordu. Fakat hayret etmek, acayıplığa çare olmuyordu. Çok saçmaydı, haksızdı ve yersizdi, biliyordu. Ama yine de hastane acilinden giriş yaparken başta doktorlar olmak üzere tüm sağlık personelinin onu kucaklayıp başını okşayarak “Geçti, geçti.” demeleri gerektiği gibi çocukça bir beklentiye kapılmıştı. Umduğundan çok daha soğukkanlı ve

kontrollü tavırlarla karşılaşınca da öfkelenmişti. Öfkesi tahammülsüzlüğe dönüşmüştü. Herhangi bir işlemdeki birkaç saniyelik aksama, bağırıp çağırmasına, şikâyet edip tartışmasına neden olmuştu. Sağlık personeliyle arasındaki gerilim, bebek müdahale odasına alınana dek sürmüştü. Sonra diğer hasta yakınlarıyla beraber beklemeye başlamışlardı. Yanında, annesi ve bebekle sağ salim hastaneden çıktıklarında gün doğmak üzereydi. Bebeğin ciddi bir sorununun olmadığından emindi. Acile giderken ki paniğinden eser kalmamıştı. Diğer yandan rahatladığı da söylemezdi. Daha çok sersemlemişti. Nasıl sersemlemesin? Bebeklerin ağızdan nefes alamadıklarını, burunları tıkanmış zaman da soluklarının kesilip nöbet benzeri hâllere düşebildiklerini bu hastane ziyaretinde öğrenmişti. Bundan daha garip olanıysa annenin durumuydu. Sanki bir bebeğin burnunu temizlemek, onu doğurmaktan daha zormuş gibi, aciz kalmıştı. Yetmezmiş gibi, anne böylesi basit bir durumu kavrayamayıp endişesinin kontrolüne girmişti. Sonuçta bebeğin burnunu temizletip dönmüşlerdi.

Çocuk acilde geçirdiği saatler boyunca yaklaşık on hastanın durumuna, hasta yakınları üzerinden tanıklık etmişti. Hastalardan yalnızca bir tanesi havale geçirdiği için tıbbi müdahaleye muhtaçtı. Diğerleri; burun temizliği, dış çıkarma huysuzluğunun giderilmesi, beslenme düzeninin değişmesiyle gelen kabızlığın giderilmesi gibi beklentilerle oradaydılar. Hepsinden tuhaf olanı da doktorlar da dâhil olmak üzere, kimsenin bu durumu yadırgamıyor görünmesiydi. Hayli sakin olan trafikte eve doğru otomobil kullanırken huzurluydu. Birazdan evinde olacak, bir güzel yatıp dinlenecekti. Ne iş seyahatinin yorgunluğu ne damlayan borular ne de bunun gibi diğerleri, tadını kaçırılamazdı. Hâline şükrediyordu. Ya acil serviste doktor olsaydı?

ACİL KAPISI

Duygu GÖK

Soğuk ve ıssız bir pazar sabahıydı kalemimde. Harflerimin arasına soba kokusu doluyordu sessizce. Ellerim üşüyor ancak yüreğim yazmaktan vazgeçmiyordu. Gökyüzü kararıyor, yalnızlık çepeçevre sarıyordu benliğimi ama ben unutamiyordum o nöbetimi.

Her şey çok güzel başlamıştı; gülerek, şakalar yaparak girmiştik hastaneye, sanki hep öyle devam edecekmiş gibi. Acil servis burası, yüzündeki gülümsemeyi avuçlarının arasına alıp saklar ve sana tarifi zor acılar bırakır. Öyle hayatlara şahit olursun ki burada, “Allah’ım ne şanslıymışım meğer.” demekten alıkoynamazsın kendini.

Acil kapısı... Kimileri için ebediyete girişin kapısıydı, acı çığlıkların yankılandığı bir kapıydı. Girişin yeterince zor, çıkışın kimi zaman imkânsız olduğu bir kapıydı. Koştura koştura girilen ve oradan çıkana kadar gülmeyi yasaklayan bir kapıydı. Hoş geldiniz diyemediğimiz tek kapıydı. Ve o kapıya yolu düşenlerden biriydi Fatma teyze.

Soğuk mu soğuk o kış akşamında acılarını omzuna almış da gelmişti. İçerideki çığlıklardan korktuğu belliydi. Bembeyaz yüzü, soğuktan buruşmuş elleri ve kıpkırmızı olmuş bir burnu vardı. Yardım isteyen gözlerle bakıyordu bize, yanına gittim hemen, şikâyetinin ne olduğunu sorduğumda kısılmış gözleri parladı birden, yıllardır kimseyle konuşmamış gibiydi, yalnızlığını haykırmak ister gibiydi. Tüm acil birkaç dakikalığına sustu, Fatma teyzenin yalnızlığına kulak verdi sanki.

Bir oğlu varmış -Salih- üç ay önce kaybettiği. Sağlıklıymış. O da bizim gibi acil serviste çalışıyormuş. Eşini de yıllar önce

kaybetmiş, gözünün nuru oğlu ile bir başına kalmış bu koca dünyada. Sıradan gibi görünen bir sabah, nöbete gitmek için hazırlanan oğluna tatlı bir telaşla kahvaltı hazırlamış. Sanki son kez yiyeceğini hissederek gibi en sevdiği reçelden de almış. Ayaküstü birkaç lokma yiyip kalkmış masadan, annesin o tatlı yanaklarından öpüp çıkıvermiş evden aceleyle. Arkasından dakikalarca bakakalmış Fatma teyze. Kalbine tarifsiz bir acı saplanmış. Sofrayı kaldıramamış bile yerinden. Sonra uyuyakalmış bir süre ve Fatma Teyze uyurken ne olmuş biliyor musunuz? Bir tanecik oğlunun çalıştığı acil servise bir bıçaklanma vakası gelmiş. Birbirinden öfkeli onlarca insan kalabalıklaştırmış yalnızlar yalnızı acili, kimsesizler kimsesi acili. İki ayrı hayat, iki ayrı aile ve sebepsiz bir kavga var. Salih ilk gelen yaralıyla ilgilenirken diğer yaralının öfkeli babası, “Onunla ilgilenmeyeceksin. Benim oğlumu o bıçakladı.” diyerek tartaklamaya başlamış meslektaşımızı. Sakin olmaları için ne kadar dil döktüyse de kurtaramamış kendini haksız yumruklardan, acımasız küfürlerden ve sonunda da kalbine aldığı o bıçak sızısından. Tam da o an uyanıvermiş Fatma teyze. Koşa koşa gelmiş hastaneye, içeri girdiğinde o korkunç kalabalık için ürpertmiş. Mesai arkadaşlarının “Salih!” diye bağırıklarını duymuş, hemen kalabalığa girmiş, oğluyla göz göze gelmiş o an. Salih zorla çıkarmış dudaklarından o kelimeyi: “Annem...” Kanlar içinde yerde yatan evladının ellerini tutmuş gözyaşları dinmek bilmiyorken ve gözlerine bakmış son kez yüzünü ezberlemek istercesine.

Kolay mıdır bir annenin evladını böyle tarifsiz bir acıyla kaybetmesi? Kolay mıdır birilerinin canı uğruna koşturan evladının kendi canından olması ya da var mı hepimizde birilerinin öfkesine feda edecek bir canı daha? O an anladım tüm olanları, Fatma teyzenin buraya gelme amacını. Karnı ağrııyor, midesi bulanmıyor, hatta tansiyonu da yükselmemiş. Fatma teyze Salih’e

olanlar başka anaların evladına olmasın diye her gün başka bir acil servise gidermiş, hepimizi canı bilmiş, oğlunun kardeşi bellemiş. Fatma teyze buraya güzellik, iyilik dağıtmaya, analarımızın elçisi olmaya gelmiş.

Evet, her acıya bir çare var sanırsınız değil mi bu acil serviste? Baş ağrısı, karın ağrısı, diş ağrısı... Belki bir dikloron belki bir novalgine. Peki ya evlat acısı? Peki ya kalp acısı? İşte ona acil servisin yok bir çaresi.

ACİL BARIŞ

Suphi ATAN

“Ingaaa... ingaaa...” Tiz bir ses yankılandı, bir saattir kapısı önünde beklediğim odadan. Tam dokuz ay on gündür duymak için sabırsızlandığım sestiydi. Bu ince ve ciğerden gelen ses benim kızımın sesiydi. İlk çocuğumdu, ilk göz ağrım olacaktı. O denli büyük bir hasretle bekliyorduk ki onu; ayları, haftaları, günleri değil, saatleri hatta dakikaları bile saymıştık bir an önce kavuşmak için ona.

Doktordum. Meslek hayatım boyunca nice hastayla, sayısız hasta yakınıyla temasım olmuştu. Ancak beni en fazla heyecanlandıranlar, izlemekten en fazla haz duyduğuklarım, kapı önünde çocuklarının ilk sesini dinleyen babalar olurdu. İşim olmadığı zamanlar ameliyathane önünde durur, bu babaların hareketlerini, jest ve mimiklerini, ruh hâllerindeki dalgalanmaları ve bu dalgalanmaların yüzlerine olan yansımalarını takip eder, onlarla birlikte heyecan duyar, onlarla birlikte endişeye kapılır, onlarla birlikte sevinir, onlarla birlikte üzülürdüm.

Mesleğimi severek yapardım. Dâhiliye uzmanı idim. Hastalıkların yalnızca tıbbi ilaç ve yöntemlerle tedavi edilebileceği yönündeki görüşlere katılmazdım. Mide rahatsızlıkları için muayenehaneme gelen hastaların yüzde doksanın hastalığının yedikleri şeylerden değil, bilakis onları yiyen şeylerden, beyinlerini, ruhlarını kemiren olay ve durumlardan kaynaklandığına şahit oluyordum. Kısacası stres ve üzüntü idi hemen hemen tüm hastalıkların kökeninde yatan. Huzurlu ve dingin bir hayata sahip olanlar daha az hastalanıyordu. Bir de vurdumduymaz karakteri olanlar. Şifalı bitki ve otlar da dikkatimi çekiyordu. Her ne kadar bilinçsiz kullanım dolayısıyla istenen düzeyde yarar sağlamıyor

olsa da Allah'ın her bir bitkiye şifa verici bir öz kattığına inanıyor, doğru şekilde, olması gereken süre ve miktarlarda kullanıldıklarında o özden yeterince yararlanılabileceğine inanıyordum. Hafta sonları kendimi Mersin'in Toros yamaçlarındaki köylerine atardım. Sabah erken saatlerde ulaştığım dağ köyüne arabamı bırakır, sonra dağların zirvelerine doğru saatlerce yürürdüm. Ormanlık alanlardan geçer, küçük dereleri aşar, söğütlerin serin gölgelerinde durur, dinlenir, şekerleme yapar, uyurdum. Bunlar bana inanılmaz bir iç huzuru, sükûnet ve mutluluk verirdi. Böylece bir hafta boyunca hastanede yüklendiğim stres ve sıkıntıyı atar, kendimi yeniden doğmuş, hayata henüz gözlerini açmış gibi hissederdim.

Torosların yamaçlarında yetişen ağaçlardan beni en fazla etkileyeni keçiboynuzu idi. Binlerce yıl ömrü olan bu ağaçların dallarından aşağı doğru sarkan kahverengindeki kıvrak meyveleri Yaradan'ın Şafi isminin bir tecellisi olarak görür, insanoğluna verdiği bir hediye nazarıyla bakar, dakikalarca onları seyreder, onlarla konuşur, bir kısmını toplayıp eve götürürdüm. Dağ gezilerimde bana sadık köpeğim Cango da eşlik eder, beni hem korur hem de bir dost gibi yalnızlığımı giderirdi. Köpeklerdeki bu sadakat duygusu beni her daim hayrete düşürürdü. Yabani ve vahşi bir tabiata sahip bu hayvanların insana bu denli bağlı olması, boyun eğmesi, onu düşmanlarına karşı korumayı vazife bilmesi beni hep şaşırtırdı. Bunu da insanoğluna bahşedilen farklı bir mucize gibi görürdüm.

Yine bir gün dağ yamacındaki söğüt ağacının altında, uyku ile uyanıklık arasındayken birden telefonumun çaldığını hissettim. Titreşme modundaki telefonum kıpırtıyla hareket etmiş, endişeyle uyanmama sebep olmuştu. Numaraya baktım, tanımadım. Hastalarımın biri olduğunu düşünerek, biraz da canım sıkılarak "Efendim!" dedim. Gayet resmi bir ses tonuyla karşılaştım. İl Sağlık Müdürlüğünden arıyorlardı. Heyecanlandım.

Acaba neydi sorun? Sağlık Müdürlüğünden aranmak her zaman hayra alamet sayılmazdı. Arayan sekreter, sağlık il müdürünün görüşmek istediğini söyleyerek hatta beklememi istedi. Yarı uzanır hâlimden sıyrılarak toparladım kendimi. Beklemeye başladım tüm vücudumda heyecan dalgaları hissederek. Geçen o birkaç saniye birkaç asır gibi geldi. Nihayet müdür beyin o tok sesi duyuldu ahizenin öteki ucunda. “Suat Bey!” diye söze başladı. “Hafta sonu rahatsız ettiğim için kusura bakmayın ama önemli bir gelişme oldu. Bakanlıktan bugün bir yazı geldi. Kilis Devlet Hastanesine tayininiz çıkmış. Suriye’den gelen yaralıları da çok büyük artış varmış. Hastanede uzman doktor sıkıntısı had safhadaymış. Acil serviste nöbet tutacak doktor dahi bulamıyorlarmış. Bakanlığın talimatıyla çevre illerdeki birçok doktor oraya tayin edilmiş. Biri de sizsiniz. Hayırlı olsun. Hayırlısı olsun hakkınızda.”

“Hayırlısı olsun hakkınızda...” ifadesi birkaç defa yankılandı beynimde. Donmuş kalmıştım oturduğum yerde. Dilim kilitlenmişti âdeta. Ağzımdan sadece “Sağ olun.” kelimesi çıktı, çıkabildi. Telefon kapandı. Birden yeşil yamaçlı dağlar koyulaştı sanki. İç açıcı manzaralar korkunç birer silüete dönüşüverdi hayret verici bir hızla. Derelerin o huzur verici şırıltısı beynimi zonklatan gürültü kalabalığına evrildi aniden. Huzursuzluğumu hisseden sadık köpeğim ayağa kalkıp etrafımda dönmeye, ince bir ses çıkarıp kuyruk sallamaya başladı. Beni teselli ediyordu kendince. Bana sabır aşılama çalışıyordu sanki. Başa gelen çekilirdi. Emir demiri keserdi. Ertesi günden başlayarak tayin hazırlıklarına başladım. Henüz doğan, ismini Eftalya koyduğum kızıma doyamadan, annesiyle birlikte Mersin’de bırakarak Kilis yollarına düştüm. Yerleşip adapte olana kadar ailemi Kilis’e götürmeyi uygun görmemiştim. Daha önce hiç görmediğim, hakkında en ufak bir bilgim olmayan bir şehre gidiyordum. Nasıl bir yerdi, küçük bir kasaba gibi miydi yoksa koca bir şehir mi-

di, insanları nasıldı, yabancıya nasıl davranırlardı, hiçbir fikrim yoktu. Evvelden Antep'in bir kazası olduğunu, Suriye sınırında bir yerde bulunduğunu bilirdim o kadar.

Mersin'den Antep'e giden otobüste yolculuk yaparken aklımdan binbir türlü düşünce geçiyor, binbir türlü endişeyle boğuşuyordum. Ailemi geride bırakmıştım. Onları ne zaman yanıma alabilecektim, alabilecek miydim, bilmiyordum. Mersin gibi büyük bir şehirden Kilis gibi küçük bir yere tayin edilmek canımı sıkıyor değildi. Ancak madem uygun ve gerekli görülmüştü, emre itaat etmekten başka çare yoktu. Doktorluk mesleği de bir çeşit askerlik görevi gibiydi. Tayin emri verildiğinde kati surette itaat etmek gerekirdi. Yer ve görev seçme, verilen görevi beğenmeme durumu söz konusu değildi.

Antep'e ayak bastığımda, itiraf etmeliyim ki şaşırdım ilkin. Zihnimde bir Güneydoğu Anadolu kenti imajına sahip olan şehrin bu denli gelişmiş ve modern olduğunu bilmiyor, öyle olduğunu hiç düşünmüyordum. Geniş caddeleri, Avrupalı mağazaları, büyük ve çok katlı alışveriş merkezleri ve Batılı tarzda giyinmiş insanlarıyla zihnimde oluşmuş birçok önyargıyı yıktı, tuzla buz etti. Önceleri Antep'in bir ilçesi olan Kilis'in de böyle olması için dua ediyordum içimden. Şehre yalnızca 60 km uzaklıkta bulunan, Suriye ile arasında büyük bir sınır kapısı olan, dolayısıyla ticari ve kültürel etkileşimin ana merkezlerinden biri konumundaki Kilis'in çok daha gelişmiş ve canlı/hareketli olması gerekirdi, en azından öyle olması beklenirdi, değil mi?

Otogardan kalkan Kilis dolmuşuna bindiğimde aklımdan bunlar geçiyordu. Yerime geçince dolmuştaki insanların yüzlerini tek tek incelemeye başladım. Bir şehrin aynasıdır şehirde yaşayanların yüzleri. Mutlu, barış içerisinde yaşayan şehirlerin insanları da mutludur. İçerisinde çatışmaların, karışıklıkların, huzursuzlukların yaşandığı şehirlerin bu hâli, orada yaşayan insanların yüzlerinde birebir akis bulur, birebir o yüzlerden oku-

nur. Bindığım dolmuşta, gariptir ki ben daha ilk anda bir gerginlik, bir huzursuzluk, bir tedirginlik hissettim, bunu insanların yüzlerinde okudum. Her yüzde, olağan olmayan bir kasılma hâli vardı. Büyük bir tehlike karşısında bulunan, başlarına her an bir şey geleceğinden ürken, korkunç bir akıbeta doğru sürüklenen insanların ruh hâli seziliyordu her birinde. Onların bu hâli beni de ürküttü. Neden böylelerdi bu insanlar? Gülümseyen bir şehir olarak zihnimde yer eden Antep'ten sonra, nasıl bir yerdin bu Kilis? Yüzlere yansıyan hâle bakılacak olursa durum pek iç açıcı değildi. Bu düşünce ilerleyen her kilometre ile birlikte içimde büyüyen bir endişe yumağına dönüştü. Onların o ruh hâli gittikçe bana da sirayet ediyordu demek ki. O psikolojiden kurtulmak için zihnimi dağıtmak istedim. Geride kalan günleri, eşimi, yeni doğan kızımı, annemi, babamı, Mersin'i, o güzel portakal ve mandalina bahçelerini, Torosların o cenneti andıran yamaçlarını, dağ yürüyüşlerimi, keçiboynuzu ağaçlarını, köpeğim Cango'yu düşündüm. Hayallere dalmıştım. Yüzümde istem dışı bir gülümseme belirliyordu bunları düşününce.

Bu hâlimi fark eden yanımdaki adam, dayanamayıp sordu: "Hayırdır hemşerim, neye gülüyorsun böyle?" dedi. Şaşırdım, gülümserken istemeden ses mi çıkarmıştım acaba? Kendimi toparladım, adama dönüp: "Yok hayır, gülmedim. Rahatsız ettiysen özür dilerim." dedim. Bu nezaket kokan cümlele yanımdaki adam ciddiyetten uzak bir tavırla gülerek yanıt verdi: "Yok be ya. Takma kafana. Bu ara şehirde kimsenin ne yaptığı belli olmuyor zaten. Kimi kendi kendine gülüyor, kimi ağlıyor. Halkın şaftı kaymış durumda. Bu yaşananlara psikoloji mi dayanır." Ne diyordu bu adam, halkın şaftı mı kaymıştı? Ama neden, niçin, ne sebeple? Tüm bunları sormak, her şeyi öğrenmek istedim adamdan. Maalesef konuşmaya fırsat bulamadan Kilis'e vardık. Dolmuştan inen her yolcu ayrı bir tarafa hızlı adımlarla yürümeye başladı. Yürümüyor, âdeta koşuyorlardı. Birkaç gün sonra her

şeyi anlayacaktım. Büyük bir savaş başlamıştı sınırın hemen öte yakasında. Gece boyu patlayan bombaların, makinalı tüfeklerin, kalaşnikofların sesleri Kilislilerin evlerinin içinden dahi duyuluyordu. Patlayan her bomba yer sarsıntısı yaratıyordu. Çoğu zaman sınırın öte tarafından sıkılan kurşunlar Kilis topraklarına düşüyor, bu da çoğu insanın ölümüne ya da yaralanmasına sebebiyet veriyordu. Her şey hercümerç hâldeydi. Kimin kimden olduğu belli değildi. Çatışmalardan kaçıp Kilis’e sığınan Suriyelilerin sayısı Kilis nüfusunu geçmişti. Bunların ancak küçük bir bölümü kurulan konteynır kentlere kabul edilebilmişti. Kalanlar Kilis merkezde buldukları evlere, dairelere, bulamayanlar ise barakalara, kulübelere, eski fırınlara sığınmış, yaşam savaşı veriyorlardı. Tüm bunlar Kilis’in yerli insanların psikolojisini bozmuş, onları hayattan bezdirir hâle getirmişti. Dolmuştaki yolcuların yüzlerine yansıyan o stres, sıkıntı, üzüntü ve tedirginlik bunların birer yansımaları idi işte.

İl Sağlık Müdürlüğündeki arkadaşların yardımıyla kendime bir ev bulup yerleştikten sonra pazartesi günü mesaiye başladım. Hastanede tanıştığım, görüştüğüm, konuştuğum doktorundan hemşiresine, hasta bakıcısından ambulans şoförüne hemen herkesin söylediği tek şey vardı: “Bu iş böyle gitmez. Artık tıklandık, bittik, tükendik. Bir yandan yüz bin nüfuslu Kilis’in yerli halkı, bir yandan yüz bini aşmış Kilis’teki Suriyeliler, daha da vahimi günün hemen her saatinde sınırın öte tarafından taşınan onlarca ağır yaralı muhalif savaşçılar. Tüm bunlar, sınırlı sayıda polikliniğe, bir ameliyathaneye sahip, ancak bir düzine uzmanı olan, 160 yataklı Kilis Devlet Hastanesinin kapasitesini hayli hayli aşıyor.” diyorlardı. Doktorların ve hemşirelerin psikolojileri tamamen harap olmuş durumdaydı. Moralleri sıfırdı. Yorgunluk ve uykusuzluk yüzlerine yansıyor, onları birer yaşayan ölüye dönüştürüyordu. İnanılmaz bir fedakârlık örneğiymiş gösterdikleri. Gece gündüz durmadan çalışıyor, onlarca saat süren ameliyatlara

giriyor, yine de tatil/izin düşünmüyor, yorgun da olsalar, hâlsiz de kalsalar, uykularını yarıda bırakmış da olsalar, dayanmaya gayret ediyor, ertesi sabah görevlerinin başına geliyorlardı. Her biri birer kahramandı bunların. Değerleri biliniyor muydu? Maalesef ki hayır. Ne takdir eden vardı ne de yüreklendiren. Ödül mü? Hak getire. Ne yazık ki memuriyette yüz fedakârlığa katlanana kimse teşekkür dahi etmezken en ufak bir hatada, uyarı üstüne uyarı, disiplin cezası üstüne disiplin cezası verilmesi âdetti.

Hastane yönetimi, dâhiliyecî olmama rağmen, inanılmaz yoğunluk ve uzman eksikliği nedeniyle beni acil serviste görevlendirdi. Gecelerim hep orada geçmeye başladı. Ahh, neler gördüm neler... Hayatımda görmediğim, belki de hiç göremeyeceğim sahnelere şahit oldum. Patlayan her bombanın akabinde sınırdaki bekleyen ambulanslar onlarca ağır yaralıyı taşıyıp bize getiriyorlardı. Çoğu yaralı yoldayken ölmüş oluyordu. Nefes alanların ise beyinlerinin bir tarafı uçmuş, iki bacağı kopmuş, gövdeleri parçalanmış, omurgaları kırılmış hâlde oluyordu. Ben, savaşın en çirkin yüzünü orada, acil servisteki nöbetlerim sırasında gördüm. Gözbebekleri fırlamış çocukları, tüm vücudu yanmış bebekleri, bombanın tesiriyle yüzleri tanınmaz hâle gelmiş kadınları gördüm. En kötü barışın savaşlardan daha iyi olduğunu orada anladım ben.

Beni en fazla etkileyen şeylerden biri, tüm bu yaşananlara rağmen insanların inanılmaz bir duyarsızlık göstermeleri idi. Günde sekiz-on, bazen on beş-yirmi, büyük patlamalarda ise doksan-yüz ağır yaralı gelmesine rağmen, tüm bunlar birer adi vaka gibi görülmeye başlanmıştı. Günde en az on-on beş cenaze çıkardı hastaneden. Ancak ne yakınları ağlardı arkalarından ne de kimsenin haberi olurdu yaşananlardan. Savaşın efsunladığı bir şehre dönüşmüştü Kilis. Duygusuz, duyarsız, ölü bir şehirdi artık. İnsanları birer yaşayan ölüydü; bakıp görmeyen, işitip anlamayan...

İki yıl süren görevim benden çok şey alıp götürdü. Gördüğüm manzaralar, yaşadığım olaylar, hissiz insanlar, korkular, öfkeler, kin ve nefret beni olduğumdan çok farklı bir insana dönüştürdü. Artık hiçbir şey, hiçbir görüntü, hiçbir vaka bana garip, yeni, ilginç gelmez oldu. Hissizleşmişim artık ben de. Savaşın en acımasız yönünün, insanları insani yönlerden arındırıp tamamen hissiz hayvanlara, hatta eşyalara dönüştürmesiymiş, bunu gördüm. Barışın ne denli değerli, ne kadar kutsal olduğunu orada anladım. Yaşadığım tüm bu acı olayların akabinde geldiğim nokta şu oldu: Bizim ona, buna, şuna değil; acil barışa ihtiyacımız var. Vesselam...

VEFA

Fatma SABAH

Rüzgâr şehirdeki her şeyi toplayıp gitmek istercesine esi-yordu. Pencereden bakarken sürekli hareket eden nesneler gö-rünüyordu ve ağaçlar her an kırılacakmış gibi eğilip doğrulu-yordu. İnsanlar yürürken bir yandan gözlerini uçuşan tozlardan korumaya çalışıyor, öte yandan üstünü başını soymaya çalışan rüzgâra karşı, kimisi ceketini kimisi eteğini sıkıca tutuyordu. Doğa bize kızgındı besbelli. Biz onu her gün harap ederken o da öylece durmayacaktı elbet. Artık kızgınlığını belli etmeye başla-mıştı. Kasımın ortasında, sabah saatlerinde, bazen yazı yaşarken öğleden sonra kışı yaşıyoruz artık.

Birden ambulansın siren sesiyle irkildim. Ambulans feryat eden bir anne gibi inliyordu. Çabucak gelen hastayı karşılamaya koştum. Dakikalar içinde acil tıp teknisyenleri hastayı reanimas-yona getirdi. Hastanın yüzü morarmıştı. Kemiklerine yapışmış, morarmış derisiyle ürkütücü görünüyordu. Nefes alamıyordu, ne kadar acı çektiği yüzündeki ifadeden belli oluyordu. Bir yan-dan hasta teslim işlemi devam ederken öte yandan hastayla ilgi-lenmeye çalışıyorduk. Her soluğu bakkaldan veresiye alırcasına zar zor alabiliyordu. Acı çekiyordu, gözleri bir incirin içi gibi kızarmıştı. Hastayla göz göze geldiğimde dile getiremediklerini gözlerinde gördüm; çaresizlik, kaygı ve korku vardı gözlerinde. Dilinin şu anda yapamadığını gözleri dile getiriyordu. Gözleriyle avaz avaz yardım et diyordu, iliklerime kadar hissettim bunu bakışlarından. Seri üretime geçmiş bir makine gibi hızlandım. Bir süre sonra nihayet hastam ferahlamaya başladı. Tedaviler etkisini göstermeye başlamıştı. Morarmış derisi yavaş yavaş pembeleşirken göz kapakları ağırlaşıyordu. Nihayet solunumu

normale döndü. Çok yorgun görünüyordu, yılların verdiği bir yorgunluk vardı yüzünde. Göz kapakları iyice ağarmıştı, ürkek bir ceylan nazlılığıyla üzmeden kapadı göz kapaklarını. Solunumu normal seyrediyordu. Yılların verdiği yorgunluğu yüzündeki çizgiler ele veriyordu. Servis çok yoğun değildi bugün. Ahmet amcadan sonra durumu kritik herhangi bir hasta gelmedi. Derken trajikomik bir durum oldu serviste. Ambulans yine gelince biz de gelecek hastayı bekledik. İçeriye 1.70 boylarında, 20 yaşlarında esmer ve çelimsiz bir genç girdi. Yüzünde acı çeken bir ifade yoktu. Gözlerim ambulansla gelen hastayı aradığı sırada hastayı getiren acil tıp teknisyeni genç delikanlıyı göstererek “Hasta, parmağını kapıya sıkıştırmış; görünürde açık yara, şişkinlik yok.” dedi ve hastayı bize teslim etti. Biz acil servisteki hemşire ve doktorlar çölde kutup ayısı görmüş gibi şoktaydık. Ağlamalı mıydık, gülmeli miydik? Parmağı kapıya sıkışmış diye ambulansı aramıştı. Üstelik görünürde yara, şişkinlik, kan bile yoktu. İçimizden avaz avaz isyan ederken delikanlıya bir şey diyemedik. Birbirimize baktığımızda hepimizin gözlerinde aynı ifade vardı; parmağı kapıya sıkıştı diye ambulans mı çağırılırdı? İsyan etsek de nafile, boşa kürek çekmekten başka bir şey olmayacaktı. Her gün ambulans geç kalıyor diye onlarca insanın öldüğü her yerde bas bas söylendiği hâlde genç, kapıya sıkışan parmağı için ambulansı aramıştı. Bizim, “Neden ambulansı böyle bir şey için meşgul ediyorsun?” sözümüz bir işe yarar mıydı? Ya da biz böyle bir şey söyleseydik hasta sükûnetini korur muydu? Hatta böyle bir şey söylememiz dayak yeme nedenimiz bile olabilirdi. Sustuk.

Kimisi kapıya sıkışan parmağı için ambulansı meşgul ederken kimisi yolun ortasında ambulans geç kaldığı için kan kaybından ölüyordu. İnsanlar rayından çıkmış tren gibi, nereye nasıl gittiği meçhul... Ben merkezli olmuş herkes. Ben ağlayacağıma komşum kör olsun psikolojisinde insanlar. Böyle şeyleri dü-

şünmek bana hiç iyi gelmiyor. Kafamın üstünde bir ton ağırlık taşıyormuşum gibi hissediyorum. Psikolojimle oyun oynayan böylesi düşüncelerden sıyrılmaya çalıştım. Çekilen röntgende bir sorun saptanmayınca gence ağrı kesici yapıp taburcu ettik. Tabii o sırada bir haftadır boğaz ağrısı çekenler bir hafta sonra acil servise geliyorlardı. Polikliniğe gidip sıra beklemek zor geliyordu tabii. Acil servise gelirken burada böylesi durumlarla karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Bir yerde bir sorun vardı; ya ben acil servisi gözümde büyütmüştüm ya da insanlar acil servisin ne için olduğunu bilmiyordu.

Eve varınca aceleyle çıktığım odamı toparlamaya başladım. Ortalık mahşer yeri gibiydi âdeta. El çabukluğuyla nihayet odamı düzenlemiştim. Şimdi huzur verici bir yer olmuştu. Buz mavisi boyası beyaz ışığın altında huzurlu bir görüntü oluşturuyordu. Duvara astığım hayallerimin ülkesi Amerika'nın posterini beni çağırıyordu âdeta. Gökdelenlerinin ışıkları gecenin karanlığında göz kırıyorlardı sanki. Çok sıkılmışım artık. Bulunduğum ortamdan uzaklaşmak istiyordum. Farklı hayatlar, insanlar, şehirler, kültürlerle tanışmak istiyordum. Hayatın tüm renklerini görmek istiyordum. Nemrut'taki devasa heykellere dokunmak, Efes Antik Kentin ilginç hikâyelerini dinlemek istiyordum. Krakow'daki Nazi kamplarını görmek, New York'ta Özgürlük Heykeli ile beraber aynı yağmurun altında ıslanmak istiyordum. Çok mu şey istiyordum? Hayallerimi kucağıma alarak sarılıp uyudum. Sabah çalan alarmın oluşturduğu adrenalini vücudumdaki her hücrede hissettim. Mahşerin sessizliğini bozan surun sesi gibiydi sabahın sessizliğinde çalan alarm. Çabucak toplanıp hastaneye doğru hızlıca yol aldım. Hastaları teslim alırken gözlem odasında gözüm Ahmet amcaya ilişti. Daha iyi görünüyordu ama cihazların kabloları bir sarmaşık gibi sarmıştı onu. Derken acil servis hareketlendi. Trafik kazaları, iş kazaları, toplu zehirlenmeler...

Kısa süre sonra nihayet servis sükûnete kavuşmuştu. Gözlem odasındaki hastaları kontrole gittiğimde kırk beş yaşlarında, göz altları morarmış, yanakları pamuk şekeri gibi pembe, hafif cüseli bir teyze yanıma yanaştı.

– Hemşire kızım acaba nikâh şahidi olur musun?

Birden afalladım. Yeniydım acilde, böyle bir duruma denk geleceğim hiç aklıma gelmemişti. Kim kiminle evlenecekti ki şimdi burada? Şaşkınlığımı üzerimden atıp çabucak toparlandım.

– Tabii olurum, diye cevap verdim.

Nikâh memuru hazır bekliyordu. Damadın kim olduğunu gördüğümde şaşkınlığım ikiye katlandı. Nikâh defterindeki damat Ahmet amcaydı ve gelin elli yaşlarında, şişman bir bayandı. Eşarbinin altında görünen kır saçları vardı ve hafif çarpık bacaklıydı. İlk defa nikâh şahidi olacaktım. Ahmet amcanın nikâh defterine imza attığı sırada gözüm monitöre ilişti. Nabızı yükseldi, solunumu hızlandı. Heyecanlanmıştı. Yorgun ve bir iskeleti andıran bedenini doğrultmaya bile mecali yoktu imza atmaya çalışırken. İmzayı attıktan sonra yatağına uzandı, derin bir nefes aldı. Gözlerinin içi parlıyordu. Dün kriz geçirdiği sırada gözlerinde gördüğüm kaygı, yerini huzura bırakmıştı. Kafamdaki sorular beynimi kurcalamaya başladı. Neden şimdi evleniyordu ki? Evlenemeyeceğini düşündüğü için mi o kadar kaygılıydı dün? Nikâh kıyma olayı bittikten sonra hemşire odasına çekildim. Ortalıkta bir hareketlilik yoktu. Pencereden görünen manzarayı seyre daldım. Altın sarısı bir külçe tam tepedeydi şu an. Saf mavi sema, evladını koruyup kollayan heybetli bir baba gibi görünen Spil Dağı ile birleşmişti. Bir ressamın çizdiği yağlı boya tablosu gibi görünüyordu. Spil, şehri kucaklıyordu âdetâ. Eteklerinde kurulan şehri tüm heybetiyle sarıp sarmalamıştı. Mehmet'in eteklerinde at koşturduğu dağ... Spil, eteklerinde yetiştirdiği kahramanıyla böbürleniyor olsa gerek. Eteklerinde

at koşturan Mehmet Orta Çağ'ı kapatıp Yeni Çağ'ı başlatmıştı. Eteklerindeki yeşillikler arasında bulunan minare ayrı bir hava katıyordu manzaraya. Dağın eteklerinde dolaşan kuzular güneşli havayı fırsat bilen çocuklar gibi oradan oraya koşturuyordu. Hatta koşturmadan öte dans ediyorlardı âdeta. Cennetin yeryüzündeki bir parçası gibiydi burası. İçimi bir huzur kapladı bu mükemmel manzara karşısında. Ben manzarayı böylesi seyre dalmışken birden omzumda bir el hissettim. Ani bir refleksle dönüp elin kime ait olduğuna baktım, bu el kalbimin ritmini değiştirmişti.

– Özür dilerim hemşire kızım, korkuttum galiba?

– Önemli değil teyze, dalmıştım, ondan biraz ürktüm.

– Sana nikâh şahidi olur musun dedim ya, nikâh kıyıldığı sırada yüzündeki şaşkınlığı fark ettim. Aniden oldu, bir şey anlatmadan nikâh şahidi olur musun deyiverdim. Ahmet Bey ağabeyim olur, nikâh kıydığı hanım da eski eşiydi. Severek evlendiydiler. Son yıllarda ağabeyim çok kavga ediyordu eşiyle. Kadın da dayanamadı, gayri boşanacağım dedi, boşadı. Bir yıl evvel boşandıydılar. Yedi ay evvel ağabeyim akciğer kanserinin son döneminde olduğunu öğrendi. Hastalık tüm vücuduna yayılmıştı. Ağabeyim artık pimi çekilen bir bomba gibiydi. Pek inatçıydı, onca zaman doktora git dedik kimseyi dinlemedi, inatçı keçi gibiydi. Ancak hastalık son döneme girince dayanılmaz ağrılar nedeniyle doktora geldi. Ama doktorlar artık yapacak bir şey yok dedi. Ağabeyim bunu öğrenince ölmeden Ayşe ile tekrar evleneceğim dedi. Ayşe'nin kimsesi yok, çalışamaz da, emeklilik maaşım ona geçim kaynağı olur. Bu yaştan sonra kimseye muhtaç olmasın, sefil olmasın Ayşe'm. Onu iki gözümde daha çok sevdiğim hâlde çok kavga ettim onunla son zamanlarda. Kahrımı çekti, bir de benden sonra kahr çekmesin, dedi.

Duyduklarım çok duygulandırmıştı beni. Müthiş bir duygu seline kapılmıştım.

– Teşekkür ederim teyzeciğim. Allah herkese böyle bir seven nasip etsin, dedim.

Teyze gülümsedi. Amin, deyip ağabeyinin yanına gitti. Sevgi, aşk neydi ki? El ele dolaşıp herkesin ağzında sakızlaşmış kelimelere boğmak mıydı karşıdakini? Yahut son nefesinde bile onun geleceğini, mutluluğunu, güvenliğini düşünmek miydi? Ayşe teyze gerçek bir seven bulmuştu, seyirlik değil ömürlük seven. Vefa dolu kocaman yüreği olan bir adam... Acaba hâlâ Ahmet amca gibi seven birileri var mıdır? Kim bilir...

YOLDA

Hülya Deniz ÜNAL

Benim iki hikâyem var: Birisi bahar dallarına, yeşil domateslere, usul akan derelere yazıldı. Diğeriyse şehirlere, hastanelere, tel örgülere... Belki de nergis kokmak isteyen bir gülün inceliğine yazmışımdır solmasın diye.

Eskiden siren sesleri beni korkutmaz, bir şey söylemezdi, şimdi söylüyor. Ambulansları fark etmezdim bile, şimdi öyle değil. Nerede olursam olayım siren sesi duyunca tüylerim diken diken oluyor, dikkat kesiliyorum. Kalbim çarpıyor, ellerim titriyor, gövde mi ter basıyor. Annemin sesini duyuyorum sonra. Annemin sesine başka başka, hiç tanımadığım sesler karışıyor. Yüksek sesle değil, kulağıma fısıldıyorlar önce. O kadar derinden geliyor ki duymak için kafamı aşağı doğru eğdikçe beni yerin altına çekiyorlar sanki. Kendimi yolda, bir tünelin içinden geçerken buluyorum. Aynı anda gözlerim de yanıyor. İşte o zaman “Ambulans bir kişiyi daha acil servise yetiştirmeye çalışıyor.” diyorum.

Kelebekler geliyor aklıma, coşkulu yaşamları geliyor; sağa sola uçuş denemeleri, herkesle ve her şeyle iyi geçinme telaşları... Ambulans yolda olduğu sürece kelebekler uçuyor; kırlarda, gelincik tarlaları içinde... Annem de öyleydi, çok renkli bir kelebektir. Gerçi son yıllarda biraz solmuş, neşesi eskimişti.

Onunla iki kez ambulansla yolculuk ettik. O zamanlar hasta yakınlarının araca binmesi yasak değildi. İyileştiğinde sevinçle evimize dönmüştük. İkinci sefer, baygın olmasına rağmen benim önde oturduğumu bildiğinden eminim. Ellerini sıkıştırdım düşünmüştüm yol boyu, tutmuş, bırakmamıştım. Hiçbir yere gitmesine izin vermemiştim. Kanat çırpışları acil servise kadar sürdü. Hastane kapısına geldiğimizde sedyeye koyup götürürler-

ken elimi bıraktı. Kelebekler de uçmayı bıraktı onunla beraber. Gelincikler soldu.

Acil servis kapısında korkuyla içeriden gelecek annemle ilgili iyi bir haber bekliyordum. Bizi getiren aracın şoförünü düşündüm. Gencecik acil doktorunu, hemşireyi düşündüm. O kısa görünen, aslında çok uzun yolculukta ne hissettiklerini, paniklemiş yakınlarını sakinleştirip hastayla uğraşmalarını... “Ne kadar zor iş.” dedim kendi kendime.

Yol uzun, acil servis bölümü daha da uzun. Sedyenin hızla kapıya getirilmesi, hasta servise taşınırken doktor ve hemşirelerin nefes nefese koşuşturmaları... Karıncalara benziyorlar, orada hiç tanımadıkları bir hasta, kendi yaşantılarının önüne geçiveriyor. Geçim derdi, yaptıkları tatil planı, akşama çıkacakları yemek, buluşulacak sevgili akıldan çıkıyor. Sanki dünya o kadarcık kalıyor. Küçülüyor, küçülüyor, uzun bir koridora sığıyor. Yaşam dediğimiz upuzun bir koridordur belki, neden olmasın?

Acile çeşit çeşit insan geliyor. Kadın, çocuk, işçi, travesti, cinnet geçirmiş bir koca... Çalışanların yerinde olsam ne hissederdim? Dayak yemiş bir travestiyse gelen, şefkat göstermek, uğradığı haksızlıkları, kötü hatıraları silebilecek kadar iyi davranmak isterdim. “Sen değerlisin, yaşadıkların senin suçun değil.” diyerek özür dilemek isterdim. Getirilen hasta yaşlı bir kadınsa hiç kıyamazdım. Gelen kişiyi babaannemin yerine koyardım. Elimden geldiğince sakın karşılar, başını okşar, “Korkmayın.” derdim. “İyileşeceksiniz, ben yanınızdayım.”

Babaannem Ayşe Hanım, okuma yazma bilmeyen, dindar, çok iyi bir kadındı. Ömrü boyunca “Üç gün yatak, dördüncü gün toprak.” diye dua etti. Ne yazık ki iki yıl yatalak kaldı. Çiğneyemiyordu, mamalarla besledik, altından aldık. Hiç yüksünmeden severek bakmamıza rağmen “Beni al artık, ne bekliyorsun?” diye gözlerini yukarıda bir noktaya dikip söylenirdi. Üzülürdük o zaman, “Kurtulmak istiyor.” derdik. Bir gün çok fenalaştı, sesle-

nerek bizi yanına çağırды, su istedi sonra, gözlerini bana dikti. Bir bana, bir tavana bakıyordu. Hep sımsıkı tuttuğu avuçlarını açtı, yüzüne huzur dolu menekşeden bir gülümseyiş yerleşti. Kim bilir nerede bir kır çiçeği olarak açmaya gitti, odaya kokusu doldu.

Yaşlı bir erkekse gelen, dedemi anımsardım. Sevgi gösterilerinden hoşlanmaz, anılarını anlatmayı sever. Hep aynı şeyleri tekrarlar, olsun, yine de güzel. Dinlerim ben, yeter ki anlatsın, konuşup dursun. Radyosunun başında ajans dinlemek en sevdiği şeydir, çıt çıkartalım istemez. “*Yeşil Ördek Gibi Daldım Gölle-re*” türküsüne bayılır. “Keşke o an radyoda o türkü çalıyor olsa nasıl mutlu olur.” diye geçirirdim içimden. Türkü bitene kadar başka türlü susardı. Çocukluğumdan beri unutamadığım bir hü-zünle bakan gözleri uçurumlara düşerdi. Bakışları bilmediğim bir dünyaya köprüler kurar, söğütler gibi dere kenarlarına uzanır, ipekten izler bırakırdı. “Öyle bir an geliyor ki yaşlıların da canı susmak istiyor.” diye düşünürdüm.

Gelen, küçücük bir çocuk olabilir. Belki ateşlidir, belki bir kaza geçirmiştir ya da balkondan düşmüştür. Orada umut da yükseklerden düşmüştür. Annesinin yaşama sevinci vicdan azabıyla beraber yere çakılmıştır. Onu çakıldığı yerden kaldıracak hiçbir vinç, kaldıraç yoktur, olamaz. O annenin yerinde olmak istemezdim, kim ister?

Belki bir işçi, iş kazası geçirmiştir. Kopan uzuvlarından çok, ailesini bu hâliyle nasıl geçindireceğini düşünüyordur. Çocuğunu nasıl okutacağını, günü gelmiş servis parasını düşünüyordur. Bir filiz gözlerinin önünde kuruyor, tutuşan bir orman cayır cayır yanıyordur. Ağrıyan yerleriyle birlikte yanıyordur.

Acısına gömülen herkes, hatıralarına gidiyor. Hatıra dediğimiz şey, susmakla var oluyor. Hem hatıralar ki insanın yitip gitmesine izin vermez. Nerede yakalarsa tutup aklını başına getiriverir. İster evde, ister acil serviste. İnsan, hatıraları kadar değil mi? Belki de acil servisler hatıraların son durağı olmak üzere var. Kim bilir...

İnsan sadece fiziksel sorunlarla acile gidiyor, ruh yaralanmaları ne olacak peki? Kederden ölecek hâle geliyor, çok üzücü durum ve olaylar yaşıyoruz, o zaman nereye gideceğiz? “En büyük sığınak umuttur.” diye düşündüm. Keşke Tomris Uyar’ın “Ölmeyecek kadar yaralıyım.” dediği durumlar için de acil servisler kurulsa. Bir an bu düşüncemin gerçekleştiğini hayal ettim.

Hastane bahçesinde bambaşka bir dünyaya dalmış, bunları düşünüp dururken annemin adını duydum. Anons sesiyle kendime geldim birden. Kapıya doğru bir umut koştum. Çocukluğumdan ergenliğime koşuyormuşum gibi geldi. O kısacık yol, koş koş bitmedi. Ne kadar sürdü anlamadım, birden büyüdüm. “Niye ordayım, nereye gideceğim, anneme ne olacak, ya onsuz kalırsam?” Dünyada en büyük acı benimki gibi geldi. Ne kadar bekledim bilmiyorum, şoktan kurtulup doktorun kapısını çaldım. Ayağa kalktı, bana doğru yürüdü, tam karşımda durdu. “Annem!” dedim. Yüzüme baktı, söyleyecek bir söz aradı, bulamadı. “Söyleyin doktor, annem?” Sonra acıma dolu bir ifadeyle gözlerini benimkilere dikti. Dudaklarını büktü, başını iki yana sallayarak öne eğdi.

Annemle beraberliğimiz Bergama Devlet Hastanesi Acil Servisinde son buldu. Boşalıp bir süngere dönüşen kafatasımı biri sıkırsa beynim fişkıracaktı sanki. Başım döndü, gözlerimin önünde siyah kelebekler uçtu, gövdem tüy gibi hafifledi, aşağıya doğru çekildiğimi hissettim. Külçe gibi yere yığıldım. Elektrik akımına kapılmış gibi sarsılıyor, zangır zangır titriyordum. Kendimden, hayattan, anlamsız bir zaman dilimine düştüm. Annemin gençliğine benzeyen bir kadın uzandı, ellerimi tutup beni kaldırdı. Rimelleri akmıştı, elleri çok soğuktu, irkildim ve üşümeye başladım. Birden yalnızlık çıkageldi, koluma girdi, oradan birlikte uzaklaştık.

“İki hikâyem var.” demiştim. Birincisi yolda olma hâline, yani yaşama yazıldı. İkincisiyse kelebeklere ve ölüme...

ACİL YAŞAM GEREKLİ

Tuğba BURÇAKBAŞ

İlk müdahale hayat kurtarır. Benim hikâyem ölüm ve yaşam arasındaki ince çizgiden beni yaşama çekenlere ithafen...

Saat sabahın altısı ve vakit eşsiz bir sessizlik içindeydi. Bisikletimle kurumuş yaprakları ezme sesim bu sessizliği bozuyordu. Doğanın muhteşem uyumu içerisinde pedal çevirirken telefonumun çalmasıyla biraz irkildim. Arayan ev sahibimdi, üç aydır kirayı ödemediğimiz için bizi evden çıkardığını söylüyor ve türlü hakaretler ediyordu.

– Ahmet Bey sakın olun, sadece biraz zaman...

Zaten beni dinlemediği gibi cümlemi tamamlamamı bile beklemeden alev püskürmeye devam etti.

– Artık benim evimde kalamazsınız. Karın ve çocukların kapının önünde seni bekliyor. Evsiz kalan aileni buradan alsan iyi edersin.

– Ne yaptın? Ağabey bir dur, sabahın bu saatinde...

Sanırım telefon çoktan kapanmıştı. Günün ağarmasını bile bekleyememiş miydi bu adam? Bir insanın ailesiyle birlikte evinden kovulmasının ne kadar onur kırıcı olduğunun farkında değil miydi? Bisiklete bindim ve “Ben şimdi ona göstereceğim!” diye öfkelenerek pedal çevirmeye başladım.

Ev sahibinin telefonda söyledikleri aklıma geldikçe öfkeden çılgına dönüyordum. Bir hırsla daha hızlı ve daha da hızlı pedal çevirmeye başladım. Artık gözüm hiçbir şey görmüyordu. Bir an önce eve ulaşp herkese, her şeye gününü göstermem gerekliydi. Kalp atışlarım öyle çok hızlandı ki beynimin içinde duyuluyordu sesi. Daha hızlı pedal çevirdikçe sol kolumda dayanılmaz bir ağrı başladı. Bunu önemseyemezdim çünkü evin önünde bekle-

yen ailem ve ev sahibi Ahmet Bey yolun sonunda görünmüştü bile. O an, işte tam da o an kalbimin oraya bir şey oldu. Pedal çeviremez oldum. Bisikletle birlikte yan tarafıma yıkıldım. Bisiklet ayrı yerde, ben ayrı yerde sürüklendik biraz. Kalbimin sancısı öyle tarif edilemez bir hâl almıştı ki daha önce bu kadar dehşet bir ağrı hissetmemiştim. Çevremde insanlar toplanıyor, eşimin ve çocuklarımın çığlıkları sokakta yankılanıyordu. Bu çığlıkların genelini anlayamasam da benim hayatımı kurtaracak olanı aralarından seçebilmiştim.

– 112’yi arayın!

Bir süre ne olduğunu anlayamadan, hareket edemeden ve sanki vücudumdan çıkıp gitmek isteyen kalbimi tutmak isteyerek yerde yattım. Çok geçmeden o kulak tırmalayıcı ambulans sirenleri duyuldu. Bu defa benim için acı acı öttü bu sirenler. Acil servis görevlileri ambulandan indiler ve benim yanıma koştular. Belli ki yanımdakilere bir şeyler soruyorlardı, konuşuyorlardı ama ben hiçbir şey duyamıyordum artık. Son gördüğüm şey benimle konuşmaya çalışan sarı montlu biriydi ve her şey bir anda karardı. Evet, belli ki yaşamım buraya kadardı. Artık sonum gelmişti. Kaburgalarımda müthiş bir baskıyla gözlerimi açtım. Seneler geçmiş gibiydi oysa hâlâ aynı yerdeydim. En fazla bir iki dakika geçmiş olabilirdi. Ölmüş olmam gerekliydi diye düşünürken sarı yelekli görevlinin gözlerindeki umudu ve yaşamı gördüm. Onun gözleri bana “Yaşamalısın.” diyordu sanki. Büyük bir soğukkanlılıkla beni sedyeye koyup ambulansa taşıdılar. Hayat ve son arasında gidip geldikten sonra beni yaşama çeken o insanlara güvenle bakıyordum. Çünkü ben kendimden ümidimi kessem bile onlar büyük bir ustalıklarla bana eşimi, çocuklarımı, geçireceğim güzel günlerimi ve hayatımı geri verdiler.

Hastanenin acil servisine getirildiğimde aceleyle ameliyata alındım ve bir hafta kadar hastanede kaldım. Bugün de taburcu

oldum. Canımı kurtardığıma mutlu olsam da hastane masrafları beni hayli düşündürüyordu. Ev sahibim Ahmet Bey'i hastanede gördüğümde çok şaşırdım. Ben daha lafa başlamadan "Sizin kalp krizi geçirmenizin en büyük sorumlusu benim. Bu vicdan azabını hafifletmek için bunu yapmam gerekiyordu. Lütfen bana kızmayın." dedi ve hemen hastaneden çıktı. Eşim de onun hastane masraflarını ödediğini söyledi. Evet, gerçekten kızdım ama gurur yapmanın yeri değildi. Borcumu daha sonra ona ödeyeceğime emindim çünkü. Tam hastanenin çıkışına yönelmişken yapmak istediğim bir şeyi hatırladım. Hastanenin acil servisine gittim ve kahramanlarımı bulmaya çalıştım. Kime sorduysam onları bulamadım. Çünkü aklımda kalan tek şey yüzleri ve sarı renkteki 112 yelekleriydi. Ne isim ne de başka bir şey kalmamıştı aklımda. Tam umudumu yitirmiş geri dönmeye karar vermişken acile bir ambulans yanaştığını gördüm, içinden inenler benim isimsiz kahramanlarımdı. Getirdikleri, yani hayatını kurtardıkları bir hastayı daha doktora teslim ettikten sonra onlarla oturup konuşma fırsatı buldum. Onlara bol bol teşekkür ettim. Onlar da aslında teşekkür etmeme gerek olmadığını ve benim şu anda sağlıklı bir şekilde yaşıyor olmamın bile onlar için teşekkürle eş değer olduğunu söylediler. Birer bardak çaylarını bile bitiremeden aceleyle çekip gittiler, neden diyeceksiniz şimdi. Telsizleri onlara yeni hayatlar kurtarmaları gerektiği söyledi. Benim hikâyem bitti. Ama birçok hikâye daha yeni başlayacaktı

KIRMIZI PİŞMANLIK

Çevrem Yersu ERKÜÇÜK

Elimde kocaman bir ekmek bıçağı var. Kendime batırmak üzereyim. Hıncımı çıkarmam lazım bir şekilde, nereme batırırsam ölmem acaba? Anne ve babama artık bıktığımı anlatmam lazımdı zaten uzun zamandır. Sessiz kızları bellediler beni iyice. Sesim çıkmıyor olabilir ama acı çekiyorum. Siz kendi derdinizle uğraşmaktan beni bir kenara koydunuz. Batıracağım bu bıçağı. Canım acır mı ki? Sizin ilgisizliğiniz kadar acıtmaz herhalde. Karnıma batırırsam ilerde yine de çocuk sahibi olabilir miyim? Ne cahilce bir soru bu kim bilir. En iyisi bacağıma saplamak. Başka yol bırakmadınız bana. Sizin göstermediğiniz şefkati arkadaşlarım gösterir belki. Hatta acilin doktorlarından bile ümidim var. Bekleyin ve görün, hayatınızın dersini vermek üzereyim size. Belki Belçika'daki halam beni yanına alır. Sizin ettiklerinizden sonra beni bırakmaz yanınıza. Bu ülkeden de bıktım. Kaçmak için bahane olur hem. Kurtulurum hepinizden, tabii siz de benden... Annem içerde, beni baygın bulması en güzeli olur. Ne kadar zamanda bayılırım ki? İlk önce bir batırayım da anlarım herhâlde bayılacağım anı, o zaman seslenirim içeri. Burada kan kaybından ölmek pek hoş olmaz doğrusu.

Bütün bunları sadece yirmi saniye içinde düşündüğüme inanmak ne zor. Elime aldıysam o bıçağı, sonunu da getirmem lazım. Fazla düşünmemek en iyisi. İşte bıçağı hızlıca batırdım bacağıma. Canım hiç acımadı. Ama bıçağı ayırınca bacaktan her yer kan gölü oluverdi birden. Korkuyorum, bu ne? Aman Allah'ım, kıpkırmızı her taraf ve gittikçe büyüyor. Acıdan değil ama korkudan düşüveriyorum kan gölünün ortasına. Anne! Anne!

Annemin gözlerinin yer kırmızısı olduğunu hatırlıyorum. Ben şoktayım ama o, öğretmen olduğundan herhâlde, bayağı soğukkanlı. Ya da bana nazaran herkes soğukkanlı sayılır o an. “Ne yaptın Nurgül, ne yaptın?” sesleri arasında telefona koşuyor, önce 112’yi arıyor, sonra babamı.

– Anne çok korkuyorum, anne!

– Korkma kızım, korkma bir tanem, hemen gidiyoruz acile. Ambulans yolda. Niye çıkardın bıçağı?

Gözüm, kanın içinde parlayan metalden kamaşıyor.

– Ne bileyim niye çıkardım? Orda mı durmalıydı, ne halt ettim ben? Anne ne olur bir şey yap. Anne!

Annem çaresizce kanayan yerin üst kısmından bağlıyor bacağıma eşarbyla. Doğru yaptığından emin olduğunu düşünmemi istiyor. Beni rahatlatmak için yapıyor belki de, hiç telaşlı hâli yok. Aslında rahatlatıyor da. Kapı çalıyor on dakika sonra. Ben bayılmak üzereyim ama kan kaybından değil, yaptığım salaklık yüzünden. Evimiz beşinci katta ve asansör yok. Ambulanstakiler beni aşağıya nasıl taşıyacaklarını düşünüyorlar kısa bir süre ve sandalyede indirmeye karar veriyorlar. Birisi iri, diğeri çıt kırıldım iki görevli, kan ter içinde indirmeye çalışıyorlar beni aşağıya. Üstüm başım sıyrılıyor diye utanıyor, sürekli kıyafetimi çekiştirip duruyorum. Bir taraflarımın görünüyorsa görevlinin umurunda değil, sürekli “Sakin ol, korkma.” diyor ama ne sakın olabiliyorum o an ne de korkusuz. Annem çanta, palto, telefon ne varsa kapmış peşimden koşuyor. Ambulansa binip siren sesini duyduğum anda hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. Annem çaresiz tutmuş elimden, dolu dolu gözlerinden yaşların inmesini engellemeye çalışıyor. Annem benim işte! Güçlü kadın, bir de bana bak. Çok utanıyorum kendimden. Başım yanda, yüzüne bile bakamıyorum.

Hastaneye vardığımızda ambulans görevlisi doktora durumu anlatıyor. “Bıçaklanma vakası” diyor. Gerisini duymuyorum

bile. “Bıçaklanma değil, intihar.” diyecek oluyorum, sonra daha da saçma geliyor yaptığım. Annem de doktora ağlaya zırlaya “Benim suçum.” diyerek derdini anlatmaya çalışıyor. Artık kızını acile teslim etmiş olmanın verdiği güvenle rahat rahat yaşıyor şokunu. Doktor, “Hanımefendi biraz sakin olun, siz oturun biz hastayla ilgileneceğiz.” deyip annemi savıyor başından. Ah anneciğim, çok özür dilerim, çok. “Polise haber verdiniz mi?” dediğini duyuyorum sonradan. “Polise mi, neden? Ben bir şey yapmadım ki.” Hemşire ilgileniyor bacağımla. Doktor bir şeyler karalıyor dosyaya. Anneme en son ne zaman tetanos aşısı olduğumu soruyor. Zavallı annem hatırlamadığı için suçluluk duyuyor.

– Bütün çocukluk aşılarını yaptırdım doktor bey ama tetanosu hatırlamıyorum.

Annemin telaşını gören doktor,

– Önemli değil, yaparız şimdi, diyor.

Bir de aşı olacağım anlaşılan. Ben ne yaptım böyle, ölür müyüm bir de şimdi? Ya aşı sonradan yapılınca işe yaramıyorsa? Hem tetanos paslı çividen geçmez mi? Doktor ne kadar da sakin görünüyor. Ölmem herhâlde diye düşünüyorum o an. Etrafa bakıyorum. Yatağımın perdesi tam kapalı değil. Genelde serum takılı hastalar var, yanlarındakilerle muhabbet ediyorlar. Kimin durumunun daha kötü olduğunu tahmin etmeye çalışıyorum. Kimse gözüme o kadar da kötü görünmüyor, ben dâhil. Normal hasta odası işte. Hemşire bir yandan aşımı yaparken bir yandan da kocasıyla kavgasını anlatıyor diğer hemşireye. Bütün acil onu dinliyoruz, umurunda değil. Yüzündeki bıkkınlık ifadesine rağmen işini doğru yapıyor gibi. Az sonra bir polis memuru geliyor yanıma. Polislerin acil servisin vazgeçilmezi olduğunu o gün öğreniyorum. Annem beni yormak istemediği için kendi anlatıyor olanları. Polis ısrarla benimle konuşmak istiyor. Evde annemle yalnız olduğumu öğrenince annemin beni bıçaklayıp

bıçaklamadığını soruyor. Nasıl bir soru bu? Nelerle karşılaş-yorsunuz siz acilde, bir anne kızını bıçaklar mı hiç? Ben kendi kendime yaptım diyorum. Şüpheli bakışları gitmiyor üzerim-den. “Korkma, söyle.” diyor ama ben korkuyorum. Anneciğimi daha da kötü bir duruma düşürebileceğimi düşündüğüm için korkuyorum. Polisi bu yaptığım saçma sapan şeye inandıрма-ya çalışırken dağ gibi babam şaşkın bakışlarla giriyor acilin kapısından. “Nurgül, Nurgül’üm!” diye hassasça sarılıyor bir yerlerimi incitebileceğini düşünerek. Bir yandan da olanı biteni anlamaya çalışıyor. Polis işin ucunu bırakmamaya kararlı. Bu sefer de babamı çekiyor sorguya. Adam neye uğradığını şaşır-mış vaziyette cevap vermeye çalışıyor sorulanlara. Daha kendi bile anlayabilmiş değil biricik kızının kendini bıçakladığını. Babamı ilk defa bu kadar perişan görüyorum. Anneme sarılıyor sonradan sıkıca. O sırada ağladığını anlıyorum. Ben ne yaptım? Meraklı gözlerle bakındığı doktoru görüyor az sonra. Doktor elindeki dosyayı masaya bırakıp çaresiz babamın omzuna ko-yuyor elini.

– Benim de Nurgül yaşlarında kızım var, sizi çok iyi anlıyo-rum.

Robot gibi işini yapmaya odaklanmış adamdan bu şekilde bir sıcaklık görmek, babamın yanı sıra beni de şaşırtıyor. İsmimi ağzından duymak da cabası. Her hastaya ismiyle hitap etmez ki doktorlar. Belki de kendi kızı benim yaptığımı yapmadığı için şanslı hissediyor o anda. Benim acınası hâlimi hiçbir şey yok edemiyor. “Atardamara denk gelseydi sonuçları korkunç olabi-lirdi. Ufak bir iz ile atlatacak.” diyor. Annemin “Ohhh!” çekişini duyuyorum.

– Size tek tavsiyem bir psikiyatriste danışmanız. Ergenlikte çocuklar çok hassas oluyor. Sizi taburcu edeceğim bugün, merak etmeyin.

Suçluluk duyma sırası babama geliyor.

– İşimi yeni kaybettim de, eşim de sağlık sorunları yaşıyor son birkaç aydır.

Babam işini mi kaybetmiş, annem hangi sağlık sorununu yaşıyor, benim neden haberim yok? Allah kahretsin! Acilin kapısına yeni bir ambulans dayanınca doktor fazla ayrıntıya girmiyor. Altı yaşlarında bir erkek çocuğu üçüncü kattan düşmüş. “Nefes almakta zorlanıyor.” diye bir ses duyuyorum. O çocuk nefes alamaz bir hâlde içeri girerken biz suçluluk duygularımız yanı başımızda dışarı çıkıyoruz.

3S KURALI

Büşra KURUOĞLU

Kızlara hastaneye gideceğimi söyleyip okuldan çıktım. Herhangi bir sorunum yoktu, sadece yazacağım hikâye için bilgi toplamaya gidecektim. Hastane yakın olduğu için yürümeyi tercih ettim. Hastaneye vardığımda önce sıra aldım. Hazır buraya gelmişken bir acil doktoruyla da konuşabilirim diye düşündüm. Sıra numaramı aldıktan sonra diğer bekleyen hastaların yanına gittim. Hiç boş yer yoktu, bu yüzden ayakta beklemek zorunda kaldım. Aslında bir sorunum olmamasına rağmen sıra işgal ettiğim için kendimi kötü hissediyordum ama bir doktorla konuşmak istemiştım. Ben kapının yanında beklerken benim yaşlarımda iki öğrenci geldi yanıma. Aralarında konuşuyorlardı, istemesem de kulak misafiri oldum.

– Çaktırma sakın ha! Doktor başının gerçekten ağrımadığını anlarsa bizi okula geri gönderir. En azından tarih dersi geçene kadar burada oyalanmamız lazım.

Diğeri bir şey söylemeden başını salladı. Saatileme baktım, öğle arasının bitmesine otuz dakika vardı. Muhtemelen derse yetişemeyecektim ama çok da önemsemedim. Hastanede olduğumu söyleyecektim. Zaten rehberlik dersine girmesem çok da şey kaybetmezdim. Hemşirelerden birinin bir numara ismi söylemesiyle, daha doğrusu bağırmasıyla kendime geldim. Kâğıdıma baktım, bana daha çok sıra vardı. Arkamdaki duvara yaslanarak beklemeye devam ettim. Fazla uğultu vardı ama yanımdaki iki teyzenin konuşmasını duyabiliyordum yine de.

– Yedi seferdir geliyorum, bana bir MR çektiirmedi.

– Eee, belki gerek yoktur.

– Gerek olmaz olur mu? Başımın ağrısından çatlıyorum, iç-
nelerle geçiştiriyor hep. Çok sıra var diye yapıyor böyle.

– Öyle deme canım, doktor sonuçta. Bir bildiği vardır.

– Benim görümceme de böyle olmuştu, tümör varmış me-
ğerse.

– Deme!

– Yaa! Sonra ameliyat, fizoterapi, kemyoterapi falan uğraşı-
yorlar şimdi.

İstemsiz olarak güldüm. Teyzenin isimleri yanlış söyleme-
sine değil, çok ciddi bir şekilde konuşurken yanlış söylemesine
gülmüştüm. Güldüğümü duyunca bana ters ters baktı. Hemen
kendimi toparladım. O da yanındaki teyzeye dönüp konuştu.

– Zamane gençleri çok terbiyesiz oluyor canım!

Benden bahsedildiğini anlayınca daha fazla yanlarında dur-
mak istemedim. Bu yüzden köşedeki sandalyelerin olduğu ta-
rafa gidip orada beklemeye devam ettim. Burada da bir adam
yanındaki kadına çemkiriyordu.

– Ne olurdu sanki az erken gelsek, şimdiye çıkmış olurduk.
Allah vere de yaralı falan gelmese. Yoksa biz anca akşama çıka-
rız buradan.

Kadın susmuş, önüne bakıyordu. Adam söylenmeye devam
ediyordu.

– Neymiş efendim arı sokmuş. Arı soktuysa gel hemen hasta-
neye, beni ne diye getiriyorsun. Bir de eve dönmemi beklemiş-
sin. Arasaydın bari daha erken gelirdim. Hey Allah'ım!

Adam biraz durdu. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi heyecan-
la konuştu.

– Çabuk bayılmış gibi yap.

Kadın anlamayan gözlerle adama baktı.

– Yahu bayılmış gibi yap ki bizimle hemen ilgilensinler, hadi!

Kadın, adamın dediğini yapmakla yapmamak arasında kal-
mış gibiydi. Adam iyice sinirlenmişti. “Hadi!” diye tıslayarak

kadını yere doğru ittirdi. Kadın bir yere tutunmaya çalışınca dengesi iyice bozuldu ve sandalyelerin yanındaki kalorifer demirine başını çarptı. Kadın yere serilince adam bunun numaradan olduğunu düşünüp yapmacık bir şekilde endişeyle bağırmaya başladı. Etraftaki birkaç hasta ve iki hemşire gelip kadını odalardan birine taşıdılar. Birkaç dakika sonra numaramın söylenmesiyle odaya girdim. Az önceki olayı düşünmeden edemiyordum. Öyle ki doktor birkaç defa bana seslenmek zorunda kalmıştı.

– Ah, özür dilerim, dalmışım. Şey, benim aslında bir soru-
num yok. Sadece mesleğiniz hakkında bilgi almak istemiştim.

Doktor, orta yaşlarda birisiydi. Saçları ara ara beyazlamış ama yine de dinç duruyordu. Kendine dikkat ettiği belliydi. Sakin ve neşeli birisine benziyordu.

– Okul ödevi mi?

– Hayır, hikâye yarışması için.

– O zaman 3S kuralı sana yeter.

– 3S mi?

Doktor güldü.

– Aslında bu kuralı ben uydurdum. Ama bir acil doktoru ol-
caksan 3S’ye sahip olman gerekir.

Merakla doktoru dinliyordum.

– Sabır, serilik ve soğukkanlılık. Yani 3S. Her meslekte sabır
gerekir ama doktorlar günde onlarca hastayla uğraşırlar. Heps-
ne ayrı laf anlatırlar. Hepsi de hemen anlamaz.

Aklıma tümör hakkında konuşan teyzeler geldi. Sanırım dok-
tor onları kastediyordu.

– Tabii ki buna bir lafımız yok, bizim görevimiz onlara doğru
yolu gösterip onları iyileştirmek. Ben sadece bu süreçte sabırlı
olmamız gerektiğini söylüyorum.

Anlayışla başımı salladım. Doktor devam etti.

– Neden seri olmamız gerektiğini dışarıdaki sırayı görünce
anlamışsındır? Bu sıra az hâli. Normalde daha kalabalık olur.

Hepsiyle yeterince ilgilenmek için de bir acil doktorunun seri olması gerekir. Hastaların hepsine yardımcı olmalıyız yoksa doktor olmanın ne anlamı kalır, değil mi?

Gülerek doktoru onayladım.

– Son olarak da soğukkanlı olmak. Bir acil doktorunun her şeye hazırlıklı olması gerekir. Çünkü ambulandan nasıl bir şey çıkacağı belli olmaz. Sen kan görünce bayılıyorsan bilmem kaç yerinden bıçaklanmış yaralıya nasıl yardım edeceksin? Gerçi bunu kaldıramayacak olan zaten buraya doktor olarak gelmiyor. Acil doktoru olacak kişi soğukkanlı olmalı ki karşılaştığı her olaya gereken çözümü en kısa sürede bulsun. Biz doktorlar insanlar için varız. Onlara en iyi şekilde nasıl yardım edebileceğsek o şekilde yardım etmek için buradayız. Başka bir amacı-mız olursa eğer bu bizi saptırabilir. Elimizden gelenin en iyisini bir insana yardım ettiğimizi anlarsak yaparız. Demek istediğimi anladın mı?

Tekrar başımı salladım. Tam teşekkür edecekken kapı hızla açıldı.

– Selami Bey, bir hasta beyin kanaması geçiriyor, hemen gelmeniz gerek!

Doktor aceleyle kalkıp odadan çıktı. Galiba o kadın başını demire sert vurmuştu. Dışarıdan adamın bağırın sesi geliyordu ve maalesef bu sefer yapmacık da değildi. Ben de gitmeden teşekkür etmek istiyordum. Derse de geç kalmamak için doktorun masasından aldığım bir kâğıda şunları yazdım: “Aceleyle çıktığınız için teşekkür edemedim. Teşekkür ederim, 3S kuralını hiç unutmayacağıma emin olabilirsiniz. İlerde meslek hayatımda da bana yardımcı olacağını umuyorum. Umarım ben de sizin kadar iyi bir doktor olurum, tekrar teşekkürler.”

ALAADDİN ve LAMBA CİNİ

Evren UYGUNGÜL

Birçoğumuz öykülerle büyüdü, uyumadan önce anne ya da babamızın dudaklarından dökülen kelimelerle rüyalara daldık. Gözlerimizi kapattığımızda kendimizi Binbir Gece Masalları'nda bulurduk. Ali Baba olurduk Kırk Haramiler'e boyun eğdiren ya da Alaaddin'in sihirli lambasından çıkan cinden üç dilek dileyen... Sabah olup rüyalardan gerçeklere uyandığımızda bile heyecanla düşünüp dururduk, acaba ne dilersem diye. Tabii çocukluk heyecanı ile Dede Korkut Hikâyeleri'nde Deli Dumrul olmak isterdik Azrail'e baş kaldıran. Belki Küçük Prens olup kendi gezegeninde mutlu olan bir prens olmayı dilerdik. Son dilek çok zor olurdu. Malum, değer kazanır, hemen karar verilemez son dileğe. Düşünüp dururduk ne dilersek diye. Alaaddin sihirli lambayı okşar, lamba cini belirir. Son dilek dilenir ve hikâyemiz başlar.

Daha üç günlüktü. Gözlerini açmaya bile fırsatı olmamıştı. Nasıl olduysa olmuştu. Yüzüstü yattığından nefes alamamıştı, morarmaya başlamıştı. Bağırarmıyordu, çağırarmıyordu yardımına annesini. Annesi mutfakta hazırlık yapıyordu. Babası gelince sofraya oturacaklardı o mutluluk rüzgârları esen evlerinde. Yıllarca verilen uğraşların sonunda bu küçük kalp dünyaya gelmiş ve belki de o sofrada yerini alacaktı. Anne, geçen zamanın ardından meraklandı ses gelmeyince, kucağına aldı. Morarmıştı ve buz gibiydi küçük bedeni. Ne yapacağını bilmeden yollara düştü. Hastanenin acilinde buldu kendini. Resüsitasyon yazıyordu beklediği kapının önünde. Sıcak bir yaz gününde koridor buz kesmişti. İçerden kalbini ısıtacak bir haber bekliyordu. Gözyaşları dudaklarına akarken kapı aralandı. Başını dayadı karşıındaki lamba cinine, son dileğini tuttu Alaaddin: "Gözyaşlarım vereceğin haberin mutluluğu olsun."

Sıcak yuvalarında kocası ve çocuklarıyla yaşıyordu. Huzur dolu ve mutluluk içindeydi. Zaman geçti, nasıl oldu anlamadı ama ev onu boğmaya başlamıştı. Kendine küs, topluma küs bir hayatın içinde bulmuştu kendisini. Kocas, en yakın yoldaşı, fark edememişti bu değişimi. Acaba fark etmişti de değer vermediğinden dile mi getirmiyordu. Tam bu sıra tanışmıştı kocasının en yakın erkek arkadaşı ile. Eve girmeler çıkmalar, beraber yenilen akşam yemekleri... Fark etmeden etkilenmişti ve bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Kendine kızıyordu ama kocasını düşününce “Aman!” deyip unuttuyordu evli olduğunu. Yakınlaşmaya başlamışlardı gizli buluşmaların sayısı arttıkça. Zaman geçti ve yakınlaşmalar “Biz ne yaptık?” sorusu ile son buldu. O günden sonra kadın için her gün, kocasının ve çocuklarının yüzüne bakmak en ağır işkenceye döndü. Düşündü durdu ve en sonunda kocasına anlatma ihtiyacı duydu. Sonrasında acile başvurdu. “Psikolojim bozuk.” dedi. Ne olduğu sorulduğunda “Kocamı aldattım.” deyip gözyaşlarına hâkim olamadı. Aradan iki saat geçti. Acile başvuran bu sefer eşiydi. “Eşim beni aldatmış, psikolojim bozuk.” diye gözyaşlarını tutamayan bu kez adamdı. Karşılarındaki lamba cinine içlerinde ne var ne yoksa dökmüşlerdi. Farklı zaman, aynı mekânda birbirlerinden habersiz son dileğini tuttu Alaaddin: “Keşke olmasaydı.”

Her ikisi doktor olan anne ve babanın tek erkek çocuğuydu. Varlık içerisinde büyümüş ve her dediği yapılmıştı. Elektrik mühendisliği okuyordu, başarılıydı. Zamanla çevresi genişledi, yeni arkadaşlar kazandı üniversite yıllarında. Arada kötü arkadaşlar da katıldı virüs misali hayatını altüst edecek olan. İlk sigara ile tanıştırıldı “İç, bir şey olmaz.” sesleri içinde. Ardından alkol girdi hayatına. Anne ve babası anlamıştı ama o “Tiryakisi değilim, arkadaş ortamında takılıyoruz.” diye geçiştirip duruyordu. Aile olayın ciddiyetini anlamadı bu sözleri duyunca. Artık kesmez olmuştu sigara ve alkol, hele bir de kız arkadaşı terk edince mutlu-

luk otundan “Bir fırt çek.” dedi arkadaşları. Evet, çekince unutmuydu o an. Aklına geldikçe daha da çok fırt çekmeye başladı. Gözlerini açtığı anda hastanedeydi, yanında anne ve babası vardı. Tedavi altındaydı ama kurtulamıyordu madde bağımlılığından. Aile hastaneye yatırmakla işleri bitti sanmıştı. Tedavi olamayınca da ilgiyi azaltmıştı. Hastaneden kaçmış; arkadaşlarının yüzüne kapattığı kapıların ardından sokaklara sığınmıştı. Bir gün artık dayanamadı, altın vuruşu yaptı çektiği işkenceden kurtulmak için. Son duyduğu ambulansın sesiydi. Gözlerini açtığı anda lamba cini karşısında ona bakıyordu. Bir şeyler soruyordu. Lamba cini aileye ulaşmıştı ancak duyduklarına inanamadı. “Biz onun için her şeyi yaptık ama akıllanmadı. Bizim öyle çocuğumuz yok.” ve ardından telefon kapandı. Taburcu olduktan bir hafta sonra yine acildeydi. Sokaklarda gezerken araç çarpmış ancak bu sefer gözlerini açamamıştı. Acı haber verildi aileye, titreyen sesinde Alaaddin’in “Son bir kez daha görseydim.”

Bir kız sevmişti ama yasak aşktı. Aşk bu, engel tanımaz. Gizli gizli görüşüyorlardı. Gün oldu kızın abisi durumu fark etti. Babasına anlattı. Pusu kuruldu ahırın arkasında. İki sevgili yan yana gelince silah sesleri duyuldu. Bedenleri buz kesmişti aşka rağmen. Çocuğun cesedi su kanalına atıldı. Sonrasında telefon açıldı babasına. “Oğlunun cesedini su kanalından al.” denildi. İşte böyle başladı kan davası. Üzerinden üç yıl geçmişti. Kızın tüm ailesi tarlada çalışıyordu. Bir kalaşnikof sesi duyuldu, ardından toprak kan ile sulanmaya başlandı. Ambulanslar ardı ardına acile yaklaşıyordu. Bir umutla müdahale ediliyordu, en azından aileden bir bedeni kurtarma düşüncesiyle. O gün çocuk, kadın ayırt etmeden, yedi beden tüm çabalara rağmen kapadı gözlerini basit bir neden uğruna. Suçlu yakalanmış ve göz altı muayenesi için lamba cini, adliye davet edilmişti. Adliye hapishanesinde tanıştı suçluyla. Daha sakalı çıkmamış, on altı yaşlarında bir çocuktu. Şaşırmıştı. Toparladı kendini, “Var mı bir şikâyetin?”

diye sordu her zamankinden farklı olarak. Gözyaşları akarken mırıldandı Alaaddin: “Allah’ım ben ne yaptım, canımı al.”

Adam işçiydi, eşi ev hanımı. Biriktirdikleri tüm varlıklarını çocuk sahibi olmak için harcamışlardı. Tıp buna olanak sağlamış, kadın hamile kalmıştı. Gebelik ilerledi ancak şikâyetler başladı. Nefes alamaz olmuştu. Komşular normal deyip telkinde bulunuyordu. Ancak artık iş yapamaz olunca şüphe düştü kocasının aklına. Acile atıverdi eşini. Muayene, tahlil, tetkik ama elde var sıfır. Bir şeyin yok diyorlardı. Acile başvuru sıklığı artmış, durum ciddiyet kazanmaya başlamıştı. En sonunda adı kondu hastalığının. Akciğer damarlarında pıhtı var dendi, riskleri anlatıldı. Korkmuştu ancak bu çocuğu ne olursa olsun kucağına almak istiyordu. Aile için seferber olundu. Telefon görüşmeleri birbirini kovaladı ve en sonunda tam teşekküllü bir hastanede tedavisi planlandı ve başlatıldı. Hep iletişim hâlinde, güzel haberleri alındı kocasından ara ara. En sonunda taburcu oldu ve evine döndü. Zaman geçti ve doğum gerçekleşti. Dünya tatlısı bir bebek, lamba cininin kucağındaydı aileyi ziyaret ettiğinde. Baba eğildi ve fısıldadı lamba cininin kulağına: “İzniniz olursa sizin adınızı koymak istiyoruz bebeğimize.” Duygulandı, ardından kendi dilek tuttu: “Bahtın açık olsun. Sağlık, huzur ve mutluluğun daim olsun.”

Adında gizlenmiş hayatımız “Binbir Gece Masalları” ama Alaaddin değiliz dileklerde bulunup adı kahraman anılan. Lamba cinidir adımız, gece ya da gündüz fark etmeden sihirli lamba okşandıkça kahramanlaşan. Bazen dilekler gerçekleşmez, lamba cini karanlık çukurda bulur kendini, sihirli lambasında yapayalnız kalır. Mutsuzdur ama mutsuzluğunu hemen unuttur bir okşamadan sonra. Hikâye yeniden başlar: “Dile benden ne dilersen!” cümlesiyle.

Gökten üç elma düştü. Kimin ne dileği var ise onun başına. Biri bana düştü, diledim hikâyemize ters olsa da sihirli lambadan: “Karşılıklı sevgi ve saygının daim olduğu, şifanın yüzlerde gülücükler açtığı, şiddetten uzak bir nöbet geçmesi dileğiyle.”

ARAMIZA HOŞ GELDİN

Ayşın BAYINDIR

- Düriye ben çıkıyorum, diye seslendi adam.
- Kahvaltı hazırlıyordum. Kadının sesi tuvaletten gelmişti.
- Ohoo! Sen hazırlayana kadar geç kalacağım.

Bir taraftan portmantodaki aynada kravatını düzeltiyor, diğer taraftan söyleniyordu adam. Zaten dün o patron olacak adam posta koymuştu. Geç kalıyormuş da, veliler şikâyet ediyormuş. Çocukları okula geç götürüyormuş. Bu kravat zorunluluğu tantanası çıktığından beri herkes bir tuhaf olmuştu zaten, tır işine mi dönsem diye düşündü adam. Bu arada Düriye tuvaletten çıkıp yanına geldi.

- Bari bir çay koysaydım.

Adam küçümseyerek baktı karısına.

- Koyseydin içerdik. Ama şimdi geç kalıyorum.

Hâlbuki masa hazır. Kadın daha önce giyinseydin gelip içerdin diyemedi. Yutkundu. Kocasını böyle zamanlarda sinirli olurdu, biliyordu. Böyle zamanlarda sesini çıkarmazdı Düriye ama sonra bir fırsatını bulunca hemen lafını geçirirdi Akif'e. Hiçbir şeyin altında kalmazdı, sabırlıydı. Zamanı gelince çıkarırdı tırnaklarını. Çata çat laf dalaşına girse şimdi adam dövüverirdi onu. O yüzden sesini çıkarmadan kocasının ayakkabılarını silip düzeltti.

- Annemlere uğra bugün Düriye. Kaç gündür gitmiyormuşsun, diye emir verdi Akif kapıdan çıkarken.

- Hatice mi söyledi bunu? Uğrasam dert, uğramasam dert. Her seferinde olay çıkarıyor. Benim bugün komşu günüm var.

Kocasının birkaç adım atmasını fırsat bilerek söylemişti bunu. Akşama birlikte gideriz, diye de ekledi. Tabii ya, sonuçta Düriye uğramıyorsa Akif de uğramıyordu. On gün olmuş-

tu dolaşmayalı hasta babayı. Ama hiç de içinden gelmiyordu Düriye'nin. Görümcesi olacak Hatice, abisini fişeklemişti demek. Düriye de taze gelin değildi. Yirmi yıllık kocasını çekip çevirirdi elbet. "Beni karıştırma, sen git işte." diyecek oldu Akif ama Düriye bayrağı çekmişti bir kere.

– Senin baban hasta. Asıl seni görmek istiyor. Belki bir şey söyler. Sayılı günler bunlar, diye haklılığını kanıtladı kendine göre.

– Tamam bakarız, deyip uzaklaştı Akif.

Artık bu evde de borusu ötmüyordu Akif'in. Yok yok, tır işi-ne geri dönmeliydi. O zaman evde de kral gibi oluyordu. Evde olduğu süre boyunca kimseden çıt çıkmıyordu. Ne isterse yapılıyordu ama zordu. Bu servis şoförlüğü iyiydi. Yalnız maaşı düşüktü işte. Evde bile borun paran kadar ötüyordu. Altı aydır babası yatalaktı. Annesiyle beraber bekâr kız kardeşi bakıyordu hastaya. Akif başlangıçta her gün uğruyordu bir şey lazım olur diye. Daha sonra haftada bire, sonra da on günde bire inmişti uğramaları. Felç sebebiyle hareket edemiyordu babası. Akli yerindeydi ama tam anlatamıyordu derdini. Annesi, bir de kız kardeşi anlıyordu mırıltılarını. Akif birkaç kez anlamaya çalışmış fakat başaramamıştı. O sümsük kız kardeşi anlatmıştı ona babasının su istediğini. Akif de zaten sağlığında bile çok anlaşılamadığı babasından daha da uzaklaşmıştı böylece. Yardım etmek istiyor ama elinden bir şey gelmiyordu.

Bir taraftan türlü bahanelerle babasına gitmiyor, diğer taraftan vicdan azabı duyuyordu Akif. Ben sokaklarda büyüdüm. Bir gün babam benim derdimi dinledi mi? Hep kardeşimi haklı bulmadı mı, ben sokakta kavga edince hiç bana inandı mı? Senden adam olmaz demedi mi her Allah'ın günü. Şimdi ben onun yanında niye kalayım, diye kendine çıkış yolları arıyordu. Düriye başlangıçta daha sık giderken Akif söylemeden gitmez olmuştu artık. Ona da kızıyordu. Neden Akif'ten işaret bekliyordu ki.

Her yere gitmesini biliyordu; komşulara, günlere... Şimdi de bunu çıkardı: “Seninle gidelim!”

Öğleye doğru Hatice telefon etti. Akif adını telefon ekranında görünce istemsizce yüzünü buruşturdu. Kalık kız kardeşi sivri diliyle zehir zemberek sitem edecekti gene. Zaten hiç keyfi yoktu bugün. Duymadım derdi. Akşama arardı. Ya para lazımdı veya güç isteyen bir iş. Baba yatağa düştükten sonra o evin de erkeği Akif diyorlardı ama o bunu pek benimseyememişti. İçi içini yiyordu. Telefonu açsaydı iyiydi ama bu sefer tüm günü kötü geçecekti. “Sen de adam mısın?” ile “Senden adam olmaz.” arasında salınıyordu beynindeki sarkaç. Bu sözlerle büyütmişti babası onu. Her Allah’ın günü bunu duymuş, bunu yaşamıştı.

Akif öğle servisine çıkarken cebindeki telefon titredi tekrar. Düriye’ydi arayan.

– Hemen gel, babanı acile getirdik. 112’de serum taktılar. Şimdi de tomografi, MR... Durumu kötü diyorlar.

Akif nasıl geldiğini bile anlamadan acilde buldu kendini. Şaşkın, perişan ve sinirliydi. Kırık dökük kelimelerle patron-dan izin istemiş, o da “Gene mi?” diye burun bükmüştü. Akif de duymazdan gelerek fırlamıştı dışarı. Acili de büyütmüşler. Neredeydi babası acaba, her gün her şeyin yeri değişiyordu bu hastanede. Hatta bazen hastanenin yeri de değişiyordu. Deprem-den beri hep bir değişim vardı. Daha iyi deyip yapıyorlar ama daha iyiliği anlaşılmadan değişiyordu. Kapıdaki güvenliğe sordu. “Nesi vardı babanın?” dedi güvenlik. Kırmızı çizgileri takip ederek gitti. Babasının adını söyledi.

– Babam Hayrettin Bakmaz, burda mı?

– Ha evet, MR’den geldi, dedi masadaki sekreter. İçerideki yataklarda olabilir, diye yan tarafı işaret etti.

Genişçe bir gözlem odası vardı. Düriye’yi gördü önce. Geldiğini görünce ona yöneldi. “Yeni bir atak diyorlar doktorlar.” dedi. Dehşetle bakıyordu kocasına. Artık nasıl bir yüzü varsa

Akif'in, herkes biraz kenara çekildi gelince. Akif, babasının şursuz yüzünü gördü. Komaya girmişti. Ağzının kenarından salyalar akıyordu, dili biraz yana kaymıştı. "Yoğun bakımda yer yokmuş." dedi Hatice. "Yoğun bakım lazım ağabey."

Nöroloji doktoru olduğunu tahmin ettikleri orta yaşlı bir doktor geldi hastanın başına. Babanın sağını solunu çekiştirdi, gözüne ve ayağına bakıp gitti. Ardından daha genci geldi. O da hastanın sağına soluna baktı ve gitti. Akif masaya yöneldi. Orta yaşlı olana yanaştı.

– Nedir durumu doktor bey?

– Yeni bir felç geçiriyor. Bu seferki daha ağır. Yoğun bakım lazım ama buradaki dolu. Başka hastanelere bakacak arkadaşlar. Sevk edeceğiz.

– Nasıl yani, babamın durumu çok mu ağır? Ya yolda ölürse, koskoca hastane nasıl yoğun bakımda yer olmaz?

Aklı almıyordu Akif'in. Daha önce kayınpederinin hastalığı zamanında hastane yarı büyüklükteydi. Ama kayınpederi burada tedavi olmuştu. Sonra da burada ölmüştü. Hastane kaç katına çıktı, yenilendi ama yetmedi. Üç hastane daha yapıldı şehre ama yer yok deniyor.

– Torpil mi koymamız lazım illa ki, diye çıkıştı doktora.

– Ne alakası var, diye tersledi orta yaşlı doktor. Koridora doğru uzaklaştı.

Tabii Şeref'in babasına da böyle demişlerdi. Ama Şeref torpil buldu ve beş dakika sonra yatak açıldı yoğun bakımdan. Akif, Şeref'in yanındaydı o sırada. Araba ile getirmişti Şeref'i babasının yanına. Gözleriyle görmüştü. Genç doktor telefonlara sarıldı. Akif başında bekliyordu. Başında olmasa savsaklardı bu tıfil doktor belki de. Şeref'i mi arasaydı. Tabii ya. Şeref yer açtırırdı yoğun bakımdan. Koridora çıktı, Şeref'i aradı. Telefon uzun uzun çaldı ama açılmadı. İş vardı belki, dönerdi birazdan. Çaresizce babasının başına gitti. "Hasta başında kalabalık olma-

yalım.” diye bir hasta bakıcı seslendi. Akif duymazdan geldi. Düriye huzursuz olup dışarı çıkmak istedi.

– Nereye tek başına, diye durdurdu Akif.

– Koridorda otururum, dedi Düriye.

– Ben de geleyim senle. Zaten burada bir işe yaramıyoruz.

Annesi gözünü kocasından ayırmadan dua ediyordu. Hatice ters ters baktı abisine. Adam ol da yer bul, der gibi bir bakış attı. “Adam olamazsın, sen de adam mısın?” sarkacı gene işlemeye başladı Akif’in beyninde.

– Yer mi lazım, yok bu böyle olmayacak. Gidip şunları bir güzel pataklamalı. Sonra da al sana yer.

Hırsla masaya yöneldi Akif. Düriye peşinden seyretti.

– Doktor, doktor! Benim hastam ağır. Yer açın yoğun bakımdan.

– Benim yetkimde değil. Uzmanla görüşün. Komşu şehirde özelde yer varmış. Oraya sevk edebiliriz.

– Ben başka şehre de gitmem, özele de gitmem, diye daha çok bağırdı Akif yumruğunu masaya indirirken. Sekreter kız yerinden fırladı.

– Güvenlik, diye bağırdı.

Bu sözü duyunca Akif daha da hiddetlendi.

– Ulan beni güvenlikle mi korkutacaksınız?

Bu sefer üstüne yürüdü genç doktorun. Bu arada birkaç güvenlikçi geldi, Akif’in kollarını tutmaya çalıştılar ama Akif güçlüydü. Bu kollarla senelerce kamyon, tır tekeri değiştirmişti. Bir yumruk güvenliğe, bir yumruk da doktora savurdu, sonrasını hatırlamıyordu. Yaka paça dışarı attılar Akif’i. Polis çağrıldı. Bu sırada Hatice’nin feryadı tüm hastaneyi tuttu. Babası ölmüştü. Akif dondu sesi duyunca. Babası ölürken Akif ne yapmıştı? Adam olamamıştı, adam değildi zaten. Dua edip babasının çenesini bağlayacağına milletin çenesine yumruk atmıştı. Yere çöküp kaldı Akif. Düriye içeride Hatice’ye sarılmışken genç doktorun

arkadaşları yüzüne pansuman yapıyordu. Bir grup da babanın başında son işlemleri yapıyordu.

Genç doktor şaşkıındı. Sadece üç aydır buradaydı. İlk defa başına böyle bir şey geliyordu. Bu da neydi şimdi? Hastanın tüm tetkiklerini yapmıştı, tüm filmlerini çekmişti. Uzmana gösterdi, serumlar takıldı, tedavi başlandı. Yoğun bakımdan yatak boşaltmak onun yetkisinde değildi ki. Oradaki hastalara o bakmıyordu ki. Üstelik en az beş hastane aramıştı. Tek tek hastanın durumunu anlatmıştı beşine de. Tam yer buldum diye sevinirken bu davranış da neydi böyle? Yüzüne yumruğu yemişti, bir yumruk da o atmalıydı ama yapamadı. Çocukken de yapamazdı. Babası bir gün dayak yiyip eve geldiğinde “Sen de adam mısın?” dediğinde bile yapamamıştı. Bu yumruk ona yaşadığı dünyanın teşekkür mesajıydı. Böyle teşekkür ediyordu hasta yakınları. Yaptıklarına olan minnetlerini böyle gösteriyorlardı işte. Kıdemlisi gelip omzunu okşadı. Birkaç yaş büyüktü kendisinden ama şu an asırlarca büyük gibi görünüyordu. Gülümseyerek yüzüne bakıyordu. “Aramıza hoş geldin!” dedi.

ACİLDE BİR NİŞAN VAKASI

Selami GÜDER

Dr. Neşet, acilin olağanüstü hâlleri nedeniyle nişan törenini iki defa ertelemek zorunda kalmıştı. Sözlüsü Ayşe'ye ve ailesine karşı son derece mahcuptu, hiç kimsenin bir aksiliğe daha tahammülü yoktu. Olacak bu ya, bir ay sonraya ertelenen nişan töreninin yapılacağı güne, yine bir nöbet denk gelmesin mi!

- Neşet, bu kez de ertelersen Ayşe seni kesin terk eder.
- Bu nişanın olacağına Ayşe'nin de umudu kalmadı hocam.
- Eee, kız haklı ama n'aparsın! Doktor karısı olacak, alışmalı.

Başhekim umur görmüş, babacan, hâlden anlar bir insandı. Nöbet gününü arkadaşlarıyla değiştirip nişan töreni için yola koyuldu Dr. Neşet. Derin bir nefes almıştı fakat akli hastanedeydi hâlâ. Hep öyle olurdu, bir önceki gün çok zorlu geçmişti. Hastaların, kazazedelerin iniltilerine, yakınlarının feryat figanları karışmıştı. Bu kadarla kalsa yine iyi, bunca kargaşa yetmezmiş gibi hasta yakınları ile sağlık çalışanları arasında yaşanan ufak çaplı arbede de hengâmeye tüy dikmişti. Bu arada aklına geldikçe güldüğü maskaralıkları da eksik olmamıştı. Büyük bir kazayı ufak sıyrıklarla atlatan sarhoşun “Lan oğlum doktorrr!” deyişi kulaklarındaydı hâlâ. “Lan oğlum doktorrr! Adam ayakta duramıyor ilgilensenize!” Ayakta duramamaları son derece normaldi çünkü zil zurna sarhoştular. Ne acayip şey, iki kafadardan biri “Lan oğlum doktorrr!” deyip deyip saldırırken diğeri ölmek üzere olan bir kazazede gibi mütevekkil beklemekteydi mukadder sonunu.

Doktor, bozkırın düzlüklerinde hızla yol alırken hülyalı bir şekilde bazen manzaraya dalmakta bazen nişanlısı Ayşe'nin tatlı

hayaliyle mest olmakta bazen de nişan töreninin acemiliğini düşünüp korku ve kaygı arası duygular arasında gelip gitmekteydi. Ancak tüm bu düşünceler arasında aklının dönüp dönüp hastaneye kaymasına bir türlü mani olamıyordu. Hasta, yol... Hasta, yol... Zihni ve dikkati ikisi arasında gidip gidip geliyordu. Meslek büyükleri tekrar tekrar uyarırlardı, hastanede yaşadıklarınızı hastanede bırakmazsanız bu mesleği yapamazsınız, derlerdi. Dr. Neşet ne yaparsa yapsın yaşadıklarını bir türlü aklından atmayı başaramıyordu. Bir hastanın feryadı kulaklarında çınlardı bazen. Bazen mütevekkil kaderine razı bir hasta yüzü belirirdi gözünde, bazen hasta yakınının çaresizliği aklını meşgul eder dururdu. Birçok gece, uykusunun en tatlı anında, hemşirelere talimatlar yağdırır vaziyette sayıkladığı ya da hastayı kaybediyoruz diyerek yataktan fırladığı olurdu. Hocaları iyi bir hekim olacağına inansalar da kendisinin bu inancı kaybettiği durumlar olmuyor değildi.

Dr. Neşet “Bugün benim orada olmam gerekiyordu.” dedi içinden. Nöbet değişimi yüzünden arkadaşlarına istemeden de olsa rahatsızlık verdiğini düşünüyordu. Bu düşünce, kafasının çeperlerine çarpa çarpa döndü de döndü. “Bari nöbet rahat geçse!” diye geçirdi içinden. Güldü acı acı. Ne zaman rahat geçmişti ki nöbet, illâ bir vukuat olurdu. Dr. Fahri “Takılma be oğlum.” demiş, “Böyle bir günde bir nöbetini devralmışız çok mu yani.” diye teselli vermişti ona. Okuldan dönem arkadaşıydılar. Birbirlerine nazları her zaman geçmişti. Esasen aralarında mesele edilecek bir şey değildi bu. Nöbet değişimleri çok sık görülmesi de zaten teamülden sayılırdı.

Dr. Fahri gecenin ilerleyen saati olmasına karşın ufak tefek bir iki basit durum dışında ciddi bir vaka ile karşılaşmadıklarına hem sevinmiş hem de şaşırılmıştı. Nöbetin bu kadar sakin geçmesine alışık değillerdi. Ama acildi orası, ilerleyen saatlerde ne olacağı bilinmezdi. Dr. Fahri, tam da odaya çekilip biraz gözle-

rini dinlendirmeyi düşünüyordu ki siren sesleri ile irkildi. “Şom ağızlılığın sırası mıydı, al sana vaka!” diye çıkıştı kendi kendine. Hasta bakıcıların, hemşirelerin telaşlı telaşlı “Dr. Neşet, Dr. Neşet!” deyişlerine bir anlam veremedi ilkin. Acaba yanlış mı duyuyordu? Kulaklarının bazen garip oyunlar oynadığı, olmadık sesler duyduğu olmaz değildi. Kulak kabarttığı anda işittiklerinin doğru olduğunu anladı, hemen acilin giriş kapısına koştu. Doktor refleksinin dışında “Kardeşim!” dedi heyecanla, Dr. Neşet’in kanlar içindeki eline uzandı. Bir an soğukkanlılığını kaybetmiş gözükse de kendini toparlamakta gecikmedi.

– Kardeşim n’oldu Allah aşkına?

Dr. Neşet’in dudakları kımıldadıysa da etraflıca malumat verecek durumda değildi.

– Hemşire hanım hemen içeri alın, dikkat edin sarsılmasın. Kan anonsu da yapın.

Dr. Fahri talimatlar yağdırmaya başlamıştı ancak tek yaralı arkadaşısı Dr. Neşet de değildi. Diğer yaralıların durumu daha da ağır görünüyordu. Fena, dedi endişeyle. Tek başına bu vakaların üstesinden gelmesine imkân yoktu. Hızla hareket etmesi gerektiğini de biliyordu, sakın kalması gerektiğini de. Kafasından yapılması gerekenleri geçirdi sırasıyla. Önce diğer hastanelerle temas kurulmasında fayda vardı. Bazı yaralıları sevk etmesi kaçınılmaz görünüyordu. İntörn doktor arkadaşından hemen bazı hastanelerle irtibata geçilmesini istedi, kendisi yaralılarla ilgilenmeliydi. Doktor arkadaşına yöneldi, “Arkadaşım nasılsın, iyi misin?” dedi. Dr. Neşet’in dudakları kımıldandı yine. İyiyim, dese de sesi çok iyi gelmemişti. Biraz da ağrıları vardı, lakin bilinci yerinde gözüküyordu. Buna sevindi Dr. Fahri ama iç kana ma ihtimali yok değildi. Bu kötü ihtimalleri düşünmenin sırası mıydı? “İşini yap sen, işini” deyip payladı kendini. Hekim soğukkanlılığına her zamankinden daha fazla ihtiyacı olduğu muhakkaktı ancak bütün zorlamasına karşın alttan alta heyecanını

kontrol etmekte zorlandığını, soğuk soğuk terlediğini fark etmişti. Galiba elleri de biraz titriyordu. “Kolay değil be oğlum!” dedi kendi kendine. Kolay değildi elbet. Arkadaşını bir anda kanlar içinde görünce insani bir refleks göstermiş, heyecanlanmıştı. Hâlâ da heyecanı tam olarak yatışmış görünmüyordu. “Ne oldu acaba?” sorusuna yanıt arıyordu aklı. Ne olmuşsa olmuştu. San-ki nasıl olduğunu çözse arkadaşının durumu iyileşecek miydi? Yine kızdı kendi kendine, “Üstüne vazife mi? Polis misin yoksa hekim mi?” dedi. Madem hekimdi, hekim gibi davranmalıydı. Neyse ki bir türlü teskin olmayan delişmen heyecan yüreğinde dalgalanmalar oluşturmaya devam etse de, meşum kaygılar bir kemirgen gibi içten içe faaliyetini sürdürse de yapılması gerekenler noktasında ve müdahalede bir eksik bırakmış değildi. Diğer yaralılarla arkadaş Dr. Neşet arasında koşturmaktan başı dönmüştü biraz. Bir yaralının durumu ciddiyetini koruyordu, hayatı tehlikesi vardı. Hemen ameliyata alınması gerekecekti, yaralının yoğun bakıma sevkini gerçekleştirdi. Tekrar Dr. Neşet’in başına döndüğünde arkadaş fısıltıyla Ayşe’yi aramasını rica etti, belli ki kimsenin kazadan haberi yoktu henüz. “Hay Allah, kıza nasıl söylemeli şimdi?” dedi endişeyle. Birçok kez hasta yakınlarına kötü haberi vermek durumunda kalmıştı, mesleğinin cilvesi sayıyordu bunu. Yine de “Ayşe’ye bunu nasıl söylemeliyim?” diye endişelenmekten alıkoyamadı kendini.

Dr. Fahri en zor görev için ıkına sıkına Ayşe’nin numarasını çevirdiğinde kalbi kabından çıkacak gibi küt küt vuruyordu.

– Ayşe, ben Dr. Fahri, Neşet’in arkadaşı. Beraberiz şu anda. Maalesef senin yanında olması gerekiyorken benim yanımda. Kendisi küçük bir kaza atlatmış ama meraklanacak bir şey yok, gayet iyi durumda.

– Ne, kaza mı dediniz!

– Evet evet, yalnız dediğim gibi gerçekten merak edilecek bir durum yok. Birkaç ezik, çizik, o kadar.

Dr. Fahri bu söylediklerine kendisi de inanmak isterdi. Ne de kolay yalan söyleyebiliyordu, şaşmıştı. Ancak şimdi üzerinde durulması gereken konu bu değildi. Ayşe'nin öyle ya da böyle teskin edilmesi gerekiyordu, bu görev de kendisine düşmüştü. Ancak Ayşe pek ikna olmuş gözükmiyordu. "Kaza mı, kaza mı dediniz!" diyordu habire. Belli ki şoku atlatabilmiş değildi. Ağlamıyordu gerçi ama dokunsan ağlayacak gibi titrekti sesi.

- Doktor bey n'olur söyleyin tam olarak neyi var?

- Ayşe gerçekten ciddi bir şeyi yok, hiç şüphen olmasın bir iki güne ayağa kalkacaktır inşallah.

Dr. Fahri, ne derse desin bu tür laflarla Ayşe'yi tam olarak tatmin etmesinin mümkün olamayacağını biliyordu, o an aklına geliveren bir şeyi söylerse fayda verebileceğini düşünmüştü.

- Benim üzülüğüm, bir kez daha nişanın ertelenecek olması. Bakın ne diyeceğim, iyisi mi siz gelirken nişan yüzüklerini de getirin, burada bitirelim bu işi.

Sanki Ayşe'nin şu an nişan düşündüğü vardı. Bir anda aklına geliveren bu önerisini, kendisi de münasebetsiz bulmadı değil. Ayşe, "Olur mu öyle şey!" diyecek olsa, belki hemen geri adım atacaktı. Lakin onun da "Bilmem ki nasıl olur?" demesinden cesaret alarak üsteledi. "Niçin olmasın, gayet güzel olacaktır inan!"

Dr. Fahri telefonu kapattıktan sonra hâlâ kendi kendine söyleniyordu: "Saçma fakat galiba işe yaradı." Hemen yaralı arkadaşının yanına koşturdu.

- Kardeşim, Ayşe'yi aradım, sakın bir şekilde karşıladı meraklanma.

Dr. Neşet'in yüzünde minnetle karışık küçük bir gülümseme belirdi. Ne var ki yara bere içindeki yüzünde gülümseme bir tuhaf durmuştu. Gülümsemeye çalışınca acısı artmış, acısı artınca da yüzündeki gülümseme iyice iğreti hâle gelmişti. Acının gölgesinin düştüğü bir gülümseme ancak bu kadar olabilir, diye ge-

çirdi içinden. Kan ve gülümseme yan yana durmuyordu. Kombin yapar gibiydi zihni. “Hayır, kan ve gülümseme yan yana iyi durmuyor.” dedi küçük harflerle, sonra “Ne saçmalıyorsun sen!” diye kızdı kendine.

– Kardeşim yalnız bir an önce iyileşmeye bak, Ayşe’nin niyeti kötü.

Dr. Neşet “Ne diyor bu?” diye soran gözlerle baktı arkadaşına, bir şey anlamadığı belliydi.

– Ayşe senin nişandan kaçmak için numara çevirdiğini düşünüyor.

Neşet’in şu an şaka kaldıracak hâli yoktu, yine de bir kez daha zoraki gülümsedi, daha doğrusu gülümsemeye çalıştı, yine başarısızdı gülümsemesi, yine bir tuhaftı.

– Valla yüzükleri kaptı geliyor, galiba sizin yüzükleri burada takacağız.

Dr. Neşet inanamadı buna, “Gerçekten mi?” diyebildi.

– O hâlde maharetini göster, bir an önce ayağa kaldır, iş sana düşüyor.

Dr. Neşet şanslı sayılırdı. Hastanede duyan koşmuş, duyan koşmuştu, herhâlde hastanede olup da gelip görmeyen hekim kalmamıştı. Hatta başhekim bile gelmişti gecenin o saati.

– Bu ne oğlum be ya, seni gönderemeyecek miyiz biz?

– Hocam nişandan kaçıyor bu.

– Doğru diyorsun Fahri, bir numara çekmiş belli.

– Hocam fakat Ayşe’den kurtuluş yok, yüzükleri kapmış geliyor.

– Deme! Bravo kıza.

Acil, bir anda mahalle kahvesine dönmüştü. Biraz makarayı uzattıklarının farkındaydı herkes. Başhekim, duvarda sus işareti yapan hemşire fotoğrafını göstererek “Şimdi kızacaklar bize.” dedi. Dr. Neşet’in gözü biraz açılmış olacak ki olağanüstü ilgiden memnuniyet duymaya bile başlamıştı. Hemşireler etrafında

fır dönüyordu. Bütün hastane ağzına bakıyordu, bir dediği iki edilmiyordu. Dr. Fahri hemşirelere takıldı.

– Kızlar birazdan Ayşe geldiğinde hiçbirinizi burada görmesin yoksa fena olur, benden söylemesi.

Hemşireler kıkırdadı. Bütün hastalarla gerekli şekilde ilgilenmeler bile, Dr. Neşet’e ayrı bir özen gösterdikleri bir gerçektir. Acil doktorunun çalıştığı acile yaralı olarak getirilmesi çok sık rastlanan bir durum olmasa gerek. Arkadaşları onu öyle kan revan içinde görünce çok kötü olmuşlardı, elleri ayakları tutmuyor gibiydi. Gecenin bir vakti olmasına karşın kimsede ne yorgunluk ne de uyku kalmıştı. Dr. Neşet, hastanede ne kadar sevildiğini şimdi daha iyi anlamıştı. Bir hasta-hekim-hemşire ilişkisinden çok daha başka bir ilişkiydi söz konusu olan. Başhekim bu özel durumu görmüştü, fırsatını bulmuşken kaçırmak istemedi.

– Bir de acilde hastalarla ilgilenilmiyor derler, vallahi yalan, billahi yalan!

Güldü herkes, hatta oradaki hastalar bile. “Arkadaşlar!” dedi başhekim, “Arkadaşlar bundan sonra Dr. Neşet’le nasıl ilgilendiyseniz bütün hastalarla aynı şekilde ilgilenmenizi rica ediyorum.” Bunu derken Dr. Neşet’in nabzını ölçen Duygu Hemşire’ye de göz kırpmıştı. Neyse ki birkaç saat geçmesine rağmen Dr. Neşet’in durumunda bir kötüye gidiş görülmemişti. Bu iyiye alamet sayılabilirdi, demek iç kanama yoktu. Hatta kırık çıkık bile yok denebilirdi, aksi hâlde şimdi böyle rahat duramazdı. Neşet’in endişe edilecek bir durumunun olmadığı anlaşıldıkça ekibin de neşesi yerine geliyordu. O ara, hızla kapılar açıldı, içeriye Ayşe daldı, telaşla “Neşet, Neşet!” diyordu. Gözlerinin derinlerine bir korku, bir kaygı sinmiş gibiydi. Kızcağız haberi alınca perişan olmuştu besbelli. Muhtemelen yolda bir hayli gözyaşı da dökmüştü. Kim gecenin bir yarısı kaza haberi alır da perişan olmazdı ki? Nişan merasimini beklerken kaza haberi almak, kolay kabullenilir bir şey olmasa gerek. Dr. Fahri

bu acı haberi mümkün olduğunca tatlı dille, telaşa vermeden aktarmıştı ancak yine de yar yüreği kaldırmıyordu işte.

Başhekim, hıznırca etraftaki hemşirelere çekilmeleri için kaş göz işareti yaptı. “Ayıp!” dedi, dudak bükerek. “Ayıp, nişanlısının yanında görmeyeyim sizi!”

– Merhaba Ayşe, hoş geldin kızım. Sözlünün durumunda korkulacak bir şey yok, meraklanma. Gerçi sen nişan yine yattı diye daha çok korktun sanırım. Bana kalırsa bu hayta da nişandan kaçmak için bir numara çekmiş. Fakat kaçıışı yok, sen yüzükleri getirdin mi?

Ayşe, acılı bir gülümseme ile başını salladı.

– Getirdim hocam, getirdim.

– Hah, aferin sana, çıkar da takalım şu yüzükleri.

Dr. Neşet ile Ayşe’nin yüzüklerini başhekim taktı, etraftan mütevazı bir alkış bile koptu. Hemşireler cep telefonları ile bu mutlu (!) anı ölümsüzleştirmek istediklerinde Dr. Neşet ve Ayşe zoraki de olsa gülümsüyorlardı.

KIRMIZI GECE

Afranur ATEŞ

Türlü meşakkatlere aşına olan beyaz duvarlar, görüp geçir-diklerinden bihabermiş gibi olanları izliyordu. Hasta yakını, sırtını yasladığı duvardan aksi bir şekilde ayrılarak sanki avına yaklaşan bir aslan gibi acil servisin krem rengi perdesinin arkasından baş uzatan doktora doğru yaklaştı. Doktorun yüzünde kaygılı bir ifade vardı. Bundan dolayı öfkesine hâkim olamayan, sanki doktorun ilahi bir gücü varmış da hastasından esirgiyormuş gibi düşünerek doktora adım adım yaklaşan hasta yakını, ağzında bir küfür mırıldanıp insanların onu isabet alan korku dolu bakışlarını sırtında bırakarak doktora yaklaştı. Doktor, kendini koruma içgüdüsüyle elini hasta yakınıyla arasına kaldırdı. Hasta yakını kendini bir düşmana karşı savunuyormuş gibiydi. Hesap soruyordu, yüzündeki kin dışarıdan bakan insanlar tarafından açık bir kitap gibi okunuyordu. Oysa hasta yüzündeki kin dolu sayfaları bir halt sanıyor, asıl karşısında bir kitabın olduğunu bilmiyordu.

Doktor bu tepkilere elbette aşınaydı. On yıllık meslek hayatına gelene kadar nicesiyle karşılaşmıştı. Bu tip insanların tekin olmadığını, cahiliye devrinden kalma düşüncelerden kurtulamadığını, mesleğe, en başta da kişiye saygıdan habersiz olduğunu biliyordu. Havada asılı duran elini indirmeden hasta yakınına açıklama yapmaya koyuldu. Anladığı kadarıyla az önce ilgilendiği hastanın oğluydu. Yaklaşık iki saat önce ağır kan kaybıyla hastaneye getirilen hastanın durumu ağırdı. Kurtarılması yalnızca doktorun başarısının dışına çıkmış, Allah'tan gelecek bir mucizeye kalmıştı. Sosyal hayatında dini inancının kuvvetli olduğunu savunan insanların bunu anlaması gerekirdi ama karşısındaki adam bunu anlamaktan çok uzakta, medeniyetin kıyısına varamamış bir yerdeydi.

Doktor sakin ve temkinli bir şekilde açıklama yaptıktan sonra hasta yakınının yanından sıyrılarak odasına gitmeye yeltendi. Sakalları yer yer aklaşmış olan hasta yakını, doktorun beyaz ön-lüğünden sertçe tutarak sarsılmasına sebebiyet verdi. Doktorun kaşları çatıldı. Üzerindeki ellerden kurtulmak için silkelenerek adamdan uzaklaşmak için geriye doğru bir adım attı. Karşısındaki adam laftan anlamaz biriydi. Bakışlarından, ağzından çıkan tehditlerden bunu rahatça anlıyordu. Ortamın gerginleştiğini sezen hastalar, yakınları, doktoru korumak ister gibi hasta yakınının kollarından tutarak geri çekmeye çalışıyor ama pek başarılı olamıyorlardı. Doktor öfkeyle parmağını hastaya doğru salladı. “Edep yahu!” Karşısında ona kinle ve nefretle bakan hasta yakını edebin ne olduğundan habersiz, çocukların korku dolu bakışlarını dahi umursamayarak doktora hesap soruyordu. Hastanın durumunun kötü olmasının sebebinin doktorun kalitesi olduğunu düşünüyordu. Zaman, doktorlara bile etiket yapıştırmış, onları okudukları mekteplere, geldikleri yerlere göre ayırmıştı. Oysa hekim hâlâ hekimdi, geçmişte hekim unvanına laik olan bilgili adamlara şimdi doktor denilmesi onların değerinden veya bilgisinden bir şey eksiltmemiş, tam aksine bilimin gelişmesiyle çokça şey katmıştı.

Tehditlere ve küfürlere hedef olan doktorun, bu mesleği seçip karşılığında uzun yollar kat ederek geldiği bu noktadan beklentisi hiç de bu değildi. Doktorun annesi o daha çok küçükken yetersiz bakım nedeniyle hayatını kaybetmişti. Tayfun da o günden sonra hırs yapmış, yaşadığı acıları sırtına tecrübe olarak alıp doktor olmuş, annesinden alınan hayatı insanlara yüklemeyi amaç edinmişti. Doktor Tayfun, mesleğinde çok saygı duyulan, yaşına bakılmaksızın işinin ehli olan biriydi. O, mesleğine aşkla, büyük bir titizlikle yaslanırdı. Onun sanat olarak baktığı bu mesleğe insanların bu denli kötü ve cahilane bir şekilde yaklaşması onun için büyük bir hayal kırıklığıydı. Karşısındaki adamın

yaptığı saygısızlıktan ziyade birçok insanın mesleğe saygıdan nasibini almamış olması; doktora, savcıya, öğretmene ve daha nice halka hizmet veren görevlilere böyle kötü bir zihniyetle yaklaşılması; bunu soyut düşünceden somut şiddete dönüştürmesi Doktor Tayfun'un geleceğe dair kaygısını arttırıyordu. Utanma duygusu taşımadan bu şekilde saygısızca davranabilen insanların yetiştirdikleri çocuklara bu ülkenin emanet edilmesi Tayfun'un milliyetçi kimliğine dokunuyordu. Oysa Türk milleti akıllıydı, sadece eğitim alması gerekiyordu, Tayfun her zaman buna inanırdı. Bilgisiz ölen bir beyin, boşa geçmiş bir ömrü temsil ederdi onun gözünde. Bu inancı doğrultusunda her zaman bilgiye açtı. Yaşı ne olursa olsun her insana, her kitaba biraz daha bilgi toplamak mantığıyla yaklaşırdı. Ona göre öğrenim belirli bir süre zarfında olsa da öğretim ömür boyu sürerdi.

Hasta yakınının tanıdıkları, doktorun temkinli yaklaşmasıyla daha fazla öfkelenip doktoru tehdit eden akrabalarının arkasında olduklarını belli etmek istercesine doktora doğru yaklaştılar. Doktor sesini yükselterek kapının kenarında üniformalarıyla bekleyen güvenlik görevlilerine seslendi. Görevliler çağrı bekliyormuş gibi hızla doktorun yanına yaklaştılar. Uzun boyları ve büyük adımları onlara özgüvenli bir hava katıyordu. Görevlilerin yaklaştığını gören hasta yakını, elini beline dayayarak polise doğru baktı. Polis hafifçe tebessüm etti. Yıllarca insanları izlemiş biri olarak insan tiplerine karşı oldukça tecrübe kazanmıştı ve bu tip bir insanın belinde silah taşıması onu hiç şaşırtmamıştı. Doktorun tebessüm etmesine şaşırان hasta yakını daha fazla öfkelenip ortamı buza çevirecek bir küfür savurdu. İnsanlar ona şaşkınca bakarken bir elini havaya kaldırıp doktora avlanmaya hazır bir avcı gibi baktı. "Babamı kurtarmak zorundasın doktor!" diye bağırdı. Gür sesi koridorda yankılanmıştı. "Elimden geleni yapıyorum beyefendi." diye açıklama yaptı doktor. Hasta yakınına hitap ettiği sıfatın ona hiç yakışmadığından emindi doktor.

“Elinden gelenin daha fazlasını yapacaksın doktor!” diye bağırdı hasta yakını. Belindeki silahı havaya doğru aniden kaldırdı. Doktor ile hasta yakını arasına giren insanlar silahı görünce kendilerini korumak için çılgık çılgığa kaçıştı. Beyaz koridorlarda kan izleri göreceklelerini düşünmeye başlamışlardı. İki güvenlik görevlisi hasta yakınını silahını indirmesi için uyarırken bir yandan da telsizlerle ihbar ediyorlardı. Doktor, onu isabet alan silahın namlusuna kısacık bir bakış attı. Daha sonra siyah gözlerini yeniden hasta yakınına çevirdi. “Beyefendi, silahınızı indirmenizi tavsiye ederim, aksi takdirde sizden şikâyetçi olacağım.” dedi. Hasta yakını büyük elleriyle tuttuğu silahı daha sıkı kavrayarak çenesini dikleştirdi. “Sen doktor değil misin?” dedi sertçe. “Babamı nasıl kurtaramıyorsun?” “Ben sadece bir doktorum.” dedi Tayfun Doktor. Adamla göz temasını kesmiyordu. “Ben bütün bilgimi hastanızda kullandım. Ben yalnızca bir doktorum, ilahi gücüm yok. Zaten geç kalınmış bir tedavide ilahi bir şey yapmamı beklemeyin benden.” “Ben onu bunu anlamam!” diye kükredi hasta yakını. “Benim babam bu hastaneden yürüyerek çıkmazsa sen de bu hastaneden tabutla çıkarsın.” “Sizi son kez uyarıyorum.” dedi doktor tok sesiyle. “Ben bu hastaneden öl de çıksam diri de çıksam siz silahınızı bırakmazsanız her ihtimalde bu hastaneden kelepçeyle çıkacaksınız.”

Doktor gözlerini kırpmadan silahı tutan hasta yakınıyla bakışırken güvenliklerden biri hasta yakınının gerisinden dolanıp arkasından tutsak etmeyi umuyordu. Umduğu gibi de olacaktı. Ta ki hasta yakınının akrabalarından biri, “Murat!” diye bağırana kadar. Hasta yakını hızla geriye dönerek kime vurduğunu görmeden tetiği çekti. Kulakları sağır edecek kadar sessizleşen hastane koridorlarında tek duyulan ses, silah sesiydi. Silah sesi hep kötüydü. Milletimiz onu kutlamalarda kullansa da kötüydü, medeniyetten uzak davalarında kullansa da kötüydü. Zaten varlığı insan canına bedel olacak her şey kötüydü. Çocuklar,

yetişkinler, görevliler gözlerini kırpmadan beyaz zemine yayılan kırmızı lekeye bakıyordu. Can çekişen, belki de sonucunda şehitlik mertebesine yükselecek görevliden gelen inlemeler insanın yüreğini burkacak kıvamdaydı. Herkes şok olmuş bir şekilde olanları izlerken çocukların hayal dünyasında oluşan yıkım yüzlerinden okunuyordu. El kadar çocuklar bir insanın ölümüne tanık oluyordu, belki de ölümün ne olduğunu bile henüz bilmiyorlardı. Aslında bu yalnızca bir insanın ölümü değildi, bu insanlığın ölümüydü. Çıkarları ve sevdikleri uğruna can alan insanoglunun, kaç yüzyıl atlarsak atlayalım, ne kadar gelişirsek gelişelim çıkar duygusundan ve bencilliğinden hiçbir şey eksilmediğinin kanıtıydı bu yaşananlar.

Ölüm gibi geçen bir dakikanın sonunda, şoku ilk atlatan yerde yatan suçsuz adamın meslektaşlarıydı. Çevrede ağlama sesleri ve hüzünlü mırıldanmalar yükselirken güvenlik görevlileri hasta yakınının bileğine kelepçeyi takıyorlardı. Sırada hasta yakınına linç etmeye çalışan insanlar vardı. Yaptıklarının az önceki adamın yaptıklarından farksız olmadığının bilincinde değillerdi. Oysa az önce yaşananlar da tıpkı onların şimdi yapmaya çalıştıkları şeyin sonucuydu. Kavga her daim suçsuzların öldüğü bir muharebeydi. Savaşın hiçbir zaman sonucu iyi bitmez, her iki taraf için de her daim kötü sonuçlar doğururdu. Güvenlikler, hasta yakının kollarından tutarak otomatik kapıdan geçirmeye çalışırken çevredeki insanların üzerine yürümelerini, fiziksel şiddet uygulamaya çalışmalarını zor önlüyorlardı. Suçluyu yalnızca adaletin yargılaması gerektiği bilincinden herkes yoksundu.

Hasta yakınının doktora olan çıkışmaları, insanların hasta yakınına olan çıkışmaları bir paradokstu. İnsanlar, eğer ileri giderlerse az önce hasta yakınının yaptığı gibi bir suçla karşı karşıya kalacaklarını bilmiyorlardı. Yerde yatan güvenlik görevlisine acil müdahale yine tehdit edilen doktor tarafından yapılırken insanlar, sanki işini doktora öğretmek istermiş gibi türlü fikirler

ortaya atıyordu. Doktor bu olanlara alışık olduğundan insanları duymadan işini yapıyor; onu koruyan güvenlik görevlisini yaşıtmak için ilk müdahaleyi yine o yapıyordu. Bu yaşananlar ne ilkti ne de son olacaktı. Hasta yakını mahkemede yargılanacak, gereken süre zarfında hapisanede yatacak, daha sonra tahliye edilecekti. Doktor, nöbet gecelerinde yine serviste olacak, bu tip hastalara denk geldiği zaman yine tehditlere maruz kalacak, güvenlik görevlileri her zaman korumak için araya girecek, her zaman olmasa da yara alacak ve onları adaletle teslim edecekti.

Aslında meslekler, birbirlerinin ardı sıra geliyordu. Bir öğretmen, bir doktoru yetiştiriyor; doktor halka hizmet ediyor, güvenlik halkı koruyordu. Ama bu zümrelerden olan halk, her zaman bencillik ediyor, onu eğiten, ona hizmet eden görevlilere saldırıyordu. İlk öğretim okulda verilse de ilk eğitimi veren anne babalardı ve böyle, tıpkı hasta yakını gibi insanları yetiştiren, bu şekilde şiddete meyilli olmasını sağlayan eğitimsiz ailelerdi. Bir babanın annesini dövmesine maruz kalan bir çocuğun aklında şiddet her daim vuku bulacaktı. Şiddet, psikolojinin yaralanması sonucunda akla yerleşirdi ve kişinin yaşam boyunca, yarası kanadığında çevreye saldırmasına yol açardı. Bugünün şiddete meyilli insanları, dünün kötü yetişmiş çocukları, yarının topluma karışan haydutları ve geleceği emanet ettiğimiz nesli yetiştiren ailelerdi.

Çocuk tecavüzleri, sosyal şiddetler, kamu hizmetkârlarına saldırıdan yakınlıkla sosyal medyadan belirli başlıklar altında gönderiler paylaşmadan önce kişi kendini geliştirmeliydi. Doktor o gece yaşadıklarını unutamayacağını farkındaydı. Onunla beraber birçok insan da yaşananları unutamayacaktı. Doktor, güvenlik görevlisine erken müdahale ettiği için görevli çok geçmeden iyileşti ve yeniden mesleğine geri döndü. Doktor ise o gecenin sabahına karşı evine gidip kendisine sıcak bir kahve aldıktan sonra uzun süredir üzerinde çalıştığı kitabını yazmaya koyuldu.

YANIK GÖZ

Damla YILMAZ

Günlerden cumartesiydi. Kerim Bey akşam yine her zaman-ki gibi iş çıkışında trafiğe takılmış, bir saatlik yolu neredeyse iki buçuk saatte bitirmişti. Bu akşam biraz daha aceleci olması gerekiyordu eve giderken. Çünkü bu akşam fanatığı olduğu takımın en büyük rakibiyle maçı vardı. Liseden kalma samimi sıkı dostları da misafir olarak evine geleceklerdi. Hanımı yine hünerli elleriyle mükemmel bir sofraya hazırlayacak; çoluk çocuk, eş dost güzel bir akşam geçireceklerdi. Plan buydu.

Evin önüne geldiğinde yine park yeri bulamayan Kerim Bey gittikçe asabi bir hâl alıyordu. Sonunda evine kavuşmuş, canının parçası dokuz yaşındaki aslan parçası oğlu açmıştı kapıyı. Babasının kucağına atlayan Efe gayet mutlu görünüyordu. Salona geçen Kerim Bey koltuğa yayıldı ve talimatlar yağdırmaya başladı hanımına. “Seda, sofrayı hazırla. Kumanda nerede? Maç başlayacak, arkadaşlarım gelecek şimdi, acele et biraz!” Seda Hanım gayet telaşlı bir şekilde iki ayağı bir pabuca girmiş gibi son hazırlıkları tamamlamaya çalışıyordu. Sonunda tüm hazırlıklar bitmişti. Koltuğa, eşinin yanına tam oturmuştu ki çalan kapının sesi üzerine yerinden kalktı ve kapıyı açtı. Tam kadro herkes gelmiş ve doğruca sofraya oturmuştu. Kerim Bey’in arkadaşları misafirlige eşleri ve çocuklarıyla gelmişlerdi. Biten yemeğin üzerine Kerim Bey hanımına yine “Seda maç başlıyor. Dedikoduya dalıp çay getirmeyi unutmayın. Acele et biraz.” diye seslendi.

Efe tüm oyuncaklarını yere dökmüş, misafir çocuklarla paylaşıyordu. Güzelce oynuyorlardı. Babaları yayınlanan maçı çocuklarının gürültüsünden dolayı duyamadıklarını söy-

leyip susmaları için uyarıyordu. Herkesin televizyona kilitlendiği bir anda tam gol olacakken yakalamaca oynayan çocuklar odanın içinde koşuşturmaya başladı. Büyükler gol gelecek diye oturdukları yere sığamıyorlar, bir yandan da çocuk gürültüsünden spikeri anlamaya çalışıyorlardı. Spikerin gol diye bağırdığı anda Efe oyun oynadıkları için televizyonun önünden geçmiş bulundu. Gol pozisyonunu kaçırınca Kerim Bey sanki karşısında kanlısı varmış gibi hiddetle Efe'nin üzerine yürüdü. Korkudan ne tarafa kaçacağını şaşırarak Efe, babasından kaçmak için kapıya yöneldi. Kerim Bey homurdanarak tam yerine oturacaktı ki evdeki curcunayı kapıdan gelen Seda Hanım'ın çığlığı bastırdı. "Yandı yavrum, Kerim koş, Efe'nin üzerine demlik devrildi. Yandı çocuk. Kerim çabuk koş yetiş, bir şeyler yap!"

Herkes oturduğu yerden fırlamış, kapıya koşmuştu. Seda Hanım şok geçiriyordu. Nefes alamıyor, tam bir panik atak hâli yaşıyordu. Efe ise kıpkırmızı olmuş vücuduyla çırpınıyor, "Gözüm yanıyor, çok acıyor." diye inliyordu. Ambulans çağırmaya vakit yoktu. Kerim Bey hemen Efe'yi soydu. "Hastaneye gidelim, çabuk!" diyordu arkadaşları. Kerim Bey şaşkınlığı üzerinden atıp arabasının anahtarını aldı ve doğruca en yakın hastanenin yolunu tuttu. Efe'nin vücudu kabarmaya başlamıştı fakat asıl sorun gözündeydi. Sol gözünü açamıyor ve "Gözüm!" diyerek ağlıyordu. Kerim Bey en yakın hastanenin önünde durdu ve yardım istedi. Acil personelleri hemen geldi ve Efe'ye soğuk müdahale uyguladılar. Fakat gözü için yapabilecekleri bir şey yoktu, göz doktorunun görmesi gerekiyordu. Cumartesi gecesi hastanede branş doktoru olan göz doktoru bulunmuyordu. Kerim Bey anlamadan dinlemeden önüne gelen herkese bağıırıyordu işinizi yapın diyerek. Fakat acildekilerin yapabileceği bir şey yoktu. Efe'yi göz doktorunun görmesi gerekiyordu. Efe için gerekli ilk müdahaleyi yapan doktor başka bir hastaneye sevk verdi. Acilen

yola çıktılar. Efe sürekli ağlıyor, “Gözüm çok acıyor, yanıyor.” diyerek sayıklıyordu. Kerim Bey ve arkadaşları iki üç hastaneye gittiler fakat sonuç hep aynıydı. Efe’nin göz yarasına göz doktoru tarafından bakılması gerektiğini ancak hastanelerinde nöbetçi göz doktorunun olmadığını söylüyorlardı. Zamanla yarışan aileye en son gittikleri hastanede Doktor Serap adında bir göz doktorunun nöbetçi olduğu söylendi.

Doktor Serap, başka bir hastanede otuz altı saatlik nöbetinin bitişine dakikalar kala arkadaşından gelen telefon üzerine Efe’ye bakmak için hemen yola koyuldu. İki hastane arasındaki mesafe biraz uzaktı ve Doktor Serap çok yorgundu. Buna rağmen ortada küçük bir çocuğun gözü söz konusuydu ve Doktor Serap hiç düşünmeden acil bir vaziyette yola çıktı. Hastanede bekleyen Kerim Bey sinirden çıldırmış, yine sağlık çalışanlarına bağırıp çağırıyordu. Doktor Serap yoldayken Efe’nin bulunduğu hastaneyi arayarak göz kapağının yapışmaması için çeşitli talimatlar veriyor, arkadaşlarını yönlendiriyordu. Kerim Bey bunlara aldırmayıp sürekli hastanenin acilinde bağırıp çağırıp “Nerde bu doktor, arayın, çabuk gelsin.” deyip etrafındaki sağlık çalışanlarına tehditler savuruyor ve çalışanların işini yapmalarına engel oluyordu. Arkadaşları Kerim Bey’i sakinleştirmeye çalışsa da boşa uğraştıklarını görüyorlardı. Yarım saatin sonunda Doktor Serap kapıdan içeri girdi ve Efe’yi sordu. Kerim Bey, Doktor Serap’la göz göze geldi ve kimsenin tahmin etmediği bir anda “Sen nerdesin be kadın! Seni bekliyoruz burada. Çocuğum senin yüzünden kör olacak. Sen bize hizmet etmek zorundasın!” diye bağırdı. Doktor Serap ne olduğunu anlayamadan yüzüne yediği yumruk darbesiyle yığılıp kaldı danışma masasının önüne. Kerim Bey hırsını alamıyor, yerde baygın yatan doktoru hâlâ darp ediyordu. Kerim Bey’in arkadaşları ve güvenlik görevlileri Doktor Serap’ı zor kurtardılar öfkeden deliye dönen adamın elinden. Doktor Serap ayıldı-

ğında saat sabaha karşı dört sularıydı. Yüzünde ağır bir ağrıya uyanmıştı. Çalışma arkadaşları başında bekliyordu ve hepsinin morali bozuktu.

Doktor Serap'ın burnu kırılmıştı, tam anlamıyla kendine geldiğinde ilk sorduğu şey küçük Efe'nin durumunun nasıl olduğuydu. Arkadaşlarından aldığı yanıtla yıkılan Doktor Serap “Sen görürsün!” diye mırıldandı sadece. Şiddetin tek mağduru Doktor Serap değildi. Onun için uzak mesafeden kalkıp gelen nöbetçi tek göz doktorunu döven babası yüzünden küçük Efe gözünü kaybetmişti. Artık tek gözü görmüyordu. Doktor Serap darp raporu alarak Kerim Bey'den davacı oldu. Üç ay sonra mahkeme günü gelip çatmıştı. Doktor Serap ve şiddet gören acil çalışanlarına destek veren herkes, bu davada bulunmak için adliye sarayının önündeydi. Sağlık çalışanlarına yapılan şiddet artık son bulmalıydı. Nihayet Kerim Bey ve ailesi de adliye binasının önündeydi. Efe'yi gören Doktor Serap, Kerim Bey'e aldırmadan Efe'nin yanına gitti, kulağına eğilerek “Sana yardımcı olamadığım için çok özür dilerim.” dedi ağlamaklı bir ses tonuyla. Efe ise o küçücük yüreğiyle “Sizin bir suçunuz yok doktor teyze, ben babamın hatalı olduğunu biliyorum.” diyerek hangi tarafta olduğunu gösterdi.

Taraflar duruşma salonuna girmiş, Doktor Serap ve Kerim Bey avukatları ile karşı karşıya gelmişti. Kerim Bey'in pişman olduğu her hâlimden belliydi ama artık çok geçti. Mahkeme iki saat sürmüş ve karar açıklanmadan önce taraflara söz hakkı verilmişti. Kerim Bey'in yüzünde pişmanlık olduğu hâlde hâlâ kendisini savunmaya çalışıyor ve Serap Doktor'un bunu hak ettiğini söylüyordu. Söz hakkı Doktor Serap'taydı. “Ben darp için dava açmadım.” diyerek girdi söze. “Şu an bu salonda gördüğünüz karşımda duran merhamet yoksunu insan, kendi çocuğunun görme özgürlüğünü bilerek ve isteyerek elinden aldı. Bu merhametsizliktir. Ben elbette Kerim Bey'den beni darp et-

tiği için özür bekliyorum ancak iradem dışında işimi yapmama engel olarak bir çocuğu tedavi etmeme mani olmuş ve bunun neticesinde bu çocukcağz gözünü kaybetmiştir. Hastaneye girdiğimde bana bağırıp ‘Bu çocuk senin yüzünden kör olacak.’ diyen Kerim Bey, benim işimi yapmama engel olmuş, kendi öz çocuğunun kör olmasına sebebiyet vermiştir. Bu yüzden davacıyım. Söz konusu olan acil durum bu çocuğun canı da olabilirdi. Buradan yola çıkarak görüyorum ki eğer söz konusu bu çocuğun canı olsaydı Efe belki de şu an aramızda olmayacaktı.”

Doktor Serap’ın sözleri bıçak gibi kesiyordu Kerim Bey’i. Duruşma salonunun ortasında gözleri dolu bir biçimde Efe’ye bakan Doktor Serap, “Baban belki bu inceliği gösteremez ama ben senin görme özgürlüğüne el koyan baban adına senden özür diliyorum Efe.” dedi ve yerine oturdu. Salonun sessizliğini Doktor Serap’ı alkışlayarak destek veren Efe ve annesi bozdu.

Hâkimin “karar” sözüyle herkes ayağa kalktı. Bir doktorun darp edilmesi ve küçük bir çocuğun gözünü kaybetmesinin cezası sadece bir aydı. Kerim Bey sadece bir ay hapis cezası almıştı. Bu da para cezasına çevrildi. Kerim Bey neredeyse hiç ceza almadan mahkemeden paçayı kurtarmıştı. Çok duygusal anlar geçirerek duruşma salonundan çıkan Doktor Serap’ın önünü gazeteciler kesti. Doktor Serap’a ne hissettiğini sordular. Doktor Serap ise “Halkımız işimizi yapmamıza izin verdiği sürece işimizi yapacağız ama artık doktorlara ve özellikle acil çalışanlarına şiddeti durdurun. Bu son olmayacak biliyorum ama insanlar ders almalı. Artık acil çalışanlarına şiddeti durdurun!” dedi.

CANINDAN CAN VEREN CANAN

Ömer TURAN

İşte diplomasını almıştı eline Canan. Kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Ege Üniversitesi Acil Tıp Bölümünü birinci olarak bitirmişti. Ondan mutlusu yoktu lakin bir yanı hep boşluktaydı Canan'ın. Hep yarım, hep buruktu içi.

Kürsüden bir ses yükseldi: “Alkışlarla Ege Üniversitesi Acil Tıp Ana Bilim Dalı birincisi Canan B.” Canan kürsüye ağır adımlarla çıktı, etrafa baktı, herkes vardı. Sanki mahşer günü gibiydi. “Aman yarabbi, bu ne kalabalık!” diye geçirdi içinden. Lakin yüreğinin boşluğunu kimsenin dolduramayacağı bir kişi yoktu kalabalık arasında, babası yoktu orada. Ahh, dünyada sahip olduğu bütün her şeyini verseydi de o gün babası Canan'ı gururla orada izleseydi. Canan mikrofonu eline aldı. Küçükğünden büyüğüne herkesi saygı ile selamladıktan sonra bir an duraksadı. Kömür karası gözlerinden iki çift gözyaşı indi dudaklarına. “Benim bu mesleği seçmemin sebebi canımdan çok sevdiğim babamdır.” dedi titrek sesiyle. “Yıllar önce bir kurşun yarasıyla kaybettim onu. Okuldan dönerken babamı gördüm. Yabancı, siyah giyinmiş adamlarla konuşuyordu. Konuşma değildi bu, bir tür münakaşa. Gözlerim babamın mahcupluğuna takıldı, o koca iri adamların bağırışlarına nasıl da maruz kalıyordu. Siz nasıl olur da benim babama bağırırsınız, diye o koca adamlara çıkışacaktım küçücük boyumla. Hızlıca onlara doğru yaklaşırken bir ses duydum. Büyük bir ses... Hayatımın, gönlümün direğininin yıkılışının sesiydi bu. Babamın yanına yaklaştığımda o koca adamlar koşarak yok olmuşlardı ortadan. Babama gözlerimi diktiğimde ise kanlar içindeydi. ‘Aman yarabbim... Babam! Babam! Vurulmuşsun sen!’ dedim.

Ne yapacağımı bilemez hâldeydim, çevreye yardım vaveylalarını fırlattım. Babam bana bir şeyler söylemek istiyordu, yanına doğru yaklaştım. Babamın dudaklarından birkaç kelime döküldü: ‘Oku kızım, ne olursa olsun oku ve doktor ol.’ Tek diye bildiği buydu bana. Sahi doktor olsaydım da ona orada şimdi yardım edebilseydim diye geçirdim içimden. Meğerse babam, ben sırf okula gidebileyim diye borç almış birilerinden. Oysa ben yamalı elbisemle, yırtık ayakkabım ile gidebilirdim okula. Keşke o şimdi burada olsaydı da gönlümün yarım kalan tarafı onunla tamamlansaydı. Şimdi sizlere burada bir söz vermek istiyorum. Canımdan can vererek daha nice canların babasız kalmaması için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.” diyerek sözlerini bitirdi.

İşte Canan’ın yıllarca düşlediği o an gelip çatmıştı. Mesleğinin ilk günüydü. O çok sevdiği beyaz üniformasını giymişti üstüne. “Bu üzerimdeki forma gibi insanların hayatlarını bembeyaz yapacağım.” dedi kendinden emin bir sesle. Günler günleri kovalarken yüzlerce insana yeniden can veren Canan, elinden geleni yapsa da onlarca canı da kaybetmişti sedyesinde. Lakin mesleği boyunca aklından hiç çıkarmaması gereken şeydi bu. İnsanların yanına yaklaşmışsa Azrail, en büyük doktor olsan da ne gam, alıyordu işte o canı. Sevdiklerinden koparıyordu seni. Her bir insan ebede kavuştuğunda babasının ona devamlı okuduğu, Abdülhak Hamit’in yazdığı “Makber” şiiri geliyordu aklına.

“Kim attı beni bu derde yarab
Bildir bana nerde, nerde yarab
Makber mi nedir şu gördüğüm yer
Ben gittim o haksar kaldı.
Beyrut’ta bir mezar kaldı.”

Şair ne de güzel anlatmış ölümü; çaresizliği, umudu, kabullenemeyişi... Yine bir aile daha babasız kalmıştı, bir ailenin daha direği yıkılmıştı. O küçük kızın gözlerine baktığında nasıl da kendini görmüştü Canan. Aman Allah'ım ne kadar da kederli bir gün. Ne kadar da ölüm kokan bir saat. Çantasını alıp biraz olsun rahatlamak için hastahaneden çıkıp İstanbul'un denizine haykırmak istiyordu içini. Bu bir isyan değildi, bu bir serzenişti. O arayış çok iyi koruyordu Canan zira biliyordu ki ne zaman isyan etmek istese babasının ona söylediği "Aman canım, canımdan öte Canan'ım, sakın ha, sakın Rabbine isyan etme zira derdi veren Allah dermanını da verir." sözlerini hatırlıyordu. Çantasından bir adet sigara çıkardı, çakmağı sigarasına doğru uzatıyordu ki yine o büyük sesi duydu. Hayatının, gönlünün direğini yıkan o sesi bir daha duymak da varmış kaderinde. Elindekileri bırakıp koşar adımlarla sesin olduğu yere gitti Canan. Belki de babasına edemediği yardımı bu sefer başkaları için yapabilirdi. Başka ümitlere kapı açabilir, başka hayatlara can olabilirdi. Yine, o burnunu sızlatan kan kokusu... Koca cüseli o adamı nasıl da yere yıkmıştı bir adet kurşun. Dolunay'ın verdiği ışık ile adamın yüzünü gördü. Bu çirkin yüzlü adamı nerede görse tanırdı o. Rüyalarındaki o koca iri adam... Her gün lanetler okuduğu o mendebur herifti bu. Babasını vuran o şeref yoksunu adamdı. Her gece ona bu kaderi yaşatan insanların aynı kaderi yaşamaları için ellerini gökyüzüne açardı Canan. Adam, Canan'ın gözlerinin içine baktı ve kalın sesiyle "Ne olur, bana yardım et, ne olur!" dedi. Canan'ın kin, öfke ve nefret dolu hisleri birleşmişti. "Ne zavallı herifsin sen! Biliyor musun, vakti zamanında ben de böyle yardım çılgınlıkları attığımda yanımda kimse yoktu. Hiçkimse yoktu, zaten herkes hak ettiği hayatı yaşar." diyerek içindeki bütün kin ve nefreti kustu adamın yüzüne. "Sen burada, bu şekilde ölmeye layıksın." diyerek arkasını döndü. Çantasını koyduğu bankın yanına kadar

hızlıca ilerledi, tam sigarasını yakacaktı ki karşısında babasının sureti beliriverdi.

– Ey canım, canımdan öte kanım, bütün varlığım... Gökyüzündeki ayım, güneşim, cennetim, Kevser şarabım... Sen insanlara bir söz verdin, canımdan can vererek daha nice canların babasız kalmaması için elimden geleni yapacağım diye söz verdin. İşte söz verdiğin o gün gelip çattı, bu senin sınavın kızım. Git... Git de sözünü yerine getir.

“Ama baba!” diyecekti ki babası bir anda kayboldu. Çaresizce kalmıştı ortada Canan. Bir karar vermek zorundaydı. Ya yıllarca beklediği o intikam ateşi yanacaktı bugün ya da o yanan yere merhem olacaktı. Hayatının kararını vermişti işte. Ona bu vicdansızlık yakışmazdı. O, babasının saf ve masum kızıydı. Koşarak iri adamın yanına gitti, gömleğinden uzunca bir paça yırtarak adamın kalbine bir santimetre uzaklığında olan yaraya baktı, sıkıca sardı. Adam kendinden geçmişti, baygın hâldeydi. Canan ambulansı çağırmayı da ihmal etmemişti.

Gerçek meslek sahibi olanlar kimdir bilir misiniz? Mesleği ile duygularını karıştırmayanlardır. Mesleği ile gerçek yaşamını birbirinden ayırt edebilenlerdir.

MAVİ HAYAL

Muammer HARDAL

Sabah uyandığımda gönlümde ayrı bir ferahlık, ayrı bir mutluluk vardı. Odanın penceresini açtığım zaman güneşle beraber ruhuma neşe doluyordu. O gün tüm aile deniz kenarında piknik yapacak ve masmavi bir rüyanın içinde yüzecektik. Kalbim bir kuş gibi deniz hayalleriyle çırpınıp dururken annemin tatlı sesiyle hayallerime ara verdim. “Oğlum, kahvaltı hazır!” Annemin şefkat dolu sesi ve kızarmış patateslerin kokusu beni odadan hemen çıkarmaya yetmişti.

Sofraya oturduğum zaman öğünlerin sultanı olan kahvaltının tadını çıkarıyordum ancak kızarmış ekmeklerin çıtırtısı ve çayın kokusu bile beni hayallerimden ayıramıyordu. Bilmem ki küçüklükten beri hayalperest bir çocuk muydum yoksa her mutlu insan benim gibi hayal kurar mıydı? Babam, “Oğlum, kahvaltını bitirince paletlerini, gözlüğünü çantaya koymayı unutma!” diye her zamanki tembihlerini sıralamaya başladı. Ben denize gidecek olmanın neşesi içinde “Tamam babacığım.” dedim. O gün babam ne dediyse itiraz etmedim.

Yola çıkmadan önce annem eşyaları son defa kontrol etti. Hasan amcaların da bize katılacağını öğrendim babamdan. Evimizin önündeki taş döşeli yoldan beşik gibi sallanarak anayola çıktık. Artık her geçen saniye beni denize yaklaştırıyordu. Yosun kokusu ve mavi denizin hayali kalbimi ve ruhumu dolduruyordu. Bir müddet sonra Hasan amcalar da bize katıldı. Hasan amcanın oğlunu uzun süredir görmemiştim. Onu görmek beni ayrıca mutlu edecekti. Yolda geçen saniyeler dakika kadar uzun olsa da sonunda deniz kenarına gelmiştik. Babam arabayı park eder etmez denize girmenin heyecanı ile eşyalarımı aceleyle-

le arabadan indirdim. Hasan amcanın oğlunun yanına koştum. Mehmet görmeyeli büyümüş, üç yaşına girmişti. Bebeklere olan sevgim Mehmet'i görünce gün yüzüne çıktı ve hemen onunla ilgilenmeye başladım. Denizin kokusu ve dalga sesi çok geçmeden benim düşüncelerimi değiştirdi. Mavi hayalim karşımda duruyordu. Hemen üstümü çıkarıp denize girmek istiyordum. Babama "Mehmet'i de denize götürebilir miyim?" dedim. Babam, Hasan amcanın "Götür ama dikkat et!" sözünden sonra izin verdi. Mehmet'in elinden tutarak mavi sevdama doğru koşuyordum. Mehmet de denizi sevmiş olmalı ki güler yüzüyle mutluluğuma eşlik ediyordu. O gün deniz biraz kızgın olmalıydı ki dalgalar her zamankinden daha hırslı vuruyordu sahile. Dalgaların hırçın sesleri içinde Mehmet'le sahilde oynamaya başladık. Mehmet'in sevinç çılgınlıkları, martıların çılgınlıkları, dalgaların sesi bana okulu ve sınavları unutturmuş, beni başka dünyalara götürmüştü. Erken gittiğimiz için midir bilinmez denizde bizden başka kimse yoktu.

Babam, semaverde çay yapmanın telaşında odun topluyor, annem ise Aysel teyze ile muhabbet ediyordu. Anlaşılan herkes kendine göre tatlı bir uğraşı içinde denizin ruhu okşayan atmosferi ile bedenini ve zihnini dinlendiriyordu. Ben Mehmet'le oynamaktan ve mavi sevdamla birlikte olmaktan dolayı çok mutluydum. Yüzmeyi beş yaşında dayımdan öğrenmiş, o günden itibaren de deniz bir sırdaşım, arkadaşım olmuştu. Bir an denize olan tutkumla mavi sevdama doğru bedenimi ve duygularımı bıraktım. Denize olan bağlılığım ve yüzmenin neşesiyle zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım. Bir müddet sonra beynimde bir yıldırım çarptı. "Mehmet!" sesi yankılandı dört bir yandan. Kalbim hızlı atmaya, nefesim daralmaya başladı. Nasıl olur da Mehmet'i unutturdum! Martıların beyazlığının, denizin ve gökyüzünün mavisinin önemi yoktu şimdi. Tatlı silüetiyle Mehmet dolduruyordu her tarafı, her düşüncemi... Geriye döndüğümde

Mehmet görünmüyordu. Annem ve babam kendi uğraşlarındaydı. Birden hızla sahile doğru “Mehmeeet!” nidalarıyla kulaç atmaya başladım. Benim sesimle birlikte sahilde bir telaş oldu, herkes denize koşuyordu. Mehmet görünmüyordu. Hasan amca ve babam hemen suya atladılar. Ben de denize dalmış, onu arıyordum. Biraz sonra babam Mehmet’i sudan çıkardı. Mehmet hareketsiz bir şekilde sahilde yatıyordu. Annesi, yavrusu yuvadan alınmış bir kuş misali çırpınıyor, babası şok içinde titriyordu. Bir an dünya durmuştu sanki. Kimse ne yapacağını bilmiyordu. Acil durumlarda nasıl müdahale edileceğini kimse bilmiyordu. Herkes birbirine bakıyor ama olayın heyecanı ve telaşıyla Mehmet’e müdahale edilmiyordu.

Lisede sağlık dersinde öğrendiğim bilgiler karanlık odayı aydınlatan ışık gibi imdadıma yetişti. Şaşkın ve korkulu bakışlar nezaretinde Mehmet’in yuttuğu suyu çıkarmaya başladım. Daha sonra kalp masajı yaptım. Hayatımın en zor anlarıydı. Umut ve korku etrafımı kuşatmıştı. Acaba akbabaları kol geziyordu zihinlerde. Mehmet’in bu durumda olmasında en büyük suç benimdi. Bu vebalin ağırlığı omzumu çökertiyor, umudumun direğini çatırdatıyordu. Beynim zonkluyor, fikirlerim hercümerç olmuş sağa sola uçuyordu. Düşüncelerimi olumsuzluklardan kurtarıp umut dolu hayallere dalmak istiyordum ama intizarın ateşi beni yakıp kül ediyordu. Aklımdaki onca düşünce Mehmet’in acil müdahaleye cevap vermesiyle dağıldı. Mehmet hayattaydı, herkes sevinç gözyaşları döküyordu. Hayalimin, düşüncemin rengi siyahlıktan çıkıp maviye meyletmişti. Artık deniz daha mavi, martılar daha beyazdı.

Sağlık dersinde öğrendiğim bilgiler taze bir fidanı hayata bağlamıştı. Acil müdahale hakkında bilgi sahibi olmasaydım, derste bu konuyu öğrenmemiş olsaydım ne yapardım, ne olurdu soruları bile nefesimi kesiyor, kalbimin ritmini değiştiriyordu. Babam olaydan sonra beni bir güzel azarladı. Akşam eve gitti-

ğımızde siniri yatışmış olmalı ki yaptığım müdahaleden dolayı duyduğu memnuniyeti iletti.

Mehmet, bugün yaşıyor ve geleceğe umutla bakabiliyorsa bunu acil durumlarda ne yapmamız gerektiğini öğreten öğretmenime borçlu olduğumu unutmadım. Olaydan sonra öğretmenim Ülkü Hanım'a çiçek vermeyi ve Mehmet'i sık sık ziyaret etmeyi ihmal etmedim. Benim hayatımda bu olay bir dönüm noktası oldu. Doktor olmaya karar verdim. Kendini can kurtarmaya, Mesihi nefesle insanlara hayat vermeye adanmış bir doktor olmalıyım dedim. Binlerce fedakâr doktordan biri olmak için derslerime ve sınava daha çok çalıştım. İnsanlığa doktor olarak hizmet etme hayalleri düşünce dünyamı esir etti. Belki hayalperest biriydim ama şimdi tıp fakültesinde son sınıf öğrencisi olarak mavi hayallerimin dünyasında hedeflerime ilerliyorum.

DUVAR

Sevda KORKMAZGİL

Her gün bu havayı solurum; bu ter, kan ve acının kokusunu. Her yanıma sinen bu koku... Nasıl anlatsam size, benim her bir zerreme dolmuş, boyalarım karışmıştır. Ne solursam onu yayarım etrafa. Şimdilerde tek verebildiğim acı. Ben kim miyim? Ben bir duvarım. Soğuk, yorgun bir duvar...

İlk yapıldığımda bembeyaz boyamla, pırıl pırıldım. Bahar çiçeklerinin kokusunu yayardım etrafıma. Ne acım ne de sorum vardı. Beni boyayan o hassas ellere ne kadar minnettarım bir bilseniz. Neşeli bir boyacı ustasıydı beni boyayan. Âdem'di adı. İki günde boyadı beni güler yüzlü Âdem Usta. Ne türküler söyledi, ne cigaralar tüttürdü benimle uğraşırken. Bilir miydi bu hâlâ geleceğimi? O türküler hâlâ kulaklarımda çınlar: "Erzurum çarşı pazar, içinde bir kız gezer..."

Bir duvarım ben, bir hastanenin acil servisinde. Artık acıdan başka bir şey solumayan, solutmayan... Her bir gözyaşı damlasının, hüznün, umudun, öfkenin, kavganın zerrelere karıştığı bir duvar.

İlk günlerdeydi; hatırlıyorum o günü. Bir kız çocuğu geldi acile, annesinin kucığında. Beş yaşlarında olmalıydı. Ah, ne güzeldi gözleri, ne kırmızıydı yanakları. Ateşi vardı, kırk derece. Annesi çırpınıyordu baş ucunda. Hemen yatırdılar sedyeye, serum taktılar, soğuk kompresler koydular alınına, kasıklarına. Baygın gözleriyle annesine sık sık "Anne, ben şimdi ölecek miyim?" diye soruyordu. Ona "Korkma küçük kız!" demek istedim. "Korkma, ben yanındayım." Ona gülümsemek istedim, soğuk kollarımla onu sarıp dağların esintileri gibi serinletmek istedim. Mümtaz Hoca ilgilendi kızla. Acilin sorumlusuydu

Mümtaz Hoca. Onu görünce bir yaprak gibi titremeyecek doktor, hemşire, personel yoktu. Uzun boylu, yapılı, hani derler ya “kapılardan sığmayan” bir adamdı. Disiplinli ve sertti. Bir kere sinde hastayı sedyeye almadı diye bir personele attığı Osmanlı şamarını acil serviste çalışan hiç kimse unutamaz, ona göre davranırdı. Kaç tane hasta yakınıyla mahkemelik olmuştur, o bile sayısını bilmez.

Mümtaz Hoca’ydı onun adı. Onun değiştiremeyeceği düzen, adam edemeyeceği insan ve atılamayacak tokadı yoktu. Ankara Üniversitesinin ilk mezunlarındandı. Yaşlıları balık avındayken o, sabahın ilk ışıklarıyla acile gelir, hemşiresinden gecenin tüm özetini alıp talimatlarını sıralardı. Acil servisteki doktor, hemşire, personel herkese hocalık, önderlik, babalık yapardı. Mümtaz Hoca olmadan acil, acil olmazdı.

Eski bir hastanenin dar giriş bölümünde, olabilecek en düzenli, kutu gibi bir acildi bizimkisi. Gelen hastalar sırayla içeri alınır, olanaklar dâhilinde tedavileri yapılırdı. Hastalara herkes anlayışla ve sabırla yaklaşırdı. Sabırla diyorum çünkü hastalar bilmezlerdi ya da dile getirmezlerdi onlara dokunan ellerin ne kadar tecrübeli, bilgili, emekçi eller olduğunu. Bazıları anlayışsız davranır, içlerinde biriken öfkeyi acilin acılı havasına katar, sonunda bir tür rahatlamayla evlerine dönerlerdi. Ben de payıma düşeni alırdım o öfkeyi soluyarak.

Anlatacak çok anım var ama beni en çok etkileyenleri anlatmam gerek sizlere. Aklıma geldikçe hâlâ titrediğim o günü. “Oğlum!” diye haykıran bir adamdı bu, 112 servisi trafik kazası diye getirmişti hastayı. Sedyeye acilden içeri girerken “Oğlum!”, “Murat’ım!” sesi yırtıyordu geceyi. Daha on sekizinde, esmer bir delikanlıydı. Motor kazasıydı, bilinci kapalıydı. Herkes koşturuyordu. Kan tetkikleri, beyin tomografisi... Tüm uzmanlar acile çağırılmıştı. Anlamıştım kötü bir şey olacağını. Tüm personel suskunluk yemini etmişti sanki. Sessizlik iyi değildir acil

serviste. “Beyin kanaması, arka lob, hemen ameliyata hazırlayın.” demişti Mehmet Ali Bey. Genel cerrahi, ortopedi, kulak burun boğaz... Tüm uzmanlar var güçleriyle bir şeyler yapmaya çalışıyorlardı. On sekiz yaşın ağırlığı düşmüştü yüreklere.

Tam üç saat sürdü ameliyat, kanama çok artmış, Murat kurtarılamamıştı. Babası haberi aldığı anda yanındaydım, yaktığı ağrıları ben işittim, ben ağladım onunla. Tek oğluymuş, daha askere gitmemiş, bir sevgilisi olmamış, daha çok şeyleri varmış yapılacak. Pişmandı, “Neden o motoru aldım!” diye hayıflanıyordu. Oğlu “Ben arkadaşlarla çıkıyorum, gelirim iki saate.” dediğinde içindeki kötü hisse kulak verip “Neden engel olmadım ona?” diye yanıyordu. Ah!.. Yumrukları bir duvarcı ustası gibi indi göğsüme. Ağrıları her bir zerremi yaktı, geçti.

Sonra, yine hastalar, hastalar... İshal olanlar, böcek sokmaları, kulağı ağrıyanlar... “Birden bire soluğum kesilir gibi oldu doktor bey.”, “Başımda bir ağrı var.”, “Sağ ayağı tutmaz oldu anamın, kaptık geldik doktor hanım.”, “Bu ilaçtan sonra böyle oldu, bir baksanız.”

En güzel hikâyem ise Nuri amca ile Ayşe teyzenin hikâyesidir. Ayşe teyzenin göğsü ağrıyınca alıp getirmiş Nuri amca acile. Tonton, yaşlı bir amcaydı. Kardiyolog Ömer Bey ilgilendi Ayşe teyzeyle. “Aritmi... EKG, EKO, Troponin bakalım doktor hanım.” diye isteklerini sıralayıp Nuri Amca’ya döndü. “Korkma Nuri amca, biraz kalbi yorulmuş, takip edeceğiz, koroner yoğun bakıma yatıracağım hastanı, meraklanma e mi!” Nuri amcadan cevap geldi, o an üzerime afiş olarak yazıp assınlar istedim. “Aman doktorum, eyi bak hanımıma, o kalp durmasın, o durursa dünya durur. Benim ondan başka kimsem yoktur.”

Acilde bazen güzellikler de olur tabii ki. Pasta yapıp teşekkür edenler, “Gece uzun, hemşire hanım çay aldım size, burada demlersiniz artık.” diyenler, bahçesinden bir demet gül toplayıp gelen kibar teyzeler, “Bizim ülkemizde uzman doktor için çok

sıra bekliyoruz.” diye teşekkür üstüne teşekkür eden yabancı hastalar...

Ve günler, aylar, yıllar... Bir duvarım ben, bir hastanenin acil servisinde. Her gün acınıza, sevincinize, umudunuza, öfkenize, dualarınıza tanık olan bir duvar. Sizinle ağlayan, sizinle gülen, yorgun, yaşlı bir duvar.

İNCE ÇİZGİ

Zuhal BİLAL

Yine çok yoğun bir nöbeti. Trafik kazaları, kalp krizleri, epilepsi nöbetleri derken saat gece yarısını geçmişti. Dr. Begüm saatine baktı. Uzun zamandır istediği, yeni alabildiği saatine. Çok güzel görünüyordu, pırıl pırıl. “Acaba kızım nasıl oldu? Sabah bıraktığımda ateşler içinde yanıyordu yavrucuğum. Ateşlenince yanakları nasıl da kızarıyor.” diye düşünürken son derece sinirli bir sesle kendine geldi.

– Ne sırtıyorsun? Görmüyor musun adam burada ağrıdan kıvranıyor!

– Özür dilerim, ben sadece...

– Konuşma da işini yap!

Büyük patron (hasta yakını) buyruğunu vermişti, işini yapmalıydı. Açıklamaya gerek yoktu. İçinden “Kime, neyi anlatmaya çalışıyorsun?” diye söylenerek hastanın yanına geldi. Altmış yaşlarında, karın ağrısı şikâyetiyle gelen bir erkek hastaydı. Terlekli sandalyede iki büküm olmuş, inliyordu. Hastayı sedyeye almak gerekiyordu ama ortalıkta bir tane hasta bakıcı görünmüyordu. Az önce sağa sola koşuşturan hasta bakıcıların hiçbiri şimdi ortalarda yoktu. Hemşirelerse ellerinde serum şişeleriyle kime yetiyeceklerini şaşırılmış durumdaydı. Az önce kendisini fırçalayan kişiye seslendi.

– Yardım edin de hastanızı sedyeye alalım.

– İstersen muayene de edeyim. Tövbe, tövbe...

Neyse ki söylenirken bir taraftan da babasının elinden tutmuş, ayağa kaldırmıştı. Beraberce hastayı sedyeye aldılar. Dr. Begüm, muayeneye başladı ama adamcağızın yüzü sapsarı olmuş, acı içinde kıvranıyordu. Batın muayenesinde zıplayarak

acıdan çılgılık atıyordu. Teşhis hemen hemen belli gibiydi. Bilgisayarın başına geçip tetkikleri istedi. Hastanın oğluna bilgi vermeye başladı.

– Apandisite benziyor. İstedğim tetkikleri yaptırın, sonuçlar çıkınca görüşelim.

Hastanın oğlu, biraz yatışmış gibiydi. Apandisit kelimesini duyunca endişeli bir şekilde konuşmaya başladı.

– Ne diyorsun sen doktor hanım, babam şimdi ameliyat mı olacak?

– Henüz bunu söylemek için erken. Önce sonuçlar çıksın, o zaman bakarız.

Dr. Begüm’ün kararlı ve kendinden emin sesi, hasta yakını üzerinde gerekli otoriteyi kurmasını sağlamıştı. Genç adam, babasını tekerlekli sandalyeye alıp tetkikleri yaptırmak üzere muayene odasından çıkardı. Çıkmadan önce adamın yüzündeki ifadeye dikkat etmeye çalıştı Begüm. Korku, endişe, üzüntü, öfke, hepsi bir aradaydı. Bütün bunların patlamasını da hizmet almakta olduğu sağlık çalışanlarına yansıtıyordu. “Her zaman öyle olmuyor mu? İnsanlarla en zor zamanlarında karşı karşıya olmamızın getirdiği bir durum bu maalesef. Ama mesleğimizin kutsallığı da buradan geliyor işte.” diye düşündü. Telefonunu eline aldı. Ekran koruyucu olarak kızının fotoğrafını koymuştu. Pembe, tombul yanakları, küçücük dişleriyle ne tatlı görünüyordu kızı. İyi ki var, diye geçirdi içinden. Yüzünde, kızını her gördüğünde, her düşündüğünde olduğu gibi kocaman bir gülümseme belirmişti ki nöbetçi hemşire Aysun’un sesini duydu.

– Doktor hanım, hasta var!

Düşüncelerinden sıyrılıp hemen muayene odasının kapısına koştu. Yarı baygın vaziyette, kırklı yaşlarda bir erkek hasta sedyede yatıyordu. Yanında da aynı yaşlarda ama daha yaşlı gibi görünen gözü yaşlı bir kadınla on sekiz yirmi yaşlarında bir kız telaş içinde görünüyordu. Hastayı hemen odaya aldılar. Bir yan-

dan muayene ederken bir yandan da eşi ve kızı olduğunu düşündüğü yakınlarına sorular sormaya başladı.

– Ne oldu, ne zaman ve nasıl oldu? Kronik bir hastalığı var mı?

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde hastanın durumu hakkında bilgi almaya çalışıyordu. Hasta yakını olan genç kız ağlamaklı bir sesle konuştu.

– Hep birlikte oturuyorduk. Babam birdenbire fenalaştı. Ne olduğunu biz de anlayamadık.

Hastanın muayene bulguları beyin kanamasını düşündürüyordu. Tomografi çekilmeden karar veremezdi. Tomografi istemini yaptı, üzerine “acil” notunu düşerek hastayı, eşi ve kızıyla birlikte ileri tetkik servisine gönderdi. Bu esnada dışarıdan çığlıklar gelmeye başladı. Hemen sesin geldiği yöne doğru koştu. Koridorda genç bir kız, sedyede yatmakta olan kadının üzerine eğilmiş ağlıyordu. Bir yandan da sürekli “Yardım edin, yardım edin!” diye bağıırıyordu. Hasta, 112’yle getirildiği için 112’nin hekimi hızlıca Dr. Begüm’e bilgi vermeye başladı.

– MI (kalp krizi) vakası. Biz gittiğimizde kalbi durmuştu. Kalbi masajla çalıştırmayı başardık, damar yolunu açıp size getirdik. EKG çıktısı burada.

112’nin telsizi hiç durmuyordu. Sürekli anonslar yapılarak vakaların yeri bildiriliyor, en yakın ekibin gitmesi isteniyordu. Telsiz seslerinin sonu gelmiyordu. Gerekli formlar imzalandıktan sonra 112 ekibi hastayı bırakıp gitti. Hasta bakıcı Âdem, sedyeyi hızla muayene odasına götürdü. Âdem, geçen hafta baba olmuştu. Eşiyle çocukluk arkadaşlarıydılar. Yıllarca kızı babasından istetmiş, adam “Ben hasta bakıcıya kız vermem.” diye inat edince o da çareyi kızı kaçırmakta bulmuştu. Hemen evlenmişler, kayınbabasının da gönünü almışlardı. İş tatlıya bağlanmış, bir de nur topu gibi bir kızları olmuştu. Âdem’in, o gün bu gündür ağzı kulaklarındaydı.

Dr. Begüm, kalp krizi geçirmekte olan kadını muayene etti. Vakit kaybetmeden kardiyoloji uzmanını acile çağırdı.

Kardiyolog, uykusuzluktan şişmiş gözlerini ovuştura ovuştura geldi. Hastayı hızlıca bir muayene ettikten sonra yoğun bakıma alınması gerektiğini söyledi. Âdem, hastayı ve kızını alarak götürdü. Kardiyolog, onlardan önce koşar adımlarla uzaklaştı.

Dr. Begüm, ağzını kocaman açarak esnemeye başladı. Nasıl da tatlı tatlı uykusu gelmişti. Şimdi evinde, sıcacık yatağında olmak vardı. Biraz oturayım, şu masaya kafamı koyup şekerleme yapayım hayaliyle sandalyeye oturmak üzereyken beyin kanaması şüphesiyle tomografiye gönderdiği hasta, eşi ve kızıyla birlikte geldi. Adamın durumu iyi değildi. Kızı, tomografiye doktora uzattı. Sonuç beklediği gibiydi. Beyin cerrahinin görmesi gerekiyordu ama beyin cerrahı icapçıydı. Hemen cerrahı aradı Dr. Begüm. Gerekli bilgileri vererek icap nöbetine çağırdı. Hastanın eşiyle kızına durumu anlatması pek kolay olmadı. Şokta gibiydiler. Elinden geldiğince onları telkin etmeye çalışırken fark etti ki yorgunluktan başı dönmeye başlamıştı. Dili, ağzının içinde giderek ağırlaşıyor gibiydi. Akşam yemeğini doğru düzgün yiyemediğini hatırladı. Çekmeceyi açtı, açık olan kraker paketinden bir tane alarak ağzına attı. “Tuzlu tuzlu iyi geldi.” diye düşünürken hastanın kızıyla göz göze geldi. Genç kızın öfkeli bakışlarıyla karşılaşınca ağzının içindeki krakerin geri kalanını çiğnemedi telaşla yuttu.

Yaklaşan tekerlekli sandalye sesine doğru baktığında apandisit şüphesi olan hasta ve oğlu, kapıdan içeri girdi. Oğlu, elinde tetkik sonuçlarıyla masaya yaklaştı. Sonuçları masanın üzerine bırakıp bir adım geri çekildi. Bu arada hastanın sancıları artmış, acıyla bağıırıyordu. Dr. Begüm, sonuçlara baktı; tahmin ettiği gibiydi. Başını kaldırıp hastanın oğlunun yüzüne bakarak:

– Düşündüğüm gibi, dedi. Apandisit.

Genç adam, yalvarır gibi doktorun gözlerinin içine bakarak mırıldandı.

– Yani şimdi babam ameliyat mı olacak? Bir yanlışlık olmasın doktor hanım. Ne olur bir daha bakın, belki ilaçla düzelir.

– Yanlışlık yok beyefendi. Hemen genel cerrahi servisini arayarak cerrahımıza bilgi vereceğim.

Dr. Begüm, telefona sarıldı, genel cerrahinin numarasını çevirdi. Telefonu açan kişinin uykulu sesine aldırmadan durumu özetleyip kapattı. Daha karşısındaki hastaya ve oğluna bilgi vermeden dışarıdan gelen sesler dikkatini dağıttı. Seslere kulak verince yine bir hastanın geldiğini anladı. Yeni gelen hastayla ilgilenirken genel cerrahın apandisit şüpheli hastayı alarak ameliyathaneye götürdüğünü, icap nöbeti için çağırdığı beyin cerrahının da gelmiş olduğunu gördü. Hemen yanına giderek hastanın başında durumuyla ilgili hızlıca bir özet geçti. Beyin cerrahı; uzun boylu, zayıf, gözlüklü, orta yaşlı bir doktordu. Acil tıp uzmanı olan Begüm’ü dikkatle dinledikten sonra hastayı muayene etti. Dr. Begüm’e ve hasta yakınlarına dönerek hastayı araştırma hastanesine göndermek gerektiğini, kendi hastane koşullarının bu hasta için yeterli olamayacağını söyledi. Hastanın kızı, bağıra bağıra ağlamaya başladı. Annesi, bir yandan kendi gözyaşlarını silip diğer yandan da kızını yatıştırmaya çalışıyordu. Begüm, hemen hastanın nakli için 112’yi çağırdı.

Acil, dolup taşıyordu. Sanki bütün insanlar bu gece hastalanmış veya kaza geçirmiş gibiydi. Dr. Begüm, artık refleks olarak hastalara koşarken ambulansın sirenini duymaya başladı. Fon müziği gibi hep vardı. Gelen hastalarla ilgilenirken göz ucuyla beyin cerrahı ve beyin kanamalı hastaya bakıyordu. Hasta, gidecek kötüleşiyordu. Ambulans sireni bir süredir duyulduğu halde 112 ekibi bir türlü içeriye girmemişti. Nöbetçi hemşire Aysun’un telaşla yanına geldiğini gördü.

– Doktor hanım, ambulans geldi ama yanaşamıyor. Tam acilin girişine birisi arabasını park etmiş.

– Acilin girişine mi, başka yer bulamamış mı?

Begüm’ün sesi, kendisini bile şaşırtacak derecede öfkeli çıkmıştı. Az sonra anonsu duydu. Plaka anons ediliyordu. “Acil girişine park eden araç” diyordu. Birden beyin cerrahının “Hay Allah, kafa mı kaldı!” diye söylenerek koştuğunu gördü. Ne olduğunu anlayamadı, anlayacak vakti de yoktu. Tetkik sonucunu getirmiş bir hasta onu bekliyordu. Hastanın reçetesini yazıp gönderdi. Aysun’un içeriye girdiğini gördü. “Bu kız da giderek zayıflıyor.” diye düşündü. Aysun, biraz tebessümle ama daha çok şaşkın bir şekilde:

– Doktor hanım biliyor musunuz, dedi. Az önce ambulansın girişini engelleyen araç, beyin cerrahının aracıymış. Otoparkta yer bulamayınca hastayı bekletmemek için aracını kapının önüne bırakıp içeri koşmuş. Sonra da unutmuş.

– Ne diyorsun Aysun, ciddi misin?

– Evet doktor hanım, aracı çekti de hastayı hemen götürdüler. Oğlu hasta bir süredir, onunla ilgileniyor. Yorgun herhâlde.

– Yorgunluk dedin de...

Begüm’ün göz kapakları iyice ağırlaşmıştı. Sıcacık yatağını çok özlediğini düşündü. Şu anda yatağında mışıl mışıl uyuyor olsa yumuşacık yorganına sarınsa ne güzel olurdu. Birdenbire asansörün sesi duyuldu. Kapısı açıldı. Az önce kalp krizi tanısıyla kardiyolojiye gönderdiği hastanın kızı, ağlayarak asansörden indi. Telefonla konuşuyordu. Hıçkırarak “Annem öldü!” dedi. Daha fazla devam edemeden telefonu kapattı ve hıçkırıklara boğuldu. Bir köşede oturup ağlamaya başladı. Begüm’ün boğazına bir yumruk oturdu, ne ileri gidiyordu ne de geri. Kendi annesini hatırladı ve onu kaybettiği günü. Birden göğsünün sıkışmaya başladığını fark etti, kendisini dışarıya attı. Hasta kaybetmek, hemen her nöbette başına gelen bir durumdu ama alışamıyordu işte. Her seferinde böyle oluyordu. Bu gidişle alışacağı da yoktu. Bu gece hiç bitmeyeceğe benziyordu. Sinirli hareketlerle önlü-

ğünün cebinden sigara paketini çıkardı. Hemen içinden bir sigara aldı. Çakmak aramaya başladı, kahretsin cebinde çakmak yoktu! O an, yanında beliren genç bir adam çakmağıyla Dr. Begüm'ün sigarasını yaktı. Teşekkür etmek için kafasını kaldırdığında sigarasını yakan kişinin, apandisit teşhisi koyduğu hastanın oğlu olduğunu anladı. Genç adam, minnettar gözlerle ona bakarak:

– Doktor hanım, babam ameliyattan çıktı, dedi. Durumu gayet iyi sayenizde.

Bu haber, ilaç gibi geldi Dr. Begüm'e.

— Öyle mi, dedi Begüm. Çok sevindim, gözünüz aydın.

– Çok teşekkürler, dedi genç adam. Size teşekkür etmek için acile gelmiştim. Hemşire hanım, kapının önüne çıktığınızı söyleyince ben de buraya geldim. Elleriniz dert görmesin.

Babası ağrıdan kıvranırken asabi davranışlar sergileyen genç adam, minnettar gözlerle Begüm'e yeniden teşekkür ederek yanından ayrıldı. Begüm, sigarasından bir nefes çekti. Bu meret de aç karna içilmiyordu. Bir iki nefes daha çekip sigarayı söndürdü. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı, pırıl pırıldı. Yıldızlar, gecenin karanlığına inat ışıldıyordu sanki. Gökyüzünde keyifli bir ışık cümbüşü sunarken yaşamla ölüm arasındaki ince çizgiyi gösterir gibiydiler. Hava soğuk fakat güzeldi. İnsanı kendine getiriyordu. Begüm, buz gibi havayı iyice içine çekti. Titrediğini hissedince acilin kapısından içeriye girdi. Annesini kaybetmiş olan kız sakinleşmişti. Babası gelmiş, kızının başını okşuyor, birazdan kardeşlerinin de orada olacağını söylüyordu.

Begüm, aç karna bir iki nefes içtiği sigaranın etkisiyle biraz başı dönerek muayene odasındaki sandalyesine oturdu. Telefonunu eline aldı, ekran koruyucusundaki kızının fotoğrafına bakarken zaten alabildiğine zayıf, bir de yorgunluktan bitkin düşmüş olan Aysun Hemşire'nin sesini duydu. “Doktor hanım, hasta var!”

ACILIN HAYALETİ

Özgün SÖNMEZER

Küçükken kostümler giyip oyunlar oynardık arkadaşlarımla. Ben hep hayalet olurdum. Elbet o yaşlarda beyaz bir çarşafa gözler çizip kafamdan geçirmem yeterliydi. Ta o zamandan belliymiş benim var ile yok olmak arasında, yaşam ile ölüme dair oyunlar oynayacağım. Size oyunumdan bahsedeyim biraz. Sihirli bir numaram var öncelikle bilmeniz gereken, 112 benim sihirli numaram. Kendimi öldürmeyecek ancak ölüme yaklaşarak dozlarda oyunlar hazırladıktan sonra bu numarayı tuşluyorum hemen yanı başımdaki telefondan. Bazen kimyasal maddeler içip bazen hızını hesapladığım bir arabanın bana çarpmasını sağlıyorum. Tehlikeli oyunlar gibi gelebilir bu söylediklerim size ancak emin olun en ince ayrıntısına kadar hesaplıyorsanız ve acil servis yardımınıza zamanında koşarsa inanın ki normal bir insanla yaşama şansınız hemen hemen aynı.

Gelgelelim bunu neden yaptığımı, dedim ya ben bir hayaletim. Küçükken o beyaz çarşafın ufacık deliklerinden arkadaşlarımı, çevremdeki insanları izlerdim. Onları sadece dinler ancak yorumlarda bulunmazdım. Bir süre sonra alışkanlıktan olsa gerek bu oyundan kopamadım ve devam ettirmeye karar verdim. Çoğu zaman ufak bir aletle kendimi yaralar, çağırırdım ambulansı. Acilin kapısından geçtiğim an benim için çölde yağmurun yağması kadar rahatlatıcı bir şeydi. Sonrasında tedavim yapıldı ve çekilirdim kenara. Başlardım insanları gözlemlemeye. Gözüm keştiğim insanların, vakaların yanına yaklaşır, uzun uzun hikâyelerini dinlerdim. Elbette bunu tek bir hastanede yapmadım, şehrin hemen hemen her hastanesinin acil servisinde yatırdım. Bu da tahmin edeceğiniz gibi kolay bir iş değil çünkü ölme

ihtimali var işin ucunda. Bu yüzden hastaneyi seçip bulunduğu semtin civarında başıma işler açardım genelde. Her neyse tahmin edeceğiniz gibi her hastanın, hatta daha çok hasta yakınının hikâyeleri tükenmez. Üzüm yerken boğulan mı dersin, çocuğu doğurmak üzere olan kadın ve bir o kadar yanında sancı çeken kocasını mı dersin... Renal kolik durumun var deyince alkolik diye anlayıp isyan eden hacı amcaya mı gülersin yoksa kahveden zehirlenmişsiniz denildiğinde “Ama ben en pahalı yerde içtim o kahveyi!” diyen o gencecik çocuğa mı yanarsın. Daha neler neler var ama hepsini elbette anlatmayacağım.

Fark ettiyseniz hep geçmiş zamanda anlattım çünkü hayalet olmayı tam bir yıl önce bıraktım. Daha doğrusu bırakmak zorunda kaldım. Dinlediğim son hikâyeden sonra doyuma ulaştım. Hüznü, azmi, umudu ve korkuyu bir çift kara gözde gördüm. Ben Musa’da kısaca yaşamı gördüm. Yaşama dair anlattıklarını dinleyince ölümle olan oyunumu sonlandırmaya karar verdim. Neyse geçelim Musa ile geçirdiğim vakitlere ve onun hikâyesine. Hafta sonu yine bir hastanenin birkaç kilometre ötesindeki otele birinden oda kiraladım. Bir miktar eczaneden aldığım hapi, içki ile birlikte başladım indirdim mideye. Çabuk etki etti sayılır çünkü başım dönerken telefonda intihar ettiğimi ve pişman olduğumu, beni kurtarmaları gerektiğini bağıırıyordum. Normalde böyle davranmazdım, tam tersi gayet kibar olurdum. Neyse ambulans göndereceğiz denildiğini duyar gibi olunca kapadım telefonu. Bu sefer uzun sürmüştü ve başladım küfür etmeye. Bir gün böyle olacağı belliydi, bir otel odasında ölüp gidecektim, hem de intihardan. Ailem, arkadaşlarım kimse inanamayacaktı çünkü ben mutlu bir adamdım onlara göre. Yanlış da sayılmazlar aslında, hayaletçilik oyunumdan dolayı keyfim yerindeydi ama korku basmıştı, gelen giden yoktu. Hatırlıyorum, gözlerimden yaşlar süzölmüştü. İlk kez ölümü bu kadar yakın hissetmişim. Kendimden geçmeye yakın, dışarıdan bir siren sesi duyar gibi

oldum. Gözlerimi açtığımda acilde uzanıyordum. Ölmedim diye çığlık atasım geldi, bu sefer de paçayı kurtarmıştım. Yine bir hayalet olarak yaklaşıp birini dinleyecektim. Ne de olsa kurtuldum, oyun devam etmeliydi.

Etrafıma bakınırken karşıda bayağı bir hareketlilik gördüm. Meraklandım, usulca seyretmeye başladım. Hemşireler doktora ikinci dereceden yanıklar olduğunu, ayrıca vücutta kırıkların da var olduğunu anlatıyordu. Hafif inlemeler geliyordu kulağıma, genç bir erkek sesi. O kadar acıya rağmen hafif inlemeler, düşünsenize! Ben daha bir saat öncesine kadar korkudan ağlıyordum. Gence gerekli müdahaleler yapıldı, bu arada benim de mideme hortum sokulmuştu. Öyle rahatsız olmuştum ki, söz verdim bir daha intiharı denemeyecektim. Tekrar karşıda hareketsiz yatan gence baktım. Uyumuyordu, dayanamadım yaklaştım yanına. Nasıl olduğunu sordum. Yanında kimsesi olmadığından üzülmüştüm. İlk kez o gün bir hayalet olarak üzülmüştüm. Yorgun bir sesle iyi olduğunu söyledi ve teşekkür etti. Onu zorlamayacaktım ancak yanında kalmamı istedi. Sonra başladı anlatmaya. İsminin Musa olduğunu öğrendim. Yirmi iki yaşında olduğunu ve İstanbul'a okumak için geldiğini anlattı. Ailesini geçen yıl depremde kaybettiğini anlatırken gözleri doluyordu hafiften. Memleketine döndüğünde olayın ertesi günü eliyle toprağa vermiş annesini, babasını ve küçük kız kardeşini. Mezarlıktan sonra evine döndüğünde taş yığınları arasından kardeşinin bir oyuncağını, annesinin tülbindini ve babasının bütün tabakasını bulmuş. Bunları yanına alıp dönmüş İstanbul'a. "Orda bulduğum o üç parça benim en değerli varlıklarımdı ağabey." dedi ve bir süre sustu. Süzülen birkaç damla gözyaşı eşlik etti sessizliğine. Tahminimce yangında kaybetmişti son değerli varlıklarını, konuşmadan dinlemeye devam ettim. Dönünce memleketten mecburen yazın işe başlamış bir inşaatta, okula para biriktirmek için. "Okumak için

şart, doktor olmak kolay mı?” demişti. Hafifçe gülümsedim istemeden. Bu çocuk benim gibi birini duygulandırmıştı, bu olmamalıydı. Oyunumun kurallarında duygusal bağa izin yoktu. Biz konuşurken kalp krizi geçirenler, birbirini bıcaqlayan alkolikler gelmeye devam ediyordu. Doktorlar, hemşireler canla başla koşuşturuyorlardı. Dünyanın en canlı yeri neresi deseler acil servisler diye yanıtlardım.

Neyse, Musa devam etti, ailesinden kopmanın acısını hep taşımış ama hayattan kopmamış, umut dolu bir gençti. Aksilikler onu kovalıyordu ama. İnşaattaki izolasyon köpüklerinden yangın çıkmış ve Musa da acının ve korkunun etkisiyle kendini ikinci kattan aşağıya bırakmış. Tabii bir süre de yerde debelenmiş alevler içinde. “Yanmaktansa kafamı çarpar acısız ölürüm diye düşündüm.” diyor bu sefer de ve gülümsüyor kara gözleri. Sonrasında ambulans gelmiş ancak dedim ya adam şanssız. Bir de sedyeden düşürmüşler, iyice hırpalanmış çocuk. Neyse bindirmişler, götürmüşler hastaneye ama bu sefer de para istemişler tedavi için. Tabii bunda para yok, şirketten sahip çıkan da yok. Neyse birkaç yer dolaşıp en son buraya gelmiş acılar içinde. Onca şeye rağmen gülüyor ve “Burası da kabul etmeseydi hâlîm nice olurdu.” dedi. Sinirlenmişim, kaç hastane acilinde yatmıştım ama çok az sayıda para isteyeniyile karşılaşmıştım. İsteyenlere de vermiştim ama şimdi olayın ciddiyetine vardığım için yine küfrediyordum içimden. Haksızlıktı bu. Dışım-dan sadece kafa sallayarak onay verdim. Devam edecekti ancak ağrısı şiddetlendi ve alıp götürdüler. Beni ise taburcu ettiler. Evime döndüm ama aklım Musa’da idi. Kahretsin diye geçirdim içimden, bir hastayla duygusal bağ kurmamam gerekiyordu ama kurmuştum. Ona yardım etmeliydim ama gururunu incitmeden. O gün bir iki yere uğrayıp epey bir çaba sarf ettikten sonra Musa’yı ziyarete gittim. Sevindi, daha iyi görünüyordu. Ona iyi bakıyorlardı, günlük pansumanları yapıyor, ilaçları

veriliyordu. Tüm yorgunluklarına rağmen hastane personelinin geneli güler yüz gösteriyordu ve bu takdir edilesi bir davranıştı bana göre.

Başım la selam verdim ve yanına oturdum Musa'nın. Hikâyesine devam etti Musa, bir an önce iyileşip okulu bitirip ambulansa doktor olmak istediğini söyledi. Durakladım, sonra sebebini sordum. Hastane yerine neden ambulans diye düşünürken ben, başladı anlatmaya. "Ambulanslarda doktor sayısı az olduğu için sıkıntı çekiliyor. Zamanında ve yerinde müdahale yapılamıyor. Eğer aileme daha erken ulaşılsaydı kız kardeşimin yaşama şansı olacaktı." dedi. O an düşündüm, acaba gerçekten ihtiyacı olan kaç kişiye benim yüzümden yetişilemedi diye. Başka kaç Musa'nın kız kardeşi benim yüzümden öldü diye kahrol-dum. Kara gözlerini çevirdi ve sordu. "Sen niye gelmiştin hastaneye, rahatsızlığın nedir?" Ona susup beni dinlemesini söyledim ve bir hesap kartı uzattım. "Sana ismini vermek istemeyen bir iş adamından burs buldum. Okuluna yakın yurda da yerleşeceksin. Çalışmana gerek yok artık, ancak okulu bitirip doktor olamazsan hepsini geri ödetirler." dedim. Elbette bursu ben verecektim ama bunu insanların böyle iyi bir doktora kavuşmasını istediğimden yapmıştım. Ayrıca benim yüzümden ölen insanlar için bir borç bilmiştim bu genci kurtarmayı. Çok şaşırdı ve gözleri doldu. Becerebilse sarılacaktı ama iyi ki de sarılamadı. Sarılsa ağlardım oracıkta, biliyorum. Sonrasında bir sürprizim daha olduğunu söyledim ve hafif kararmış ama hâlâ sağlam olan babasının tütün tabakasını uzattım. Yanmış kıyafetlerini buldum çünkü o değerli parçaları yanından ayırmayacağını düşünmüştüm. Yanılmadım da. Elbette oyuncak ve tül bent yanmıştı ama tabaka sağlamdı. O koskoca delikanlı tabakayı aldığı anda küçük bir çocuğa dönüşmüştü âdeta. Öyle bir ağlamaya başladı ki, dayanamadım canını yakmadan sarıldım ona. Sonra rahatladı, yorulmuştu elbette. Hemşire, hastayı yormamam gerektiğini söyleyip

azarladı beni ve ona uyuması için iğne yaptı. Bir süre konuşmadan bakıştık Musa ile. Sonra gitmek için kalktım, anladı beni bir daha göremeyeceğini. Ona burs ve yurt konusunda merak etmesini ve hayallerinden sapmamasını söyledim. Sonra kendime yenik düştüm ve bir de sarılıp yanaklarından öptüm. Yarı uyur bir biçimdeyken minnettarlığını ifade etmeye çalıştı ve kim olduğumu tekrar sordu. Bu sefer sorusunu yanıtladım, odadan tam çıkmadan önce: “Hayaletim ben. Acilin hayaleti.” dedim.

ACELE ECEL

Beyza SEZGİN

On beş sene kadar önce karın kara yüzünü gösterdiği günlerdi. Somyayla sobanın arasındaki o küçük ama sıcacık yerde oturmuş, ödevlerimi yapıyordum. Haberlerde yalnızca “Kar yağınca şehirle iletişimi kesildi.” cümlesiyle adı zikredilen, adı sanı çok da bilinmeyen ücra bir köydü burası. Benim içinse tüm dünyaydı.

Evin kapısı hiddetle çarpılmaya başlayınca defterimle kalemini somyaya koydum. Annem önce yanıma gelip bana baktı, sonra bir eliyle karnına destek olarak kapıyı açmaya gitti. “Hayırdır inşallah.” dedi sessizce. “Fatma Hanım!” dedi muhtarın o bilindik sesi. Yüzünü görmesem de sırtıttığını tahmin edebiliyordum. İzin bile istemeden içeri girdi ve benim olduğum odaya yöneldi. Onu görünce dizlerimi topladım. “Nasılsınız Fatma Hanım?” dedi somyaya otururken. Annem cevap vermeden muhtarın yüzüne bakıyordu. Bu kez bana döndü. “Sen nasılsın İsmail?” dedi başıma okşamayla karışık vururken. Yüzündeki tüm gülümsemeye rağmen annemle ben, donuk bakışlarla bu zamansız misafire bakıyorduk. “İyiyiz çok şükür.” dedi annem sonunda cevap vererek. “Biz iyiyiz de sana ne oldu muhtar bey?” Ellerini ovuşturarak sobaya tutan muhtar söyleniyordu. “Soğuk, çok soğuk.”

Muhtarın gözlerindeki parıltı bir yıldız gibi kayıp geçti. Belli ki işi düşmüştü.

– Şimdi biliyorsunuz, size hizmet etmek boynumun borcu. Köydeki hastaların vaziyetlerini öğreniyorum. Kaç aylık olduysa seninki?

Doğacak kardeşimden bir hastalıklımış gibi bahseden muhtara kaşlarımı çatarak bakmaya başladım.

– Sekiz aylık, dedi annem.

– Ooo, epey az kalmış. Doktora götürmek lazım seni.

– Ne doktoru muhtar, dedi annem alayla. Doktor yüzü mü gördük biz? Ebe kadın ne güne duruyor?

– Orası doğru ama belli olmaz bu işler. Hem bir şey olursa vebali banadır. Sizler benim mesuliyetim altındasınız, dedi övünen sesiyle.

– Bitti mi işin, dedi annem.

– He, bitti. Mehmet’ e selamlar, dedi kalkarken. Başıma tekrar okşamak bahanesiyle vurdu. İyi çalış dersini, diyerek gitti.

Annem kendi kendine söylenerek mutfağa döndü. Aylardır kardeşimin heyecanı ile yaşıyordum. Annemin ilk çocuğuydum. Zehra da kardeşimdi ama güreşeceğim, top oynayacağım, abisi olacağım bir kardeş daha istiyordum. Sabah gün ağarırken kalkıp yüzümü yıkadım. Dışarıdan odun getirip sobanın alevini harladım. Okul önlüğümü giyinip Zehra’yı beklemeye başladım. Kız kardeşim uyku mahmuru gözlerle yanıma geldi. Annemi uyandırmadan birkaç parça yufka ekmeğe peynir sarıp yedik. Zehra’nın okul çantasını da sırtıma alıp dışarı çıktım. Sabah ayağı daha da keskin oluyordu.

– Abi, ben ödevimi yapamadım.

– Yapamazsın tabii. Dün akşam erkenden uyudun. Çek cezanı, yapsaydın.

– Çok kızar mı öğretmenim?

– Kızır elbet.

Yüzünün düştüğünü görünce dayanamayarak, “Yaparsın bir dahakine, demez bir şey.” dedim gülümseyerek. Kar boyumu da aşırıyordu. Beyaz duvarlar arasında ilerliyorduk. O esnada muhtarın biriyle tartıştığını gördüm. Arkalarında kar küreme aracı ve paletli ambulans vardı. “Vallahi!” diyordu muhtar. “Beyim vallahi sancısı tutmuştu. Sekiz aylık hamile bu kadın, doğurdu doğuracak.” “Muhtar, bu senin ilk vukuatın değil. Her

sene aynı şeyi yapıyormuşsun.” dedi turuncu fosforlu giysili bir adam. Muhtar yan gözle Zehra’ya ve bana baktı.

– Helikopter her demeye gelemmez. Bu köyden birine bir şey olsa ben nasıl hesap vereceğim?

– Bırak bahaneyi muhtar, köyün yolları açılsın diye ineğin doğursa ambulans çağırırsın sen.

– Bu kadar insanı uğraştırmaya utanmıyor musun? Hepi topu bir tane paletli var ilde. O da senin için boş yere çalışıyor. Kara yollarını da yok yere meşgul ediyorsun, dedi diğer adam.

– Beyim vallahi yanlış anladınız. Kadın doğuracağım deyince...

– Yeter muhtar, yeter.

– Beyim, hazır gelmişken beni de ilçeye götürseniz.

Muhtar bize doğru ölümcül bakışlar yöneltince Zehra’nın elini kavradım ve hızla okula yürüdük. Şu muhtar epey işgüzar adamdı. Hem akıllı geçinirdi hem de işlerine hep başkasını alet ederdi. Dün gece çat kapı neden bize geldiği belliydi. Akşamüstü okuldan dönerken kar iyice artmıştı. Paletlinin açtığı yollar eskisinden de fazla karla kaplanmış, bir insan boyunu geçen beyaz duvarlar oluşmuştu. Eve döndüğümüzde sofraya kurulmuş, babamla annem oturmuş çorbalarını içiyorlardı. Zehra çantasını bırakıp tarhana çorbasının başına geçti. Ben de önlüğümün yakasını çıkarıp sofraya kuruldum. “Hoş geldiniz.” dedi babam.

Babam, ilçede bir iş olursa gününbirlik çalışırdı. Bazen yaz aylarında inşaat işine başka illere gider, aylarca dönmezdi. Kışınsa dışarı çıkmaya tek bahane okulken evden bile ayrılmazdı. Sabah muhtarın yaptıklarını anneme söylesem mi diye düşünmeden edemedim. Babam sinirlenebilirdi. Sessizce çorbamı içtim. Zehra’ya ödevlerini bitirttikten sonra kendiminkileri tamamladım ve annemin serdiği döşeğe uzandım. Yorganımı çeneme kadar çekip üzerimdeki ağır yünün ısınmasını bekledim. Zehra’yla yapmayı en sevdiğimiz şey birkaç saniye sobanın önünde durup

sonra hızla soğuk yorganın altına girmekti. Gözkapaklarım yavaş yavaş kapandı.

Gece yarısı uyandığımda başımın ağrıdığını ve midemin bulandığını hissettim. Bir şeyler ters gidiyordu. Yorganı üzerimden atıp ışığı açtım. Dengemi sağlayamıyordum. Zehra'yı uyandırmaya çalıştım. Tepki vermiyordu. Dengesiz adımlarla annemlerin yanına gittim. Onlar da uyanmıyorlardı. Zehirlenmiştik. Yere düşmemeye çalışarak kapıya gittim ve dışarı çıktım. “Muhtar!” diye haykırdım. “Muhtar!” Birkaç evden elinde tüfekle çıkan komşular oldu. Muhtarın evinin önüne kadar iliklerime işleyen soğukta yürüdüm. Muhtarın evinin ışıkları da açılmıştı.

– İsmail, dedi muhtar gözlerini ovuştururken.

– Koş muhtar emmi, annemler zehirlendi.

– Ne, dedi muhtar telaş içinde.

– Sobadan zehirlendik, dedim yere düşmeden önce.

Komşular benim yanıma koşarken muhtar da telsiz ve telefonunun başına koşmuştu. Annemleri uyandırmam gerekiyordu, boğulacaklardı. Uyanmış olmaları için dua ediyordum. Muhtar telefonun karşısındakine yalvarıyordu: “Vallahi zehirlendiler, acil paletli gerek. Yemin ederim ki bu kez gerçek.” Kar hızını artırırken bizim eve koşanlar geri dönüyorlardı. “Hareket etmiyorlar.” dedi Mahmut amca.

O gece sabaha dek ambulans gelmedi. Sabaha karşı gelense ambulans değil, ilçenin cenaze aracıydı. Muhtar birkaç yıl dayanabildi, sonrasına ne vicdanı ne ömrü elverdi. Bense yıllar sonra köyümün bağlı olduğu ilin devlet hastanesine doktor olarak tayin edildim. Başkalarının ocağına da acil yerine ecel gelmesin diye didindim durdum ama gözlerimin önünden ne annem ne babam ne Zehra ne de doğamayan kardeşimin hayali silindi.

CANIMIN PARÇASI

Aynur KARATAŞ

Genç kadının buraya nasıl geldiği hakkında bir fikri yoktu. Burnuna keskin bir yanık kokusu geliyordu. Gökyüzünde ne ay ne de yıldız vardı. Geceyi sokak lambaları aydınlatıyordu. Çevredeki ağaçlar uzun kısa şeklinde örüntü oluşturmuştu. Üzerinde lacivert bir kazak, siyah pantolon ve ayağında siyah botlar vardı.

Ağaçlardaki yapraklar rüzgârın etkisiyle belli belirsiz sallanıyordu. Kısa bir ağacın altında siyah tüyleri karanlıkta bile parlayan bir karga, toprağı büyük bir ustalıkla kazıyordu. Belli ki bir şey gömecekti. Gömeceği cismi merak ettiği için kargaya doğru yürümeye başladı. Başı önünde yürürken boynundaki kolyenin soğukluğunu hissetti. Başını kaldırdığında karganın yuvarlak, sarı gözleriyle karşılaştı. Gözlerindeki delici ifadeyi görünce olduğu yere çivilendi. Zaman durmuş gibiydi. Sanki gözlerinde sayfalarca yazı saklıydı da karşısında duran yorgun kadının, o sayfalarda kaybolmasını istiyordu. Karga arkasını dönüp tüm ihtişamıyla uçmaya başladığında genç kadın kendini en sevdiği oyuncağını kaybeden küçük bir kız çocuğı gibi hissediyordu. Boynundaki kolye, tekrardan kendisini rahatsız edince kolyeyi çıkarmak için sol elini ensesine götürdü. Zincire dokunmasıyla kolyenin yere düşmesi bir oldu. Kolyeyi almak için dizlerini kırıp yere çömeldiğinde bir an duraksadı. Kolye az önce karganın açtığı çukura düşmüştü. Duraksamasına neden olan kolyenin yere düşmesi değil, kolye ve çukurun oluşturduğu uyumdu. Bir elmanın iki yarısı gibi görünen görüntüyü bozmak istemedi. Bu yüzden genç kadın, kolyeyi almayarak ayağına kalktı. Çevresine bakındı, gözüne solgun ışıklı bir bina çarptı. Binaya yaklaştıkça buranın bir hastanenin acil servisi olduğunu anladı, terk edilmiş

bir acil servis. Yanık kokusunun da nereden geldiği belli oldu. Acil servisteki sedyeler islerle kaplıydı. Kapısı kapalı olan bir kapı gördü, oraya doğru yürümeye başladı. Kapının üstü camdı. Kapı kolunu aşağı indirdi, odaya girdi. Yatağın yanındaki boş, mavi kuş kafesi dikkatini çekti. Kafesin üzerinde bir not vardı. Notu okuduğunda kafasının içinde patlamaya hazır soru dolu bir balon oluşmuştu. Notta yazılı olan “Bul beni!” cümlesi, bu soru balonunun ham maddesiydi. İstemsizce notta yazılanları üzerine alındı. Ondan neyi bulması isteniyordu, bu notu kim yazmıştı, şu an neredeydi? Kapının kapanma sesiyle buna benzer onlarca sorunun arasından sıyrılıp gerçek hayata döndü. Başını çevirip arkasına baktı. İçinde olduğu odanın kapısı kapanmıştı. Kapı camında yüzü kapalı bir çocuk, karga ve karganın ağzındaki kolye, kendisinde soğuk düş etkisi yaratmıştı. Yanık kokusunun artmasıyla çevreye bakınmaya başladı. Göz bebekleri irileşirken ayakları, geri geri gitmeye başlamıştı. Odadaki yatak alev almıştı. Gözleri kafesteki nota takıldı. Kafes demir olmasına rağmen yanıyordu ama not yanmıyordu. Sırtı kapıya değince arkasını döndü. Biraz önce kendisine bakan çocuğun uzun kahverengi saçlarından ve eteğinden kız olduğunu anlamıştı. Kız hastane çıkışına doğru koşuyordu. Karga ise kızın omzunda, ağzındaki kolyeyle genç kadına alayla bakıyordu. Oda dumanla dolmasıyla o bakışların etkisinden çıktı. Kapı kolunu birkaç kere zorlayıp kapıyı açmaya çalıştı. Kapı açılmayınca içi endişeyle doldu. Camın kırılmasını umarak yumruklamaya başladı. Ayağındaki acıyla gözlerini ayağına getirdi. Ayakları alevlerin arasındaydı. “Hayır!” diye bağıarak cama daha hızlı yumruk atmaya başladı.

Genç kadın “Hayır!” diyerek hızla yataktan fırladı. Gözyaşlarını tutamayıp ağlamaya başladı. Neredeyse iki haftadır her gece aynı kâbusla uyanıyordu. Yataktan kalktı ve giyinmeye başladı. Temiz havaya ihtiyacı vardı. Karşısında muhteşem bir manzara bulunuyordu. Hızlı akan, fazla geniş olmayan bir dere-

nin kenarındaydı. Önünde dağlar heybetli heybetli yükseliyordu. Yüksek bir dağın zirvesindeki karlar, güneşin cılız ışığında parlıyordu. Önündeki alçak yamaçlarda ise ormanlar kara bir leke hâlinde uzanıyordu. Saatlerdir burada hiçbir şey yapmadan oturuyordu. Havanın soğukluğu artık kendisine ulaşmıyordu. Manzaraya son kez bakıp ayağa kalktı. Arabaya doğru yürürken sol eliyle üstündeki tozları silkeliyordu. Arabayı eve doğru sürmeye başladı. Çamurlu botlarını çıkarıp odasına gitti. Saçlarını bağlamak için tokasını ararken odasında bulunan boy aynasındaki yansıması ile göz göze geldi. Mavi gözleri kızarmış, dudakları soğuktan morarmıştı. Aynadan kendine bakmaya devam ederken telefonunun sesiyle kendine geldi. Arayan sekreteriydi; akşam psikiyatri dalında yapılacak bir seminerden bahsetmiş, telefonu kapatmıştı. Saate baktı, yetimhaneye gitme vakti gelmişti.

Dışarıda hava soğuk ve rüzgârlıydı. Dün gece yağan yağmur sokaklarda kendini fazlasıyla belli ediyordu. Arabasına bindi ve yetimhaneye doğru yol aldı. Heyecan dolu adımlarla yetimhane kapısına doğru yürümeye başladı. Binanın içine girince hiç oyalanmadan müdürün odasına yöneldi. Derin bir nefes aldı ve kapıyı çaldı. “Gel!” Sesiyle kapıyı açtı, odaya girdi. İşte oradaydı. Evlatlık edindiği kızın mavi gözleri, kendi mavi gözlerine oranla daha canlıydı. Müdürle uzun sayılabilecek bir konuşma yapmış, yetimhaneden yanındaki kız ile çıkmıştı. Eve giderken aklına akşamki seminer geldi. Her ne kadar kızı ilk günden yalnız bırakmak istemese de başka çaresi yoktu. Kızı acil serviste çalışan bir arkadaşının yanına bırakacaktı. Kısa sürede hastaneye varmışlardı. Kızla beraber acile yürümeye başladı. Acil servis kalabalık değildi. Arkadaşını kendilerine doğru gelirken gördü. Arkadaşını çok iyi tanıyan genç kadın, onun gülümsemesinin sahte olduğunu anlamıştı. Arkadaşının gözleri kendisi ve kız arasında âdeta mekik dokuyordu. Bir tuhaflik olup olmadığını

anlamak amacıyla önce kendi üzerine, sonra kızın üzerine baktı. Lacivert kazağı, siyah pantolonu ve ayağında siyah botları vardı. Kızın üzerinde ise bir etek ve gömlek vardı. Kendi kendine kuruntu yaptığını düşünerek arkadaşının sarılmasına karşılık verdi. Arkadaşıyla biraz sohbet ettikten sonra seminere gitmek üzere hastaneden ayrıldı.

Genç kadın, kendini oldukça yorgun hissediyordu. Seminer tahmin ettiğinden daha uzun sürmüştü. Görüş alanına hastane girdiğinde yorgunluğu yerini saf korkuya bırakmıştı. Hastane binasının bir bölümünü alevler ele geçirmişti. Aceleyle arabadan indi. Hastaneye doğru koşmaya başladı. İtfaiye ekipleri hastanenin arka tarafındaydı. Acil kapısının önü ise hastalarla doluydu. Gözleri hızla çevresini taradı. Bir saat önce arkadaşıyla konuşmuş; kızın, acil serviste çalışanlara ait bir odada uyuduğunu öğrenmişti. Kız burada yoksa hâlâ uyuyor muydu? Aniden acil servisin içine girdi. Arkadaşının odasına doğru koşmaya başladı. Alevlerin varlığını umursamamaya çalışarak odaya girdi. Dumandan dolayı yatağın boş olup olmadığını anlayamamıştı. El yordamıyla yatağa dokundu ve boş olduğunu anladı. Odadan çıkmak için kapıya yöneldi. Yanan kapıyı görünce donup kaldı. Kulağına kızın sesi geliyordu. Orada olduğunu bildirmek için kızı seslendi. Birkaç saniye sonra kızla karşı karşıyaydı. Kız hızla konuştu. “İtfaiyecilere burada olduğunu haber vereceğim. Kapıdan uzak dur.” Genç kadın, kızın dediğini onaylar biçimde birkaç adım geriye gitti. Daha sonra kızın çıkışa koşmasını izledi. Uzun kahverengi saçları, alevlerin arasında eteğiyle aynı renkmiş gibi görünüyordu. Olduğu yerde durdu. Dejavu hissi bir sarmaşık gibi tüm vücudunu sarmıştı. Yaşadığı olaylar film şeridi gibi gözünün önünden geçiyordu. Kızını doğurması, haberi olmadan kızının yetimhaneye verilmesi, yıllarca kızını bulmaya çalışması... Bulamayınca evlatlık kız edinmeye karar vermesi, ondan bir şeyi bulması istenen kâbus ve en sonunda o kâbusu şu

an yaşaması. Ama kâbustan farklı olarak karga, kolye ve kafesin üzerinde yazılı olan bir not yoktu. Gözlerini kapattı. Gözlerinin önüne kızın taktığı kolye geldi, sabah hastanenin bahçesinde gördüğü karganın gözleri zihninde belirdi. Not yoktu çünkü genç kadın, kendisinden istenileni bulmuştu. Kalbinin atışları hızlanmaya başladı. Alevlere zafer kazanmış bir edayla baktı. Gözleri yavaş yavaş kapanıyordu. Son bir güç sarf ederek gözlerini açık tutmaya çalıştı, olmadı. Görüş alanı küçüldü, küçüldü, küçüldü ve karanlığa bulandı.

Genç kadın, en sevdiği şarkıyı mırıldanarak acile yürümeye başladı. Bugün, DNA testinin sonuçları açıklanacaktı. Acil servis, bugün diğer günlere oranla daha kalabalıktı. Çevreyi fazla incelemeden arkadaşının yanına gitti. Test sonuçları arkadaşındaydı. Arkadaşı sonuçları koyduğu odayı göstermiş, sonra gitmişti. Sonucun olduğu odaya girdiğinde heyecandan bayılmak üzereydi. Tüm cesaretini topladı ve sonuca baktı. O an gözyaşını zapt etmek gülümsemekten daha zordu. Ve bu zorlu mücadelede yenildi. İki gözünden yaşlar boşaldı. Odadan çıktığında arkadaşının meraklı bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerinde yaşlar, elinde test sonucu eşliğinde bağırdı. “Buldum!” Etrafta ona bakan insanları umursamadan tekrar bağırdı. “Canımın parçasını buldum!”

Bu acil, her gün onlarca insanın acılarına, korkularına ve hüznlerine şahit oluyordu. Oysa bugün bu acil, bir psikiyatri doktorunun tarifi imkânsız mutluluğuna şahit olmuştu.

ACİL SERVİS DÜŞLERİ

Muhammed YABAŞ

Hastanede çalışıyorsanız işe gitmek için çok da heyecanlanmazsınız çünkü iş yerinde sizi bekleyen onca heyecana başkalarını ekleme şansınız kalmaz. Gün boyu yüz yüze geleceğiniz yığınla olaya hasta yakınlarının tepkisi eşlik edecektir. Bazen hiç yakını olmayan hastalarla karşılaşsak da genelde hastaneye geldikten sonra kıymeti artan hastalar taşınır durur acil servise. Tam da bu noktada iş başa düşer, bir güvenlik görevlisi olarak bir yandan hasta yakınlarını haberdar etmek, bir yandan da o haberin oluşturduğu tepkiye hazır olmak işimizin en önemli parçası olur.

İlkbahar güneşi hastanenin karşısındaki ovayı ısıtmış, doğada yaşama yeniden dönme eylemi başlamıştı. Buna rağmen acilin girişindeki otomatik kapı her açıldığında soğuk esen rüzgâr koridora hücum ediyor, burada bekleyenlerin yüzüne kör bir bıçak gibi kesikler atıyordu. Rüzgârın etkisiyle kendine gelen ve beklemekten yorulmuş hasta yakınları, bir kez daha güvenlik odasına doğru yaklaşıyor, içeri girip hastalarının yanında olma taleplerini ısrara dönüştürüyordu. Bu kalabalığı acil servise aldığımız anda içeride nelerin yaşanacağını hayal bile etmemiz yüzümü asmamıza ve bu talebi reddetmemize yeterli bir sebep oluyordu. Acil servisin önünde bu ritüeli gerçekleştirirken arada bir yeni bir ambulans dış kapıya yanaşıyor, teknisyenler sedyedeki hastayı hızlı hareketlerle içeri taşıyordu. Otomatik kapıyı açıp hastayı içeri almaları için ayağa kalkıyor, hasta yakınlarının burada beklemeleri gerektiğini söylüyordum. Bütün bunlar işin görünen tarafıydı çünkü içeri giren yalnızca hasta olmuyordu. Onunla birlikte bir dram, belki de bir trajedi hastanemizin konu-

ğu oluyordu. İçerde bu hikâyenin peşine pek de düşülmez çünkü her hastanın hikâyesine ortak olmak sonunda sağlık personeli-ni de birer hastaya dönüştürebilir. Onların görevi hastayı ayağa kaldırmaktır.

Saadet teyzeyi taşıyan ambulans kapıya yanaştığında vakit öğleye yaklaşıyordu. Personel yine her zamanki pratikliğiyle hastayı içeri taşımış, ben de meraklı gözlerle ambulandan bir yakınının inip inmeyeceğini takip ediyordum. Yavaş hareketlerle yaşlı amca araçtan indi, dış kapıdan içeri doğru bastonuna yaslanarak yine yavaş hareketlerle girdi. Biraz mahcup, ne yapacağını, kime ne diyeceğini bilmeyen bir yüz ifadesiyle iç kapıya kadar ilerledi. Bu yüzde hayat arkadaşını yalnız bırak-mama isteğini gördüm ve hemen iç kapıyı açıp “Amca!” diye seslendim. İçeri girip teyzenin yanında olmasını arzuladım. Bu yaşlı hâliyle yapacağı bir şey olmasa da Saadet teyzenin elinden tutması gerektiğini düşündüm. Bir şey söylemedi. “Amca içeri gir.” diye seslendim. Yine hiçbir şey söylemeden ayakkabılarını çıkardı, kendisinden beklenmeyecek bir çabuklukla içeri doğru yürümeye başladı. Şaşırmıştım.

– Ayakkabılarını niye çıkardın amca?

– Oğlum, hastane kirlenmesin, ayakkabılarım çamurdur şim-di.

Birden içimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Bu yaşlı adamda beni kendine bağlayan bir bilgelik tavrı vardı. Koluna girdim, ayakkabılarını giydirdim, içeriye hastasının yanına ka-dar eşlik ettim. Saadet teyzenin yattığı yerin hemen baş ucuna bir sandalye getirdim. Belli ki bu iki ihtiyarın birbirlerinden baş-ka kimsesi yoktu. Yine de dayanamayıp sordum: “Amca sizinle ilgilenecek kimse yok mu?” Yüzündeki ifade değişti; biraz kır-gın, biraz öfkeli bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

– Olmaz olur mu? İki oğlum var, ikisi de evli. Yetişkin to-runlarım var.

– Neden buraya yalnız geldiniz, haberleri yok mu?

– Bilmiyorum. Teyzen yaklaşık bir aydır hasta. Her geçen gün de ağırlaşıyor.

Çocuklarıma defalarca söyledim ananızı bir doktora götürün diye ama dinlemediler. Her defasında yaşı sekseni geçen anneleri için artık yapılacak bir şey olmadığını anlatıp durdular. Ben bir türlü bunu kabullenemedim. Gözümün önüne hep evlendiğimiz günler geldi. Kalktım kaymakam beyin yanına gittim. Biz Hekimhanlıyız. Küçük bir yerdir orası. Fazla beklemeden kaymakamla görüştürdüler beni. Ona durumu anlattım. Elindeki kâğıda bir şeyler yazdı ve eve gidip beklememi söyledi. Dün gece hiç uyumadım. Teyzene bir şey olursa hayatımın sonbaharında ne kadar yalnız kalacağımı düşündüm. Sabah erkenden bir ambulans geldi. Bizi önce ilçedeki hastaneye, oradan da buraya getirdiler.

Yılların yükü belini bükmüş olsa da sevgisini her geçen gün daha da büyötmüştü. Böyle yüce gönüllü biri nasıl sahipsiz bırakılırdı. Hemen nöbet arkadaşına seslendim, beni biraz idare etmesini istedim. Teyzenin tetkikleri, tahlilleri yapıldı. Servise yatışı yapıłana kadar yanlarında durdum, yardımcı oldum. Servisteki doktorlar, hemşireler benim bu ilğimden ihtiyarların yakınıml olduğunu zannetmişler. Sonraki günlerde gerçeğı öğrenmişler ve bu iki ihtiyarın oluşturduğı sevgi yumağına kendilerini de bağlamışlardı. Ben fırsat buldukça yanlarına gidiyor, ihtiyaçlarını karşılıyor, hayır dualarını almaya çalışıyordum.

Yaklaşık on beş gün sonra Saadet teyzenin kötü haberi bana ulaştı. Onca uğraşa rağmen yaşlı bedeni bu hastalığa yenik düşmüştü. Doğrusu içimde bir burukluk oluştu. Bu iki ihtiyarı el ele hastaneden ayrılırken hayal etmiştim hep. Her ne kadar gitmeyi istemesem de soluğı Osman amcanın yanında aldım. Bir köşede oturmuş, âdeta gözyaşlarını içine akıtıyordu. Yaşlılara özgü ağırbaşlılığını hiç kaybetmemiş, üzüntüsünü kimseye belli et-

meden sabırla bekliyordu. Bir köşede ağlayan ve birilerini gördükçe sesini yükselten kadınların gelinleri, torunları olduğunu öğrendiğimde onlara içimden kötü şeyler söylemek geçti. Ama bunun ne yeri ne de zamanıydı. Hem bu bana da düşmezdi.

Yakınlarımıza karşı sorumluluk bilinciyle yaşamamız bizler için çok önemli olmalı. Dillere dolanan bir söz vardır, “Olan ölene olur.” derler. Ben Osman amcayı tanıdıktan sonra bu sözün yanlışlığını anladım.

PARADOKS

Lara KAVASOĞLU

– Günaydın!

– Günaydın, iyi misin, sesin yorgun geliyor?

– Evet, sadece dün gece benim için zor geçti. Rüyamda Asya’yı gördüm. Bir de yazdığı mektup. Bütün gece onu düşünüp durdum.

– Yazık oldu, gencecik kızdı. Hem de meslektaşım. Ben bu kazadan iyi kurtulmuşum. Şimdi ona olanları düşünüyorum da... Hadi onu geçtim, ya annesi, babası?

– Zavallı kızın ailesi de yoktu ki. Babası o küçükken başkasıyla evlenip onları ortada bırakmış, annesi de zaten beş yıl önce vefat etmiş. Bir ablası, bir de kendisi yaşayıp gidiyorlardı. Bir de Defne vardı tabii.

Uzunca bir süre sessizlik oldu ya da bana biraz uzun gelmişti. Asya hakkında konuşmak beni mavi duvarlı odanın derinliklerinden kırmızı korkuların kasvetine götürüyordu.

– Şey, Esra biliyorum üzgünsün ama şu mektubu bana da okur musun, yani sakinleştiğinde. Biliyorsun Asya’yı ben de severdim ve başına gelenleri bilmek, en azından kendi ağzından dinlemek...

Beni daha da üzdüğünü düşünerek hemen sustu. Zaten kısık sesle konuşuyordu. Bu isteğini yerine getirmek istemiyordum ama haklıydı. Asya’yı o da çok severdi. Hatta bu mesleği seçerken ablamdı onun idolü. Asya’nın bıraktığı mektubu okumaya başlamıştım fakat bir noktadan sonra dayanamayıp onu bir kenara atmıştım. O mektubu okumayı bitirmeliydim. Ablamın da talebini yerine getirmek için mektubu onun yanında okuyacaktım ve bunu hemen yapacaktım çünkü onu daha fazla düşünmek

beni üzüyordu. Olduğum yerden hiçbir şey söylemeden hemen kalktım ve kendi odama doğru yöneldim. Gece masamın üstüne bıraktığım mektup bütün sahipsizliğiyle beni seyrediyordu. Hızlıca onu elime alıp ablamın odasına gittim. Odaya girerken ablamın surat ifadesi beni bir açıklama yapmaya itti.

– Sen de en az benim kadar bu mektubu okumayı hak ediyorsun. Şey yani...

Büyük bir pot kırmıştım. Onun için hemen mektubu okumaya başladım.

– Neyse başlıyorum.

“Soğuk terimin ıslattığı anlım, allak bullak yüzüm ve kordudan dışarı fırlamış gözlerim. İşte bu bendim ve loş ışıkların aydınlatığı koridorda bir yandan hızlıca dosyaları yerlerine yerleştiriyor, bir yandan da gözümün iliştiği televizyonda o dehşet verici katliamın görüntülerini seyrediyordum. En son seksen sekizdi ölü sayısı, onlarca yaralı da cabası. Bir anda dışarıdan gelen koşuşturma sesleriyle irkildim ve görevimin başına dönmem gerektiğini fark ettim. Herkeste bir telaş vardı. Ambulanslardan indirilen hastalar, onların yakınları, doktorlar, hemşireler... Cep telefonumun titrediğini hissedebiliyordum ama tam önümden geçen sedye elimi cebime atmaktan alıkoydu beni. Geçen bir kız çocuğuydu. Mavi renginin hâkim olduğu tişörtü artık kırmızı tonlarındaydı, üzerine giydiği barış simgesi olan tişört savaşın izlerini taşıyordu. Yer yer yırtılmıştı ama en kötüsü kolunun çıkması gereken yer boştu. ‘Hasta 103’e.’ Soğukkanlı olmam gerekiyordu ama ilk kez karşıma bir kız çocuğu çıkmıştı. Daha önce de kolu kesilmiş biri inşaat işçisi, diğeri de fabrika işçisi olan iki kişiyle ilgilenmişim ama bu durum daha farklıydı çünkü yardım isteyen o masum ve yorgun bakışlar, bana iki yıldır uzak olduğum kızımı, Defne’yi, hatırlatmıştı. Boğazımdaki yumruyu yuttuktan sonra kendimi toplamaya çalıştım. Kı-

zın yüzü zaten isten ve kandan dolayı net olarak seçilemiyordu. Sanki kanlı anne elleri teselli verircesine okşamıştı çocuğunu. Kim bilir nasıl da merak etmiştir kızını. Zavallı kızın narin bedeninin, o loş ışıkların aydınlatığı koridorda, belki de bir daha geri gelmemek üzere gittiğini düşünmüştüm. Narkozun etkisiyle belki tek başına ip atlayabildiği, annesine sıkıca sarılabildiği, yani kolunun hâlâ olduğu bir evrendeydi. Umarım daha ciddi bir sorunu yoktu. Patlamaya kolunu koparacak derecede yakınsa bir iç kanama ya da daha kötü bir şey de olabilirdi. Peki olursa annesi nasıl dayanacaktı bu acıya? Haberi aldığı anda ne yapacaktı? Diğer pek çok yüreği yaralı annenin yaptığı gibi kafasını ellerinin arasına alıp bir göl mü oluşturacaktı avuçlarında? Belki boğulacaktı o gölün içinde, belki de kendini hayata bağlayacak bir şey bulacaktı. Ben bunları düşünürken küçük kız görüşümden kaybolmuştu. Nedense bir pesimistlik hâkimdi düşüncelerime.

Yaklaşık yirmi kadar yaralının bulunduğu odaya girdim. Hemen yakınimdaki yatakta yatmakta olan yaşlı amca yüzünü kaplayan kırıksıklıkların arasından acı dolu gözleriyle bana bakıyordu. Tuhaf bir şekilde bağırıyor ya da sinirli görünmüyordu ama hızlı hızlı inip kalkın göğüs kafesi ne kadar acı çektiğinin anlaşılması için yeterliydi. Kolunda kocaman bir sıyrık vardı fakat birkaç dikiş atılması yeterliydi. Hemen yarasını temizledim ve kolundaki yarayı dikmeye başladım. Acıya artık alışmış gibi görünüyordu. 'Başka bir yerinde bir şey var mı amca?' diye sorduğumda yüzüme bakmakla yetindi. Gözlerinden cevabın 'Hayır.' olduğu anlaşılıyordu. İşim bittikten sonra 'Siz biraz burada dinlenin, ben birazdan gelirim.' dedim. Hafif bir tebessümle yaşlı amcağı yine o eski yalnızlığına bıraktım. Ben malzemeleri toplarken hemen yandaki hastayla ilgilenmekte olan doktor, amcağıyla benim muhabbetimize, daha doğrusu benim tek taraflı konuşma çabama kulak misafiri olup kendini bir açıklama yapmak

zorunda hissetmişti. 'Bu yaşlı amca Suriye'den gelmiş. Ne derdi olduğunu anlayamadık. Görünen tek yarası da kolundaki yara. Ciddi bir şey var mı diye ileri tetkik yapmak istedik ama amcaya durumu anlatamadığımız için burada kalmakta diretti.' Zavallı amca diye düşündüm kendi kendime. Faklı bir yerde, farklı bir dil konuşan insanlar onu bir yerlere götürmek istiyordu. Ben de olsam aynı tepkiyi verirdim herhâlde. Hele de adamın bir sıkıntısı yoksa kendini böyle çekiştirmelerine hiç anlam verememiştir. Demek ondan böyle sessizdi, dedim açıklamasının beni aydınlatmış olduğunu belirtmek için. Birden omzumda bir el hissettim. Yavaşça arkamı döndüm, altı yıldır beraber çalıştığım Eylül'ün yüzüydü bu. Büyük bir çaresizlik hâkimdi o her zaman içinde kaybolduğum ela gözlere. Sanki suratı biraz sonra bana söylemek zorunda kalacağı kelimelerin cezasını çekiyordu. 'Biraz konuşmamız lazım.' dedi kısık ve bir o kadar da boğuk bir sesle. Önümde hızlı adımlarla ilerleyen Eylül'ün adımlarına ayak uydurarak yine o loş ışıkların bulunduğu koridora çıktım.

– Uzun zamandır seni arıyorum ama telefonlarımı açmıyorsun.

Sesi kızgın değildi ama belli belirsiz bir korku vardı. Cebimden telefonumu çıkarıp baktım. Gerçekten de on iki kere beni aramıştı.

– Yoğunluktan bakmaya pek fırsatım olmadı. Ne oldu, acil bir şey mi var?

Acilde bu soruyu sormak biraz garip gelmişti. Normalde olsa ikimiz de buna katıla katıla gülerdik ama yüzündeki ifade bizi karanlığa sürüklüyordu.

– Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Bir iki saniye için durakladı. Gözlerinden akan yaşlar beni, duyacağım şeye kendimi hazırlamam için uyarıyordu.

– Defne ve Melis, ikisini de bugünkü patlamada kaybettik.

Duyduklarıma bir anlam yükleyememiştim.

– Nasıl yani? İkisi de İzmir’deydi. Buradaki patlamayla ne alakaları var?

Kötü bir haber vermenin onda yarattığı ağırlığa dayanamayıp ağlayarak bana hiç de duymak istemediğim o cevabı verdi.

– Sanırım sana sürpriz yapmak için gelmişler. Ben de ilk duyduğumda inanamadım, tekrar tekrar sordum ama maalesef...

O an kendimi hemen dışarı atmak istemiştim. Hastanenin o kalabalık koridorları benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ağlamaktan her şeyi bulanık görüyordum. Sanki zaman benim dışımda akıyordu. Büyük bir boşluk ve belirsizlik içinde sensörlü açılır kapıya doğru yönelmiştim. Çok hızlı hareket ediyordum. Zira kapı beni görmemişti ve açılmadı. Ben de geri dönüp tekrar denemek yerine kenarda duran manuel kapıyı açtım ve hemen otoparka yöneldim. Hayat da işte böyleydi, bu sefer bana kapısını açmamıştı ama eğer geri dönüp biraz önce geldiğim noktayı unutup tekrar açmayı deneseydim belki de açılmış bir kapı bulabilirdim. Ancak ben kolay olanı yaptım ve kendim bir kapı açtım. Hayattan çıkış kapısını açtım. Arabamı hızla çalıştırdım. Sokak lambalarının ışıkları ağlamaktan kızarmış gözlerimi yakıyordu. Gözümün önünde beliren resimler, resimlerimiz beni allak bullak ediyordu. Onlardan kaçmak, eve döndüğümde her şeyin ve herkesin yerinde olacağını bilmek istiyordum. Küçük kızım bana sarılacak ve hoş geldin diyecekti. Hattan çıkıp da öğrenci taşıyan servise çarptığımda sanki sesini gerçekten duymuştum. Hayır, ben ölmemiştim ama çarptığım servisteki iki küçük çocuk, işte onlar ölmüş olabilirdi. Bir anda küçük kızım ve ablamın resimlerinin zihnimde açmış olduğu fotoğraf albümü kapanmıştı. İki küçük bedenin daha annelerine veda etmesini istememişim. Hem bir doktor hem de bir anne olarak buna izin veremezdim.

Çarpmanın üzerimde yaptığı basınç nedeniyle ağrıyan bacaklarımı arabadan çıkarıp servisteki çocukları kurtarmaya

zorladım. Basket kursundan çıkmış iki küçük erkek çocuğu vardı karşımda. Servis şoförünün bilinci yerindeydi, kendini dışarı atıp biraz nefes almak için bir kenara oturmuştu. Oradan geçmekte olan bir araç da bu olayın üstüne durmuştu. Elli yaşlarındaki beyefendi, takım elbisesinin kana bulanmasını umursamayarak bana çocukları kurtarmam için yardım ediyordu. Bir erkek çocuğunu benim arabama yüklemeyi bitirmiştik. Şoför ve diğer çocuğu da takım elbiseli beyin arabasına yüklemiştik. Ölmemiş olmalarını umuyordum. Ağlamak istiyordum ama aynı hatayı bir kez daha yapmayacaktım. En yakın hastanenin aciline varmışım. Sarı saçlarının bulunduğu kafasını ellerimle desteklediğim çocuğu hızlıca acile getirdim. Artık ağlayabilirdim. Zira gözlerimdeki yaşları tutamıyordum. Ben yere çökmüş kendi avucumda oluşturduğum küçük gölde kaybolurken şoför ve takım elbiseli adam kırık gözlüklü, esmer, biraz da tombul olan diğer çocuğu da getirmişlerdi. Kendi kızımın yokluğuna dayanamazken bir de başka insanların benimle aynı acıyı paylaşmalarına neden olamazdım. Bütün gece uyanık bir vaziyette çocuklardan iyi haber almayı beklemiştim. Bir yandan da kendimle baş başa kalıp kızım Defne ve ablam Melis'i düşündüm. Artık yanımda olmamalarının yarattığı boşluk kapladı içimi. Evet, daha önce de yanımda değillerdi ama en azından bir yerlerde nefes aldıklarını biliyordum. Aklıma geldikçe ağlıyordum.

Yaralarımı dindirmesi için bu mektubu yazmaya karar verdim. Ben bu mektubu yazarken çocukların doktorunun önümden geçtiğini gördüm ve kendimin de inanmadığı bir hızla yerimden sıçrayıp adama çocukların durumunu sordum. Çocukların hepsi iyi, neyse ki sert bir çarpışma olmamış, birkaç yerlerinde kırık var o kadar, dedi. Bunun verdiği mutlulukla hemen danışmaya gittim ve çocukların oda numaralarını, bir de isimlerini

öğrendim. Emir ve Selim. Hemen Emir'in odasına gittim. Annesi içerideydi. Belki de bütün gece beklemişti oğlunu. Yorgun bakışlarının hâkim olduğu kızarmış gözlerini oğlundan bir an olsun bile ayırmıyordu. İçeri girdiğimde benim kim olduğumu tahmin etmişti ki hemen bağırmaya ve beni suçlamaya başladı. Haklıydı ama söylediği kelimeleri idrak edecek gücüm kalmamıştı. Bir anda içeri giren adam kadından çok daha sert çıktı. 'Sen benim oğlumu benden alacaktın. Senin yüzünden o bu hâlde...' Gözünde intikam ateşi yanan adama ne söylesem kendimi affettiremeyeceğimi biliyordum. 'Bakın ben gerçekten çok üzgü...' Adam cümlemi bitirmemi beklemeden cebinden çıkardığı bıçağı bana sapladı. Karısı neler olduğunu anlayamamıştı. Hemen çığlık atmaya başladı, ben ise göğsüme yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Canım yanıyordu ama bir noktadan sonra bu acıya direnmeyi bırakıp kendimi kahverengi halıların üzerine doğru bıraktım. Son gördüğüm şey gözüme doğru tutulan ışıktı. Gözlerimi açtım, ameliyatım bitmişti. Durumum iyi değildi, bunu anlayabiliyordum. Yanıma kimseyi almıyorlardı. Kapının önünde ellerinde kamerayla beklemekte olan iki genci fark ettim. Yanımdaki hemşireye zorla topladığım nefesimle onların kim olduğunu sordum. Benim haberimi yapmak isteyen iki gazeteci olduklarını söyledi. Bu hayata tutunabileceğime dair hiçbir ümidim kalmamıştı, bu yüzden içeri gelmeleri için doktoruma yalvardım.

Yanıma gelen gazeteci kıza başımdan geçenleri anlattım ve bu mektubu tamamlayamayacak olursam bunu tamamlayıp Esra Dancı'ya vermesini istedim. Hakkımda nasıl bir haber yapılacağını bilemediğim için bu mektubu okuyup en azından beni bu kadar sorumsuz olarak görmesini engellemek istedim. Beni hep iyi hatırla olur mu canım kardeşim. Ben iyiyim, en azından Defne ve Melis'in yanındayım."

Mektup bittiğinde ikimiz de ağlıyorduk. Onu hiçbir zaman sorumsuz olarak görmedim. Zaten hakkında yapılan haber de bu yönde değildi. Biraz zaman sonra düşüncelerine hâkim olmayan ablam uzun süre hıçkırıkların kapladığı odayı kelimelerle doldurdu: “Onun da sonu bana benzedi işte. Ben kaybedilen bir hastanın yakını yüzünden ömür boyu karanlığa boğuldum, o sadece yaralı bir çocuğun babası yüzünden toprağa boğuldu. Sen onların hayatını kurtarmak için çabala, onlar da sana zarar vermek için çabalasın. Adalet nerede?”

ZÜMRÜDÜANKALAR

Seda TABANLI

Gökyüzünden gelinlikli su damları inerken şehir üzerine pudra şekeri dökülmüş dev bir elmalı kurabiyeye dönüşüyordu. Karanlıktan nazlı nazlı süzülen bu kristaller şehrin ışıklarında onlara ayrılan yere konuyorlardı. Şehrin pamuksu sessizliğini yırtan ambulansın siren sesiydi. İçindekilerse iki dakika önce aldıkları telefonla yola çoktan koyulmuş, ellerindeki kaşığı dahi ağızlarına götürmeden kendilerini ambulansın içinde bulmuş 112 acil servis çalışanlarıydı. Açlık, susuzluk, yorgunluk, uykusuzluk ve stresle baş edebilirlerdi ama birkaç dakika gecikilirse kaybolacak bir hayatın vicdan azabıyla yüzleşmek içlerinden hiçbirinin tecrübe etmek istemeyeceği bir şeydi. Sağlık sektöründeki tüm çalışanların işleri zordu ama 112’de çalışanların farkı, müdahale ettikleri vakaların acil olmasıydı. Bu şu demek oluyordu: Yelkovanın nefesi hep enselerindeydi. Onlara sürekli neden böyle stresli bir alanda çalıştıkları soruluyordu. Oysa onların kurtardıkları hayatların onlara yaşattığı duyguyu ya da hasta yakınlarının yüzündeki o mutluluğun ne kadar görülmeye değer olduğunu anlatmaları imkânsızdı. Bu ancak kaybedildiği düşünülen bir hayat geri getirildiğinde, yani o muhteşem dönüşe tanıklık edildiğinde hissedilebilecek tuhaf bir duyguydu. Yeniden doğmak, yaşamak için bir şans daha, sevdiklerine sarılmak, ciğerlerine ekmek kokan sabahlar doldurmak için ve anlamak için hayat tüm acılara, zorluklara rağmen değerliydi.

Ambulansı kullanan kırk beş yaşında, alnından soğuk terler akan adam, ekibin Hacı abisiydi. Asıl ismi Mecit olmasına rağmen küçükken dedesiyle Hacca gittiği için bu yaşına kadar resmi kurumlar dışında hep böyle çağrılmıştı. Yıllarını verdiği

mesleğinde görmediği manzara, girip çıkmadığı sokak kalmamıştı. Direksiyonun başında yola kilitlenmiş durumdaydı. Gaz pedalındaki ayağı neredeyse sabit, bakışları güdümlü bir füze gibiydi. Gittikleri yer Eskişehir yolunda bir trafik kazasıydı. Ambulanstaki genç acil tıp teknisyeni Leyla ise mesleğinin henüz üçüncü ayındaydı ve gitmekte oldukları yerin durumunu hayal etmeye çalışıyordu. Daha önce trafik kazalarına müdahale etmişlerdi ama üç aylık tecrübesinde daha çok kalp krizi, zehirlenme, intihar, bıçaklı yaralanmalara müdahale vardı. Onun hemen yanında oturan ve sanki düşüncelerini okuyormuşçasına konuşmaya başlayan ise Doktor Suna'ydı.

– Leyla, vardığımızda sakin olmaya çalış, daha önce görmediğin bir manzara olabilir, çılgınlık seni ürkütebilir ama onların bize ihtiyacı olduğunu hatırla, o zaman süper

kahramanlardan bile güçlü olursun.

Leyla onu cesaretlendiren ve rahatlatmaya çalışan bu sesi seviyordu. Güzel filmlerdeki iyi kalpli başrol oyuncularının sesindeki o güven veren tını vardı bu seste. Başıyla hafifçe onayladı. Doktor Suna beş yıldır bu işi yapıyordu. Yaşı fazla büyük sayılmazdı ama saçlarındaki beyazlar senelerle aynı fikirde değillerdi. Trafik kazalarının bu türüsünü tahmin edebiliyordu. Özellikle yaralıların feryatları ve yakınlarının çılgınlıkları çoğu geceler uykusundan uyandırıyordu onu. Böyle gecelerde uyumak için küçük Suna olur, sıcak bir yaz günü salıncakta sallanırken uykuya daldı. Suna devam etti:

– Üniversitede bir hocamız şöyle derdi: “En zor zamanlarda bile yapabileceğinize inanmaktan asla vazgeçmeyin. Fatih ve ordusu gemileri karadan yürütebileceklerine inanmasaydı İstanbul hep bir hayal olarak kalırdı. Galata’dan bir kuş gibi süzülen Hezarfen uçacağına gerçekten inanmasaydı o yükseklikten kendini bırakabilir miydi?”

Leyla daha huzurluydu şimdi. Suna sürekli saate bakıyordu.

Yola çıkalı beş dakika olmuştu. Sireni duyan sürücüler yolun kenarına sıralanıyorlardı. Ambulans “Açılın, ben doktorum!” dercesine trafiği yararak ilerliyordu. Ambulansın arkasında açılan yolu kapmak içinse arkada kıyasıya bir mücadele kalıyordu. Kaza noktası şehrin dışındaydı ve oraya ulaşmaları normalden biraz daha uzun sürecekti. Kar ise böyle zamanlarda işleri biraz daha zorlaştırıyordu. Sıcak evinizin penceresinden hayranlıkla izlediğiniz zamanlardan çok daha farklıydı yani.

Kazanın olduğu yola girdiler. Kapanan yolun seyrini yanındaki yola vermişlerdi. Kalabalıklaşan yolda trafik polisleri vardı. O kalabalıkta bir ambulansın geçtiğini gördüler. Demek ki onlardan önce yönlendirilenler vardı ama yeterli olmamış olmalıydı. Kaza yeri nihayet görüldü. Hemen fırladılar. Yolun kenarındaki ışıklardan seçilebildiği kadarıyla yolun ortasında devrilmiş bir kamyonet, taşıdığı etrafa saçılan mandalina kasaları, şarampole yuvarlanmış bir yolcu otobüsü ve kamyonetin arkasına sağdan sıkışmış bir araba vardı. Havada ortalığa saçılmış mandalinaların kokusu genizlere doluyordu. Polis telsizlerine karışan feryatlar ve karın savrulurken çıkardığı uğultu, akşamın sessizliğini bozuyordu. Ortalık sarı yelekli meslektaşlarıyla doluydu. Kenara uzatılmış ağır yaralı ve ölümlerden sızan kanlar, kendi çevrelerinde küçük kan gölleri oluşturuyordu. Etrafta bavullardan saçılan kıyafetler, fırlayan ayakkabılar, patlayan turşu bidonları, kısacası hayata dair izler vardı. Sedyeler etrafta gelip gidiyor, eli yüzü kanlı yaralılar koşuşturuyordu. Az sonra itfaiyenin sesi duyuldu. Sıkışan yaralılar vardı. Sedyenin yanında koşan bir meslektaşları yanlarından geçerken aceleyle sağ tarafı işaret ederek “Şurada yatanlar kaldı.” dedi. Suna hemen koştu. Yerde yatan yaralının durumunu kontrol etmeye başladı. Leyla’nın gözbebekleri büyümüş, başı dönüyordu. Suna’nın sözlerini anımsadı. Sonra üstü başı kan içinde, ağlayan kadını gördü. Yerde yatan iki beden arasında sürünüyordu. Ayağının biri parçalı bir şekilde

kırılmıştı. O kadar ki kemik dışarı fırlamıştı. Yerde yatanlardan biri en fazla on beş yaşında gencecik bir kızdı. Diğer yanda yatan ise yirmili yaşlarda bir delikanlıydı. Bu iki kanayan fidan arasında paramparça tek ayakla sürünerek mekik dokuyansa bir anneydi. Leyla kendini topladı ve hemen koştu, delikanlının sağ tarafına diz çöktü. Anne:

– Yavrularımı kurtarın, kurbanınız olayım kızım, ne olur!

– İnşallah teyzecim ama önce sakinleş, tamam mı?

Konuşurken bir yandan da yaralının nabzını ve solunum yolunu kontrol ediyordu. Karaciğerinin yanına bir metal saplanmıştı. Solunum yolu boştu ama nabız yoktu. Sırtüstü yatan yaralının sternum kemiğinin üç parmak yukarısının tam ortasına elinin ayasını yerleştirdi. Diğer elini de üstüne koyarak kalp masajına başladı. İçinden sayarken yatan gencin yüzüne bakıyordu. Tüm bu kan deryasına rağmen yüzü temizdi, kirpiklerinde karlar birikiyordu. Leyla'nın titrek sesi annenin hıçkırıklarına karışıyordu.

– Allah'ım yardım et. 61, 62, 63... Hadi lütfen, daha çok gençsin, ne olur dayan!

Leyla kilitlenmişti, tek istediği bu gencin bir kalp atışıydı. Yan tarafta, kızının yanına sürünen anne ise polis memuruyla Doktor Suna arasında geçen konuşmayı duymuştu. Suna:

– Kaza anında şah damarı kesilmiş, cam kesigi, çok derin. Aşırı kan kaybetmiş. Olay anında hayatını kaybetmiş, diyordu. Birden acı bir çığlık duyuldu.

– Kuzum! Yavrum!

Anne kanlar içindeki bu bedenin her yerini öpüyordu. Saçlarını, gözlerini, tanınmaz hâldeki kesiklerle dolu yüzünü... Yavrusunu bağrına basıyordu, Suna koşuyordu. Annenin koluna girip genç kızı bıraktırmaya çalışıyordu. Annenin yüreği nasıl yanıyordu kim bilir, kendi saçlarını yolacak kadar acısı büyüktü. O kadar ki paramparça olmuş ayağının farkında bile değildi. Leyla ise yasal olarak yapması gereken masaj süresinin sonla-

rına geliyordu. Tekrar nabızı yokladı. Nabız alınamıyordu. Bu masajın son aşamasıydı. Leyla inanıyordu; o geri dönecekti.

– Annesi için Allah’ım, ne olur annesi için onu bize bağışla!

Leyla soğuğu hissetmiyordu, avuçlarındaki bu kalp atmalıydı.

– Vazgeçmek yok, hadi!

Leyla’nın bu haykırışını duyan bir meslektaşı yanına geldi. Gözlerindeki yaşlar gencin üzerine damlıyordu. Leyla son dokunuşundan sonra tekrar umutla kalbi dinledi. Yoktu. İnanmıştı ama olmamıştı. Hayır. Vazgeçmek yoktu. Tekrar yaptı. Meslektaşı ona bir şeyler söylüyordu ama onu duymuyordu. Derken delikanlıdan bir hırıltı geldiğini duydu. Tekrar heyecanla nabızı kontrol etti. Atıyordu. Kafası gencin kalbine degecek kadar eğilmiş ağlıyordu. Eti kemiği delip gelen bu minicik kıpırtı ona dünyaları vermişti âdeta. “Yaşıyor, yaşıyor!” diye ta içten gelen bir sesle haykırdı.

Leyla’nın yüzünde şimdi gözyaşlarına karışan kocaman bir gülümseme vardı. Sanki bir an gökyüzünden düşen taneciklerin bile durup ona baktığını sandı. Dizlerine kadar kanla karışık kar olmuştu. Bedenine bir sıcaklık yayılmıştı. İçinde kurtarabileceği tüm hayatlara dair güzel duygular uyanmıştı. Böyle bir kan dermasının içinde geri gelen bir hayat herkese enerji vermişti. Sedyeye onlara doğru yaklaşıyordu. Genç meslektaşı:

– Biz hastaneye geçiyoruz, onu götürelim. Sizin ekip anneyle ilgileniyor. Siz de onunla şuradaki adamı alırsınız, dedi.

Bu sözlerden sonra ambulans çoktan yola koyulmuştu. Leyla, Suna’nın yanına koştu. Anne bayılmıştı. Tansiyonunu ölçüyorlardı. Leyla’nın gözleri yerde yatan genç kızıdan sonra Hacı abiye döndü. Hacı abi başını iki yana sallayarak durumu özetledi. Leyla yarı baygın annenin yanına eğilerek kulağına fısıldadı.

– Oğlunuz yaşıyor. Hastaneye götürdüler. İyi olacak inşallah. Hadi şimdi sizin de ayağınıza bakalım, dedi. Bu sırada bir polis memuru Doktor Suna’ya:

– Şu arabanın yanında bir adam var, yanında da bir çocuk. İkisi hafif yaralı ama karısı...

Polisin işaret ettiği yerde arka kısmı ezilmiş bir araba duruyordu. Yanında uzatılmış yatan ise ortalıkta dolaşan bir, bir buçuk yaşlarındaki küçük erkek çocuğunun annesiydi. Babasıysa arabanın ön tekerine sırtını yaslamış, öylece karşıya bakıyordu. Sürekli tekrar ettiği bir şeyler vardı. Sanki ortamdaki soyutlanmış, başka bir âlemdeydi. Hayatının kadını artık yoktu. Çok sevmişti, evlenmişlerdi, sonra oğulları olmuştu. Her şey yolundaydı, hayat güzeldi, birlikte yaşlanacaklardı, oğullarının sünneti, mezuniyeti... Dakikalar önce arka koltukta oğluyla oynuyordu. Gülüşü hâlâ kulaklarındaydı. Ama şimdi sessiz soluksuz karlar üstünde yatıyordu. Oğulları ise annesinin yanına oturmuş, ara sıra eliyle annesini yokluyor, sonra kafasını göğsüne koyuyordu. Kendine ninni söyler gibi mırıldanıp hafifçe sallanıyordu. Annesinin yanından kalkıp etrafı dolaşıyordu. Ayaklarındaki çoraplar ıslaktı. Yerden eğilip bir şeyler aldı. Bu, babasının annesine doğum gününde aldığı Hint bülbüllerinin çiftinin biriydi. Kafesten kurtulmuştu. Artık sonsuza kadar özgürdü. Ufaklık, onu avucunda babasına götürdü, cömertçe babasının çaresiz avuçlarına koydu. Ama ne babası kuşu kavradı ne de kuş gözlerini açtı.

Suna yaklaştı. Hemen yerde yatan anneyi kontrol etti. Vaziyet feciydi. Kafatasının bir bölümü kopmuş, buradan beyin dışarı taşmıştı. Bu, ortalıktaki kan gölünü açılıyordu. Keşke yapılabilecek bir şey olsaydı. O an Suna'nın omzuna bir şey dokundu. Arkasını döndüğünde kendine mandalina uzatan minik elin sahibini gördü. Alnındaki ufak sıyrıktan burnunun üstüne hafif bir kan sızmıştı. Suna onu kucakladığı gibi kaldırdı. Bağına bastırdı, evde onu bekleyen çocuğu gibi, garip kalan tüm çocukları kucaklar gibi... Tüm vücuduna bir sızı yayılmıştı. Aldığı nefes boğazına takılıyordu sanki. Güçlkle "Hacı abi!"

diye seslenebildi. Çocuğu kucağına verdi ve alnını kontrol etti. Ciddi bir şey yoktu. Battaniyeye sardılar, Hacı abi onu ambulansa götürürken Suna koşarak babanın yanına döndü. Yanına diz çöktü, vücudunu kontrol etti. Kafasının arkasında bir yarık ve yüzünde irili ufaklı kesikler vardı. Rengi solgundu, bakışları donuktu. Sürekli tekrar ettiği bir şeyler mırıldanıyordu:

– Bir beyaz lerze, bir dumanlı uçuş. Eşini gaip eyleyen bir kuş gibi kar.

Cenap Şahabettin’in mısraları... Karısıyla onun şiiriydi bu. Demek o kış gelmişti ha? Na’sın üstünde şimdi ey mürde, başladı parça parça pervaza karlar, ki semadan düşer düşer ağlar! Suna seslendi:

– Sedye! Tekrar adama dönüp konuştu. “Hadi oğlunun yanına gidelim.” diyebildi.

Koluna girilen adam sedyeye yatırıldı. Leyla da teyzenin ayağına ilk müdahaleyi yapmıştı. Artık hastanenin yolu tutulmalıydı. Kapanan ambulans kapılarından geride kalanlara son bir bakış... Evladını buz gibi asfaltın üstünde bırakmak zorunda olan anne yürekleri, eşini gaip eyleyen kuşlar... Hem sağ kalan yürekler için hem de bu yüreklere yoldaşlık eden yaşam melekleri için dayanılması zor anlardı. Ambulansın içinde hıçkırıklar, dışında ise yağan kar, ezilen mandalinalar... Siyah bir araba, içinden inen savcı, polis memurları...

Acil servisin yorgun savaşçıların üstleri kandı, ıslaktı. Kurtardıkları hayatlar sayesinde vicdanları rahattı. Tüm bu yorgunluğa dayanmalarını sağlayan umut ve inançtı. Ama geride kalan, yanlarına katamadıkları bedenlerden ellerine dokunan, yolları bağlayan çaresizlik de vardı. Hayata rağmen kurtarılacak daha nice hayatlar vardı. Onlar bu ülkenin tüyleriyle insanların yaralarına çare olduğuna inanılan efsanevi Zümrüdüanka kuşlarıydılar.

DOKTOR BAHADIR

İlyas Han ŞAHİN

Öğretmen olarak atandığımı ilk duyduğumda çok sevinmiştim. Kısa süre de olsa işsizlik yaşamış ve tam bunalıma girmişken atamamın yapıldığını öğrenmiştim. Peki, nereye atanmıştım? Bir köydü muhtemelen, kısa zamanda nereye atandığımı da öğrendim. Ülkemizde kışların en soğuk yaşandığı şehirlerden birinin ilçesinin köyüne bağlı bir mezraya atanmıştım. Mezra demek köyden daha küçük ve daha zor şartlar demekti.

Zaman kaybetmeden görev yerime gittim. Elektrik ve su yoktu. Elektrik direklerine inat hiç elektrik olmaması en garibi-me giden şeydi. Köyde tek öğretmendim, lojman olmadığından köyün içinde eski bir evin odasını biraz da yüksek bir fiyata tutmuştum. Su ihtiyacı köyün meydanındaki çeşmeden karşılanıyordu. Akşam güneş batımından birkaç saat sonra el ayak çekilir, herkes yatardı. Ben ise mum ışığında saatlerce kitap okur, çok az çeken radyomdan haber dinlemeye çalışırdım. Her yer bembeyazdı. Kar alabildiğine her yeri kaplamıştı. Görüp görebildiğim tek rengin göz kamaştırıcı bir beyazlık olması ilk kez yaşadığım bir deneyimdi. Ben geldikten birkaç gün sonra aralıksız yağın kar yolları kapatmıştı. Yollar kapanmış, köyün yanından akan dere donmuştu. Köylü buna alışmıştı, benim hayretim onlara grip geliyordu. Ya hastalanırsam hâlim ne olur diye sorduğumda “Hocam korkma, burada hastalık olmaz. Soğuktan dolayı üşütme, grip, nezle olmaz buralarda.” diyorlardı. Hakikaten şehirde olsam normalde şimdiye kadar birkaç grip olmuştum. Ama bu mezrada hava tertemizdi. Gece -35 dereceye düşen sıcaklıkta elbette pek mikrop barınamazdı. Peki ya başka bir sorun çıksaydı ne yapardım? O gün yine erkenden yatan köye inat mum ışığında

kitap okurken kapımın kırılacak gibi çalınmasıyla irkildim. Saat gecenin ikisine geliyordu. Kapıma vuran her kimse acil bir durum olduğu kesindi. Daha kapıyı açmadan beni ayak sesimden duymuş olacaklar ki durumu izah etmeye başlamışlardı gelenler.

– Hocam, acele gel! Ne yapacağımızı şaşırdık. Akıl ver bize.

Kapıyı açtım, mumu gelenlerin yüzlerine tuttuğumda köyün orta yaşlı sakinlerinden olan Abdullah ve Süleyman amcaların geldiğini gördüm. İçeri buyur ettim ama girmediler. Konuyu sordum.

– Hocam, acil yetiş! Hamile bir kızımız var, doğurmak üzere. Yol kapalı, ne yapacağımızı şaşırdık.

En yakın köye 25 km, ilçeye 45 km uzaklıkta bir mezradaydık. Kar yağmıyordu ama kar kalınlığını ölçecek olsak iki metreyi çoktan geçtiğini biliyordum. Zira iki hafta boyunca aralıksız kar yağmıştı. Evlerin çatıları âdeta el uzatımında tutup çıkılacak hâle gelmişti. Ben çaresizce konuşmaya başladım.

– Size yardım edemem, bu konu doktorların işidir, desem de anlamayıp ısrar etmeye devam ettiler.

Süleyman amcanın kızıydı hamile olan. Yardım edemem cümlesini duyunca Süleyman amca ağlamaya başlamış, bir yandan da bana,

– Gözünü seveyim hocam, Asiye'm benim tek evladım. Eri şimdi çalışmada İstanbul'dadır. Ne yapacağız, sen okumuş adamsın, diye âdeta yalvarır gibi gözlerimin içine bakıyordu.

– Amcacım jandarmaya haber edelim. En yakın köye ulaşalım. Devletin acil durumlar için hastalara gönderdiği helikopter var.

– Hocam ne helikopteri, buraya helikopter mi gelir? Kız ölüyor, nasıl haber ederiz? Kime söyleriz?

O kadar umutsuz soruları peş peşe sıralamıştı ki Süleyman amca ben de umutsuzluğa kapılmıştım. Üstüme bir şeyler alıp kapıyı çektim. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadan bata çıka hastanın olduğu eve doğru yürümeye başladım. Yolda elin-

den bir şey gelemeyen biri olarak ne yapabilirim diye düşünüyordum. Aniden durdum.

– Cep telefonu nerede çekiyor? Ya da sabit ve faal bir hat var mı, diye sordum.

– Hocam telefon burada çekmez ama aza efendinin evinde bir sabit telefon var, o da bozuk nice zamandır.

Bulunduğumuz mezra dümdüz bir yerdeydi. Kilometrelerce ötedeki ışıkları belli belirsiz görüyorduk.

– Ben bir bakayım, dedim.

Yanıma birkaç genç verdiler. Çıkabileceğimiz en yüksek tepeyi belirleyip çıkmıştık. Gençler yolda giderken burada çok az da olsa sinyal olduğunu söylediler, bu beni biraz daha ümitlendirmişti. Yazları on dakikada çıkabileceğimiz bu yere bir saat-ten daha fazla uğraşarak çıktık. Cep telefonumu çıkarıp etrafa çevirmeye başlamıştım. Bir yandan da dua ediyordum. Nihayet tek bir çubuk gücünde bir telefon dalgası yakaladım. Hemen jandarmayı aradım. Çok çalmadan açılan telefonda jandarmaya durumu izah ettim, sesim sevinçten titriyordu. Karşımdaki ses ambulansa haber edileceğini söylediğinde biraz rahatlamıştım. Gereken bilgileri verip köye sevinç içinde döndük. Süleyman amcaların evinden kızının çığlıkları hâlâ geliyordu. Doğum zamanına henüz iki ay varmış. Köylüler evin etrafına yığılmış, endişeli gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. Benim verdiğim habere beklediğim kadar sevinmemişlerdi.

– Hoca buraya ambulans gelmez. Ambulans helikopter buraya gelmez, diyorlardı.

Ben bir saat içerisinde geleceğini içeriye haber olarak göndermiştim. Galiba kadınlar bu habere erkeklerden daha fazla itibar gösterdiler. Süleyman amca yanımdan ayrılmıyor, gözü sürekli havada âdeta sayıklıyordu.

– Allah'ım ne olur kurtar kızımı! Hocam kızım kurtulsun bir sığır boğazlayacam.

– İnşallah Süleyman amca.

Ambulans helikopter gelemmezse diye içim içimi yiyordu Süleyman amcanın inanmışlığı belki tutunacak bir umut aramasındandı ama diğer köylüler bunun olacağına imkân vermiyorlardı. Hep birlikte dışarıda beklerken kulaklarım helikopter sesine kilitlenmişti. Evet, sanki bir ses vardı. Yavaş yavaş yaklaşan bir ses duyuluyordu. Etrafımız dümdüz arazi olduğundan çok sıkıntı olmayacağına inanıyordum helikopterin gelmesinin. Evet, işte geliyordu. Ses yaklaştıkça köylüler sevinç çığlıkları atmaya başlamışlardı. En fazla sevinen Süleyman amcaydı şüphesiz. Derin bir ohh çekmiştim. İnşallah kurtulacaktı Asiye gelin. Helikopter yaklaştıkça herkes ellerini kaldırıp bağırmaya, yön göstermeye çalışıyordu. Nihayet yavaşça bulunduğumuz yere yaklaştı. İçinden birkaç acil sağlık personeli indi, hastanın bulunduğu odaya girdi. Sağlık ekibi o kadar hızlı şekilde koordine oluyor ve seri davranıyordu ki içimden imrenmiştim onlara. İşlerini çok iyi yapıyorlardı. Derken Asiye gelin sedyede getirildi. Helikopter biraz daha yere yaklaştı ve hastayı aldılar. Yanında refakat için Süleyman amca kendi gitmek istedi ama yer yoktu. O kadar hızlı karar veriyorlardı ki ve kendilerinden o kadar emin hareket ediyorlardı ki kimse onlara itiraz edemiyordu. Acil ekibinin başında bulunan doktor çok dikkatimi çekmişti. Sanki hasta onun yakınıymış gibi titizdi. Azıcık sedye kaysa hemen kendi müdahale ediyordu. Vaktinden önce kırılmış saçları, keskin yüz hatları, ciddi ve kendinden emin duruşuyla hangi topluluğa girse böyle biri en saygın yere oturtulur ve itibar görürdü. Bir an göz göze geldik. Benim köyden olmadığımı, yabancı olduğumu anlamış olmalı ki,

– Hocam siz mi haber verdiniz, diye sordu.

Ben birkaç dakikadır izleyip hayran olduğum bu şahsiyetin benimle ilgilenmesine sevinmiştim.

– Evet, dedim.

Heyecandan ve sevinçten kendimi alamıyordum.

– Teşekkür ederim duyarlılığınız için.

– Ne demek, insanlık vazifemiz. Hem bizler size teşekkür ederiz, dedim.

– Bizimle gelir misiniz, dedi.

Ben gayriihtiyari hasta yakını olmadığımı belirttim. Ama doktor ısrar etti.

– Kaptan pilotun yanında yer var, oraya binin hemen, dedi.

Son sözündeki emir kipi itirazsız yerine getirilecekti. Bana babacan bir tavırla bakarak tebessüm etti. Helikoptere ilk kez biniyordum hayatımda. Sarsıntılı ve gürültülü bir kırk beş dakika sonra hastanenin belirlenen yerine iniş yaptık. Ekipler biz iner inmez hastayı asıl sedyeye nakledip koşarcasına acil girişten içeri aldılar. Ben ise doktor ile kalmıştım. Doktor:

– Hastayı merak etmeyin, inşallah sıkıntı ortadan kalkacak, dedikten sonra elimden tuttu. İsmim Bahadır, on yıldır acil uzmanıyım.

– Ben de Yusuf. Yeni atandım mezraya, öğretmenim.

– Yusuf, seni niçin getirdim biliyor musun buraya?

– Doktor bey inanın bilmiyorum. Neden getirdiniz?

– Yüzünde ve gözünde olmaması gereken bir sarılık fark ettim. Ailende hepatit sıkıntısı olan var mı ya da tanıdığın bir hepatitli?

– Babamda vardı. Rahmetli olalı iki sene oluyor. İleri derecede karaciğer yetmezliği vardı. Bir de hepatit ileri boyuttaydı.

– Şimdi biraz dinlen, sonra hemen muayeneye gir. Seni köyde ilk gördüğümde köylünün yanında demek istemedim ama eğer tahminim doğru ise acilen tedavi altına alınman gerekecek.

Bahadır Bey'in sesindeki merhamet beni çok etkilemişti. Bana acıyarak değil, dostça bakıyordu. Anlamadığım şeydi: Bu kadar yoğun bir durumda herkesin dikkatinin Asiye gelinde olduğu o anlarda, böylesi bir hengâmede sadece otuz saniyelik bir

bakışla, hem de sabahın dördünde bunu nasıl anlamıştı? Mesleğinin bu denli bilincinde, bu kadar mesleğine âşık ve bu kadar dikkatli bir hekim... Bu bir başarı mıydı yoksa hayat tarzı mıydı? Bir mesleğin dehası mıydı? Görev bilincinin, vazifeye vâkıf olmanın bu denli zirvesini yaşayan nasıl bir meslekti bu?

Bahadır Bey'in yönlendirmesiyle tetkiklerim yapıldı, haklı çıkmıştı. Hastalığım çok ilerlememiş, başlangıç safhasında teşhis konulup tedavi başladığı için hayatım kurtulmuştu. Hastanede iki hafta yattım. Asiye gelin erken doğum yapmıştı. Bebek erken doğum sıkıntılarından dolayı biraz daha yatacağı, tabii ki annesi de. Ben, hayatımı bir anlık dikkatiyle kurtaran adama duyduğum minnet ve şükran hislerimi besledim iki hafta boyunca. Bahadır Bey arada bir geliyor, hâlimi hatırlamıyordu, tedavim ile yakından ilgileniyordu. Ona Bahadır ağabey diyordum. Ağabeyim, babam, medar-ı iftiharımdı. Onu bu süreç içerisinde daha yakından tanıdıkça hayranlığım bir kardeş sempatisine dönüşmüştü. Onun hakkında hep güzel şeyler duyuyordum. Asiye geline yaptığı doğru müdahaleler ile onun ve çocuğunun hayatını kurtarmıştı. Yani o gün sağlık sorunu olan iki kişi ile beraber sağlık sorunundan haberi olmayan birini de kurtarmış, hayatımızda asla unutamayacağımız bir kahraman hâline gelmişti. Acil doktorları Bahadır Bey'e derin bir saygı duyuyorlardı. Mesleğindeki mahareti, risk altındayken aldığı kararların isabeti ona haklı bir şöhret kazandırmıştı. Bu yüzden pek çok ödül almış, sevilen bir şahsiyet olarak yaşadığı şehirde el üstünde tutulmuştu. Taburcu olurken de yanımdaydı. Elleri omzumda çantamı taşıyordu. İlaçlarımı ihmal etmemem gerektiği ile ilgili sıkı sıkı tembihlerde bulunuyordu. Ağabeyimdi o benim. Gurur duyduğum yegâne şahsiyetti. Onun da bir ailesi yoktu, evlenmemişti. Mesleği ile olan evliliği ona hayata tutundurduğu yüzlerce dost kazandırmıştı. Ve beni de kazanmıştı. Sevgimi ve minnetimi dile getirmem imkânsızdı. Çantamı köyün minibüsü-

ne verirken vedalaştık. Babamı kaybettiğim o kara günden sonra ilk defa ağlıyordum. Ağabeyime el sallarken onun yakınlarda olduğu hissi beni teskin eden tek sevincimdi.

Köyde kahramanlar gibi karşılandım. Herkes bana bakıyor, iki hafta önce yaşanan olayı anlatıyorlardı birbirlerine. Süleyman amca ellerime sarılıp ağlamaya başlayınca benim Bahadır Ağabeye duyduğum minneti şimdi bana karşı duyan bir çift göz görüyordum karşımda. Asiye gelini sordum ve bebeğini. Birkaç gün önce gelmişlerdi, bebek sağlıklıydı, Asiye gelin de. Süleyman amcanın ısrarına dayanamadım, evlerine gittim. Köylü bana geçmiş olsun ve tebrik etmeye geliyordu. Ev gelip gidenlerle dolup taşarken ben de başımdan geçenleri anlatıyordum. Süleyman amca buğulu gözlerini üzerime dikip bana:

– Hocam önce Allah’ın sonra senin sayende kurtardık yavrularımızı. Bebeğe isim vermedim, seni bekledim. İsmi sen koyacaksın. Şimdi söyle, senin ismini mi verelim?

Ben kapıdan bizi dinleyen Asiye geline doğru sesimi yükselterek bebeğin ismini söyledim.

– Bahadır olsun ismi.

Aldığı anlık hayati kararlarla insanların hayatlarını etkileyen, hayat kurtaran, zor şartlarda kutsal bir meslek icra eden, mesleğine âşık acil uzmanlarının, tüm acil çalışanlarının sembolü olan Dr. Bahadır’ın adı olsun. Adı da bahtı da hep yürüsün.

GECE AY ŞAHİTTİ

Gültekin AKYAR

O geceyi anlatırken tek cümle dökülmüştü ağzından: “Gece Ay şahitti!” Babasının göz pınarları dolmuştu hafiften, hemen ardından gelen zamansız bir gülümseme örtmüştü bunu. “Şimdi büyüdün, meydana geldin ama ne zorluklarla... Bir Allah bilir, bir ben! Ayaz diye boşuna koymadık adını biz.”

Ayaz kalemini seri bir el hareketiyle açtı, yongalarını ilk güz rüzgârına savurdu, gün yanığı kırmızıbiber dizilerine şöyle bir dokundu.

– Devam et baba, o soğuk gecede kalmıştın, kuru bir ayaz varmış hani...

Biber dizilerinin tıkırtısının peşinden adam da mırıl mırıl ses verdi:

– Of of, ne soğuktu ama! Beş dakika meydanda duruver aklını alır, iğne deliğinden bile girer, kemiklerine işler o soğuk.

Babası bunları söylerken dişleriyle dudaklarını ısırırdı, dizlerini ovuşturdu. Soğuğu ve yok olan takatini anlatmaya gücü yetmedi, sözlerine devam etti.

– Annen sana gebeydi, sancıları birden arttı, karnı da sivilince Gülsüm Ebe belledi. “Erken doğum bu, koş acili ara, ambulans gelmeli aceleyle.” diye kelimeleri savurdu. Bunu der demez, kar tipi demeden ben de savurdum kendimi dışarıya, elimde bir fener. O zaman evimiz şimdiki gibi düzlük değil, ta yabanıl bir yerde, köyden de uzakta, aşağıdaki ak topraklı tepenin böğründe.

– Ben o evi hiç bilmem ki.

– Bilme de zaten, buraya geldik de medeniyete kavuştuk. Elektriği, suyu gördük. Allah’ın kırından kurtulduk şükür!

– Sonra ne oldu baba?

– Kapkaranlıktı, gecede gemici fenerinin izi vardı, bir de yorgun soluğum. Patika yerine kestirmeden gideyim dedim, çalığa saptım. Bodur kızıl sandalların yanına gelince bir de ne göreyim! Kocaman bir kurt, tek başına duruyor orada.

Ayaz'ın kahverengi gözlerine bal gibi bir aydınlık çöktü, irice açıldılar.

– Vay be! Kurt ha, seni yemedi mi, korkmadın mı?

– Yese burada olur muyum? Kurt tek iken bir şey yapamaz, sürü olunca diş gösterir canavar kısmı, korkmayıp gözlerine bakacaksın, ta gözünün göbeğine baktım ben de.

Ayaz olduğu yerde anasının dizinin dibine iyice büzüştü.

– Sonra?

– Ne olacak bir iki hırladı, diş gösterdi, feneri yüzüne doğru tutunca kaçıp gitti. Soluğumu saydım o an, ortalık ay ışığıyla gün gibi parlar, karlar pırıl pırıl. Kurt aştı tepeyi, ben de koştum bir tırısta çıktım düzlüğe. Köy bakkalına dar attım kendimi. Heyecan mı desem yoksa yorgunluk mu numara falan gitmiş aklımdan. Bakkal Arif bereket versin dükkânı kapatmamış, küçük bir tüpün mavi alevine ayaklarını dayamış oturur durur, ben gelince kalktı, takıldı hemen: “Buyur Cahit, ne vereyim sana? Birinci mi Harman mı?” İstemem o mereti bıraktım, dedim ve sandalyeye yığıldım, zorlukla konuşabildim. “Bizimkisi doğurdu doğuracak, arasam ambulansı?” “Ne demek Cahit, buyur.” “Neydi numara yahu? Kafa mı kaldı, dizlerimin hâline bak!” Tepeyi aşarken dağ taş dememiş koşmuşum, pantolonum paralanmış, dizimdeki ılıkliğin kan olduğunu bakınca fark ettim anca. Bakkal Arif sırtımı sıvazladı: “112 Cahit, telaş etme hele.” Arayıp oracıkta beklemeye koyuldum ama o on beş dakika nasıl geçti gel de bana sor. Askerlikten sonra dakikaların bir yüz yıl gibi olduğunu bir de o zaman bildim işte.

– Çok heyecanlı baba, işlerin bu kadar zorlaştığını bilmezdim.

– Neyse Ayaz, tahta sandalyede geçivermişim. Gözlerime mavi ışıklar çalındı, ambulansı gördüm ya içim bir hoş oldu. Sarı yelekliler gün gibi doğdular geceme o gün. Hızır'ı yeşil mintanlı, aksakallı diye belletmişlerdi bize büyüklerimiz. Ben-ce Hızır sarı yelekli, beyaz üniformalıdır Ayaz. Bunu iyi belle, mavi ışıklı beyaz bir arabayla gelir. Aksakal arama, gözlerindeki sevgiye bak; o bakışlar çırpınışa dönüşür de anaç güvercin gibi çırpınır herkes için.

Anası kabuklu badem, pestil, üzüm kurusu koydu Ayaz'ın önüne. O bunları kemirirken gözü de kulağı da babasındaydı. Adam elini kaldırdı.

– İki kişi sedyeyle patikadan eve varabildik, annen seni doğurmuş, Gülsüm Ebe'nin sesi ağlamaklıydı: “Bir oğlun oldu Cahit ama kordon boynuna dolanmış, mosmor çıktı yavrum. Çabuk yetiştirelim.” dedi. Sen ve anneni güç bela ambulansa götürüp bindirdik, ardından oracıkta, meydanda, yığılıp kalmışım. Soğuk falan işlememiş hani. Sevinç mi tasa mı bilememişim, içimden taşmış ne varsa, ardından ünlenmişim: “Ayaz'ımı bana bağışla Mevlam! Ayaz'ımı kurtarsınlar. Mavi ışıkla giden Ayaz'ım aydın gün ışığıyla gelsin!”

Ayaz, babasının yüzünü Kocakır'daki çorak tarlaya benzetirdi hep. Pek gülmezdi babası, yağmur gibi düşen bir iki tebesüme karşılık verirdi sadece. Ağladığı pek görülmemişti. Onun elini tuttu.

– Ambulanslar bize, umudumuzu geri getirmek için geliyorlarmış baba. Şermin Öğretmen bir keresinde öyle demişti.

– Mürekkep yalamış insanın hâli başka, doğru söylemiş Ayaz. Ardından gittim hastaneye, sen cam kuvözdeydin. Kırmadal tütün teli gibi parmakların açılıp duruyor, ağlıyordun. Ambulans zamanında yetiştirmeseymiş ölecekmişsin neredeyse. O beyaz önlüklü çocukların ve şoförün bile ellerine sarılıp öpecektim hani, can suyu verdiler çorak gönlüme.

Ayaz birden ayaklanıp tel dolaba uzandı, oradan kapıldığı oyuncağı babasına gösterdi. İlaç kutusundan yapılmış bir ambulans, tekerlekleri meşrubat kapağındandı. Bir mavi lambası eksikti işte. Babasının koltuğuna sığındı, defalarca dinlediği hikâyeyi anlattırmanın zaferini içine zar zor sığdırabildi, başını kaldırıp babasına baktı.

– Resim-iş dersi için ambulans yapmıştım, yarın götürülecek.

– Bunun mavi lambası eksik Ayaz. Dert etme ama öğretmenin sorarsa “O mavi ışık benim gözlerimde, o mavi ışık hayat, o mavi ışık umut, o mavi ışık unuttuğumuz ne varsa işte o.” de-yiver.

Adam pencere pervazından mor tepelerden anca sıyrılan yeni aya baktı ve yineledi aynı sözleri: “Gece Ay şahitti!”

AKILLI OL DOKTOR!

Mehmet Emin HANGÜN

Görevi başında ölen ve öldürülen tüm sağlık çalışanlarına ithafen...

Bu ayki son nöbetim. Şimdilik vukuat yok, ortalık sakin. Ama şimdilik! İlçe olmasına rağmen vukuat eksik olmuyor burada. Televizyonda sıra gecesi var. “Urfa’nın etrafı dumandır.” diyor türküde. Burası Urfa olmasa da kışların vazgeçilmezi olan duman ve sis etrafa yayılmış, cinayet filmlerini andıran puslu bir sahne koyuyor gözümün önüne.

Pencereden baktıkça içim ürperiyor. Zorunlu görev bitince gideceğimi biliyorum, az kaldı, bir buçuk ay da geçer eninde sonunda. Bir de sınavı kazanıp iyi puan alırsam değmeyin keyfime. Düzeni hemen kurarız Didem’le, hem evlilik işini de hızlandırabiliriz. Nişandan bu yana beş ay geçti, düğün tarihini bir türlü ayarlayamadık. Dışarıya yemeğe gitmek istiyorum yarın. Yemekte bu konuyu konuşmayı ve düğünün Ağustos ayının 15’i olmasını teklif etmeyi düşünüyorum. Didem de bu gece 112’de nöbetçi. Arayıp neler yaptığını soracağım.

– Efendim canım?

– Alo canım, ne yapıyorsun?

– Ne yapayım canım ya, evde yaşlı bir hasta vardı, şekeri düşmüş, ona baktık. Sen ne yapıyorsun, vukuat var mı?

– Şu an yok. Nöbet bitene kadar da umarım olmaz. Odadayım, dışarıyı seyrediyorum. Hava çok soğuk, dikkat et de üşütme.

– Tamam canım. Sen de dikkat et kendine.

– Ha Didem, unutuyordum. Yarın akşam yemeğe gidelim mi, ne dersin?

– Akşama kadar dinlenebilecek misin?

- Ben dinlenirim. Sen de yorgun olmazsan gideriz.
- Peki canım, gidelim o zaman. Görüşürüz, iyi nöbetler.
- Sana da canım, iyi nöbetler.

Dışarıya baktıkça içim daha da üşüyor. Puslu havaları sevmiyorum. Aklıma hep kötü şeyler getiriyor bu havalar. Vazgeçiyorum dışarıya bakmaktan. Duvardaki saate bakıyorum. Saat 23.18'i gösteriyor. Televizyonun karşısına, kaloriferin yanındaki koltuğa, atıyorum kendimi. Sokuluyorum iyice peteğe. Sıcağı görünce hafiften bir uyku bastırıyor. Beş dakika da olsa gözleri dinlendirmek iyi geliyor insana. Rüya görecek kadar dalmak istemiyorum, sadece beş dakika. En fazla on dakika kestirdikten sonra hasta gelir zaten.

Rüya mı gerçek mi bilmiyorum ama bir labirentin içindeyim sanki. Uykum bölünüyor, gözlerimi açıyorum. Koluma hemşire Neşe'nin dokunduğunu anlıyorum. Kendisi de panik hâlinde.

- Ne oldu Neşe Hanım?
- Emre Bey, üç yaralı hasta gelecekmiş. 112'den aradılar.
- Nasıl bir yaralanma?
- Komşular arası kavga. Biri kafasından sopayla yaralanmış, durumu ağırmış. Biri bıçakla baldırından yaralanmış, çok kan kaybediyormuş. Diğeri de küçük bir çocuk, sekiz yaşlarında. Onun da kafasına taş atılmış, yarılmış kafası.
- Kesin çocuk kavgasından başlamıştır tartışma.
- Bilmiyorum valla, birazdan gelecekler.
- Tamam Neşe Hanım, geliyorum hemen. Boşuna demiyorlar ev alma komşu al diye.
- Aynen öyle Emre Bey.
- Hangi ekip getiriyor?
- Didem Hanım'ın olduğu ambulans iki ağır yaralıyı getiriyor. Diğer ekip çocuğu getiriyor.
- Diğer hastaneye niye götürmediler çocuğu?
- Orada üç ağır yaralı varmış. Trafik kazası. Yolda buzlanma varmış. Aşırı hızdan dolayı kayma olmuş.

- Tamam, yüzüme bir su vurup geliyorum.
- Peki.

Altı yedi dakika sonra Didem'in olduğu ambulans geliyor acilin kapısına. İçerden sedye getiriyorlar. Başından yaralananın durumuna bakıyorum, kötü yaralanmış. Kafaya sopayla “insanım” diyen kim vurabilir anlayamıyorum. Bu nefretin sebebi ne? Daha sonra baldırından bıçaklanana bakıyorum, onunki daha ağır. Çok kan kaybetmiş yolda. Kaybetmeye devam ediyor. Hemen içeriye götürmelerini söylüyorum, o sırada diğer ekip geliyor. Ambulanstan ağlayan bir anneyle öfkeli bir baba iniyor. Çocuğun kafası yarılmış. İnsan bu vahşete nasıl erişir diye merak ediyorum. Tam içeri girecekken üç araba hızla acilin önüne geliyor. Keskin frenlerle, araba yarışçıları gibi duruyorlar acilin kapısında. Arabadan inen kişiler acilin önünü kaplıyor. Birden aralarında sözlü tartışma başlıyor. İçeriye gitmem gerektiği hâlde onları izliyorum elimde olmadan. Sözlü tartışma yerini küfür ve fiziksel kavgaya bırakıyor. Güvenlik görevlileri onları ayırmaya çalışıyor. Hemen içeri giriyorum. Baldırından bıçaklanan adamın yanına gidiyorum. İlk müdahaleyi ona yapmamız gerektiğini biliyorum. Atardamara gelmiş bıçak. Acele etmemiz lazım. Birden içeri doğru sesler geliyor. Sesler artarak devam ediyor. Kavga eden tarafların akrabaları bunlar. Bıçak yarası ağır olan adama tehditler savuruyorlar. Güvenlik görevlileri onları geri püskürtmeye çalışıyor. Birini geri itekledikçe başkası aradan çıkıp öne atılıyor. Bıçakla yaralanan adamın buradan sağ çıkamayacağını söylüyorlar, sonra bana bakıyorlar. Göz göze geliyorum öndeki kirli sakallıyla, katil gibi bakıyor sanki. Güvenlik görevlileri arkadaşilerle uğraşırken aradan sıvışıyor. Birden hafif adımlarla bana doğru geliyor, tedirgin oluyorum. Bir şey söyleyecek belli, yanıma geliyor sessizce. Alçak sesle konuşacak gibi eğiliyor kulağıma.

– Doktor, önce bizim hastaya bakacaksın. O şerefsiz hak etti bunu.

– Hastanın durumu acil, lütfen dışarı çıkın, işimizi yapalım.

– Doktor, akıllı ol doktor! Seni de harcarlar bak. Önce abimi tedavi et.

– Beyefendi dışarı çıkın lütfen. Sizler de boşaltın burayı.

– Önce biz doktor, önce biz!

– Çık dışarı. Alın şu adamı buradan.

Güvenlik görevlileri diğerleriyle uğraşırken yanıma kadar gelen adam sabrımı taşırdıkça taşıyor. Sesini yükseltiyor bana.

– Önce biz doktor, önce biz. Harcarım seni bak. Akıllı ol doktor efendi!

– Eee, defol şuradan be adam! Çık git işine!

Sözlerimi bitireli beş saniye olmamış, sağ yanımda acı bir yanma hissi belirliyor aniden. İki saniye sonra hemşirelerin bağırmaları geliyor kulağıma, şoktayım sanki. Daha da artıyor acım her saniye. Adam arkamdan beni bıçaklamış. Koşarak gelen güvenlik görevlileri adamı alıyorlar yanımdan. Götürürlerken adamın elindeki bıçak önüme düşüyor. Bu ayki son nöbetim, acildeyim. Kendim acillik oluyorum ne yazık ki. Yarın yemeğe gideceğiz diye düşünüyorum, Didem’le yemeğe gideceğiz. Vukuatsız bitmiyor nöbet, aklıma geliyor Didem. Gözlerim kararıyor, yere düşüyorum. Koridorda koşuşturma sesleri, kavga, gürültü, kıyamet... Gözlerim iyice kararıyor. Son gördüğüm Didem’in bağırarak bana doğru koşması. Gözlerim kapanıyor, ölecek miyim acaba? Yoksa şoktan mı bayılıyorum bilemiyorum. Omzumda bir el hissediyorum.

– Emre Bey, Emre Bey uyanın.

Gözlerimi açıyorum yavaşça. Hâlen şoktayım. Hayalle gerçek arasında kararsızım. Karşımda televizyon açık. Duvardaki saat gözüme iliştiriyor, bakıyorum saate. Saat 23.33. Hayalden gerçeğe dönmüşüm, şimdi anlıyorum. Koltukta uyuyakalmışım sıcaktan, Neşe Hemşire uyandırmış beni.

- Ne oldu, hasta mı var?
- Emre Bey, Didem Hanım aradı. Trafik kazası olmuş ilçe çıkışında, üç yaralı var. Buraya getiriyorlar.
- Nasıl durumları?
- Birinin durumu ağırmış. Ayağı sıkışmış araçta. Çok kan kaybetmiş galiba.
- Neden olmuş kaza?
- Aşırı hız demişler. Bir de gizli buzlanma varmış herhâlde. Karşıdan gelen arabayla kafa kafaya çarpışmış lüks bir araç.
- Tamam geliyorum, yüzüme bir su çarpayım.
- Hemen lavaboda yüzümü yıkıyorum. Saçımı başımı düzeltiyorum aynada. İki dakika sonra acilin kapısında ambulans sesi beliriyor. Acile girdiğimde ayağı bağlanmış olan adamın feryatları duyuluyor. Ona yöneliyorum. Neşe Hemşire’nin ağır dediği hastanın tam yanına varacakken koluma bir adam giriyor, arkasında bekleyen genç biri daha var, yirmili yaşlarda. Giyiminden hâli vakti yerinde olan birine benziyor. Tedirgin gözlerle önümü kesen adama bakıyor. Adam beni yataklı sedyelerin biraz uzağına çekiyor.
- Doktor bey, şu gördüğün delikanlı benim oğlum. Bir kaza geçirmişler. Olayın üstünde fazla durmayalım. Büyütmeyelim olayı.
- Anlamadım.
- Yani gençler biraz alkol almış galiba. Bu olayı büyütmekten aramızda çözelim.
- Beyefendi siz ne diyorsunuz? Ben doktorum doktor.
- O sırada “Hadi doktor bey!” diyen hemşireler var. Hastanın durumu acil, beni bekliyor. Adam bana resmen rüşvet teklif ediyor.
- Beyefendi siz ne söylediğinizin farkında mısınız? Siz bana rüşvet mi teklif ediyorsunuz?
- Ben öyle bir şey demedim doktor bey. Aramızda hallederiz dedim. Büyütmeyelim dedim.

– Prosedür neyse yapılır beyefendi. İşimize mani oluyorsunuz. Çekilin önümden.

Sedyeye doğru dönüyorum, yürürken arkamdaki adamın şerefsiz dediğini duyar gibiyim. Hastanın yanına varınca tekrardan bir ses geliyor.

– Doktor bey!

– Evet, ne oldu?

– Akıllı ol doktor bey!

Dejavu yaşıyorum sanki. “Akıll ol!” sözü beynimde yankılanıyor. Güzelim kelime kafamda nefret uyandırıyor artık. Akıllı olmasam ne olacağını düşünmek bile istemiyorum. Akıllı olmak ve hayatta kalmak istiyorum. Yaşamak ve yaşamak isteyenlere yardım etmek istiyorum. Akılsızlara inat sadece yaşamak istiyorum.

ZORDUR SAĞLIKÇI OLMAK

Emir Han KOÇAK

İnsanların yılbaşından beklentileri farklıdır. Herkes yeni bir yıla başlamanın heyecanı içerisinde. Çocuklar tombalarını almış, babalar akşam nar gibi kızarmış sobanın sıcaklığında kestanelerini pişirmek için hazırlıklarını yapmıştır.

Ahmet Bey bu duyguları yaşamayalı epey zaman olmuştu. Ailesiyle yeni bir yıla girmeyeli, o gece mandalina soyup televizyon programlarını izlemeyeli ne kadar zaman olmuştu hatırlamıyordu bile. İki yıl mı, belki de üç yıl... Ahmet Bey yeni yılın ilk saatlerine sorumlusu olduğu acil servisin kırmızı alanında girecekti, gerçi o buna alışalı çok olmuştu.

Acilde sıradan bir gündü. Asistanlar hastaların şikâyetlerini dinliyor, şikâyetler doğrultusunda gerekli fiziki muayeneleri yapıyorlardı. Hemşireler ise doktorların hastalardan istedikleri tetkikler için kan alıyor, kimi hastaya serum takıyorlardı. Herkes bir işle meşguldü.

Ahmet Bey kırmızı alanda masasında oturup boş olan sedyelere bakıp iç geçirdi. “Bugün yılbaşı diye mi bu kadar sessiz bu alan?” diye düşündü. Saatler 23.00’ü gösteriyordu. Kırmızı alanda gün boyu süren sessizlik bozulmamıştı. Doktor Ahmet önündeki dosyalara dalmıştı. Birden bir ses duyunca irkildi. Seslenen kişi yeşil alandan sorumlu Doktor Yeşim’den başkası değildi.

– Ahmet ben dinlendim biraz, sen yorgun görünüyorsun, istersen çık bir kahve iç.

Doktor Ahmet az önceki irkilmenin de etkisiyle şaşkın bir şekilde tamam dedi ve alandan çıktı. Teşekkür bile edememişti Yeşim’e. Dakikalar bir bir geçiyordu. Ahmet, acil servisin kori-

dorunda çocuklarını kucaklarına alıp alınlarını okşarken ağlayan analara bakarak iç geçirdi. Koridorun sonuna gelmişti. Otomatik kapı açıldığında yüzünde o keskin soğuğu hissetti. Dışarıda kar yağıyordu. Doktor Ahmet üniformasının üzerine giydiği siyah hırkanın şapkasını kapattı ve kafeteryaya doğru kahve almak için yürümeye başladı. Yürürken acil kapısının yakınlarında bu soğukta sigara içen insanlara takıldı gözleri. Bile bile ellerindeki zehri içlerine çekiyorlar ve dışarıya dumanını veriyorlardı. Verdikleri duman beş saniye sonra gözden kayboluyordu. Kim bilir ne yaşıyorlardı da kendilerini zehirleyerek avutuyorlardı. Belki anneleri, belki de küçücük çocuklarıydı acil sedyelerinde yatanlar.

Doktor Ahmet bu derin düşünceler eşliğinde kafeteryanın kapısından içeriye girdi. Kahve makinasının başında olan Haşim seslendi.

– Hocam her zamankinden mi?

Onaylar şekilde Haşim'in gözlerine bakıp gülümsedi Doktor Ahmet. Peteğin yanında duran sandalyeye oturmak için yürümeye başladı. Sandalyeyi çekti ve acilin kapısında bekleyen insanları seyre daldı.

Haşim, doktor beyin kahvesini hazırlıyordu. Sürekli aynı şekilde tatsız tuzsuz, zehir gibi bir kahve içtiği için hazırlaması pek zamanını almamıştı Haşim'in. O zehir gibi kahveyi de içmese nasıl o nöbetleri uykusuz geçirecek, orası da ayrı bir muammaydı.

Doktor Ahmet tam dalmıştı ki masasına kahve ile gelen Haşim'in sesiyle toparlandı. Severdi Haşim'le hasbihal etmeyi. Haşim masaya oturur oturmaz söze daldı.

– Zor değil mi be hocam? Millet sıcacık evinde ailesiyle televizyonun karşısında çayını yudumluyor, siz burada çalışıyorsunuz, insanlarla uğraşıyorsunuz.

Doktor Ahmet, Haşim'in bu sitemine gülümsedi.

– Senin hâlin benden çok mu farklı be Haşim? Belki de bu gece bir insanın hayatını kurtararak yeni yıla gireceğim, kim bilir.

Konuşma tam hararetlenmişti ki acı acı çalan siren sesi kulakları delercesine şiddetlenmeye başladı. Gittikçe yaklaşıyordu bu lanet olası ses. Ahmet Bey gelen hastanın acil olduğunu ve kırmızı alana getirileceğini siren sesinden anlamıştı. Daha kahvesini bitirmeden, hatta parasını bile ödeyemeden acil kapısının önünde duran ambulansın kapısına koştu. Ambulansın kapısı bir hışımla açıldı. İçeriden çıkan Paramedik Ayten hızlı bir şekilde konuşmaya başladı.

– Erkek hasta, 44 yaşında, MI (kalp krizi), nabız yok...

Daha cümlesini bitirmeden Doktor Ahmet, acil kapısından içeriye bağırdı.

– Resüsitasyon odasını hazırlayın, çabuk olun!

Doktor Ahmet kafeteryadan koşarken üniformasının paçaları ıslanmıştı, bunu hissedebiliyordu. Personeller ile birlikte sedyeyi resüsitasyon odasına çekti ve hastanın hemen monitörize edilmesini, gerekli materyallerin hazırlanmasını istedi. Resüsitasyon odasında hemşire ve asistanlardan oluşan yedi kişilik bir ekip bulunuyordu. Hemşire ve asistanlar söylenenleri hızlıca yerine getirdiler ve uygun ortamı sağladılar. Resüsitasyon odasının önüne gelen güvenlik, otomatik kapıyı etkinleştirdi ve kapının önünde nöbet tutmaya başladı. Hasta yakınları ambulandan yaklaşık sekiz on dakika sonra geldiler. Daha acilin kapısından girer girmez telaşlı bir ses tonu ile hastalarının az önce ambulansla geldiğini, nereye götürüldüğünü sordular. Danışmadaki personel onları resüsitasyon odasına yönlendirdi. Resüsitasyon odasına geldiklerinde kapıdaki güvenliği gördüler, masum gözlerle güvenliğe baktılar. Güvenlik Sezer,

– Doktorlarımız içeride hastanız için gerekli olan tüm müdahaleleri yapıyorlar, lütfen sakinliğinizi koruyun, dedi.

Birden acil servisin koridorlarında bir çığlık sesi yankılandı. “Babaaaaaa!” Bağıran hastanın kızı Ayşe Hanım’dı. Daha yirmi sekiz yaşında olan genç hanımın çığlığı tüm dikkatleri üzerine toplamıştı. Koridordaki herkes acıyan gözlerle duvarı yumruklayan bu kıza bakıyordu. Yeşil alandan zıpkın gibi fırlayan Doktor Yeşim personellere seslendi.

– Acil sedye! Hanımefendiyi yeşil alana alalım hemen.

Personeller ivedi bir şekilde Ayşe Hanım’ı sedyeye alıp daha sonra yeşil alana geçtiler. Hasta geldiğini gören hemşire hanımlar Doktor Yeşim’in talimatları doğrultusunda damar yolu açıp sakinleştirici yaptılar. Ayşe Hanım nasıl bir krize girdiyse derisini delip damarına giren o branülü bile hissetmemişti. Yavaş yavaş sakinleşmeye başlamıştı. Yaklaşık 40-45 dakika olmuştu. Resüsitasyon odasında tam bir ümitsizlik hâkimdi. Yerde kırılan adrenalin ampulleri, enjektörler... Hasta aynı zamanda diyabet hastası olduğu için damarları çok kaygandı, hemşire hanımlar damar yolunu açarken fazlasıyla zorlanmıştı. Üzerlerine sıçrayan kandan üniformalarının rengi değişmişti.

Doktor Ahmet ellerinde eldivenle hâlâ yaşayacağına inanmışçasına kalp masajına devam ediyordu. O kadar yorulmuştu ki bası yapacak hâli kalmamıştı. Üzerindeki mavi üniforması terden sıırıslam olmuştu. Bası yaptıkça saçları sağa sola yatıyor, alnındaki boncuk boncuk terler hastanın göğsüne düşüyordu. Bu sırada resüsitasyon odasında tek bir ses yankılanıyordu: “5V 6V 7V...” Doktor Ahmet bir yandan kalp masajına devam ederken bir yandan da gözü duvardaki saate takılıyordu. Saat 00.07’yi gösteriyordu. Yeni yıla gireli tam yedi dakika olmuştu ve Ahmet Bey yeni yıla bir canı kurtarmaya çalışarak girmişti. Resüsitasyon odasındaki herkesin suratında yeni yılın ilk dakikalarında bir ölüme şahit olmanın, hatta bir ölümü engelleyememenin vermiş olduğu acı vardı. Belki de bu acı, dışarıda bekle-

yen yakınlarına haberi nasıl vereceklerinden kaynaklı bir acıydı. Ölüm saati: 00:10.

Ahmet Bey kalp masajını bırakmıştı, bir kez bile sinüs ritmi alamamışlardı. Dönmeyeceğini bile bile yaklaşık bir saat uğraşmıştı, çabalamıştı ama olmamıştı. Ahmet Bey resüsitasyon odasından çıkar çıkmaz hasta yakınları etrafını sardı. “Haydi doktor, müjdeli bir haber ver!” diyen gözlerle baktılar ona. Ahmet Bey bu bakışların anlamını çok iyi biliyordu, ilk defa başına gelmiyordu bu durum. Başını önüne eğdi.

– Biz... Elimizden geleni yaptık fakat... Başınız sağ olsun.

Bu cümleler daha bitmeden ölen hastanın küçük oğlu bacağına sarıldı Doktor Ahmet’in. “Babaaaaa!” diyerek hıçkırarak ağlamaya başladı ufaklık. Doktor Ahmet küçük çocuğa başını okşamaktan başka bir şey yapamadı. Gözleri dolan Ahmet Bey ağır adımlarla uzman odasına girdi ve kapıyı kapattı. Kendini pembe renkli tekli koltuğa bıraktı. Çok geçmeden bedeni uykuya teslim oldu.

Zordur sağlıkçı olmak. Hele de acil gibi kimi zaman yaptığımız müdahaleler ile insanların hayatlarını kurtardığımız, kimi zaman da dişimizi tırnağımıza takmamıza rağmen kurtaramadığımız bir alanda sağlıkçı olmak daha da zordur. Çok güzeldir mutlu haberler verdiğimiz zaman yakınlarının “Allah razı olsun!” deyişini duymak. Ama bir o kadar da kötüdür “Elimizden geleni yaptık...” gibi devam eden cümleler kurmak. Sonrasında o haykırıları, dinmeyen gözyaşlarını görmek...

Zordur sağlıkçı olmak. Mesaisi yok, bayramı yok. Doğru dürüst bir yuva sahibi bile olamayanları var. Kim ister ki gecesi gündüzü belli olmayan, hastalara gösterdiği ilginin onda birini ona göstermeyen, eve geldiğinde yaşayan ölü gibi kendini yorgunluktan yatağa bırakan birini? Bir sağlıkçıyı sevecekse insan, hasta başında olduğundan dolayı çalan telefonuna cevap veremeyeceğini, üzerinin öyle pahalı parfümler değil bemix

kokacağını, buluşmaya gelirken yolda tansiyonu düşüp bayılan birini görüp ona müdahale edeceğinden yanına geç gelebileceğini bilmeli. Zordur acil alanda sağlıkçı olmak, hem de çok zordur.

YAZSAM ÖLÜR MÜYÜM?

Pelin UYAR

Balıkların taze olup olmadığını düşünürken istifa edeceğim, demişti sakın bir ses tonuyla. Tanırdım onu. O an, verilmiş bir kararın bana açıklanma anıydı. Sabırla ve merakla dinlemeye başladım. “Bitti!” dedi. “Artık hastaneye katlanamıyorum.” Yılgındı, bitkindi, hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Neler oluyordu? Onu böyle gördüğüm zamanlarda kıymetli hocalarından yakınır, değersiz hissettiğini söylerdi.

Henüz yirmi altı yaşındaydı. Fakülteyi kazandığı günlerde müthiş bir enerjisi, gözlerinde yaşam heyecanı, aklında bir sürü hayal, kalbinde yüce bir iyilik vardı. Staja çıktığında bu heyecanının daha da arttığını görmüşlüğüm vardı. Keşke her doktor böyle olsa dedirtirdi bana. Hastaları ve ani gelişen olayları, devamında da hayat kurtarmayı çok severdi. Acil uzmanlığını kazanmıştı. Daha da bir şey isteyemezdi bu hayattan. Ama tahmin de etmemişti bu kadar zor olacağını, yalan da değil.

Günler günleri kovalıyor, vakalar arasında mekik dokuyordu. Vakalar, makaleler, kongreler, tezler, nöbetler, hastalar, hasta yakınları, öğretim görevlileri, aileler, o şehirdeki hiç tanımadığı aile yakınları, akrabalar, kitaplar, haberler, gazeteler, kameralar, şiddet, sevinç, hüznün, uykusuzluk, mutsuzluk, kavga vardı hayatında. Dahası tüm bunlardan zevk alıyor, hayatını adıyordu. Okumadığı makale kalmazdı. Her vaka sonrası aldığı notlar, tartıştığı konular, derslerde sorduğu sorular bizi hep şaşırtır, umut vaat ettirdiğini düşündürdü. Ama tek bir sıkıntısı vardı, reçete! Bu konu; onu hep düşündürmüştü, nasıl bir yol izleyeceği konusunda ikilemler yaşamasına sebep olmuştu. Polikliniğe gündüz gelmemek için gece reçete yazdırmaya gelenler, yazmadığı için

hakaret edenler onu hep küstürdü. Anlattı da anlattı. Her hastaya tek tek anlattı. Çoğunu ikna da etti. Başardı da ve bu düzeni kırmayı kendine ilke edindi.

Kıştı, hava soğuktu. Üzerine bir de nöbet ve sürekli gelen hastalar biraz yorardı onu. Dinlenme periyotlarına kaçır, sigarasına sığındı. Sonra gider diğer arkadaşını gönderirdi, dost bildikleri sigaranın yanına. O günün erken saatlerinde -hocanın hastası olduğunu özellikle belirten- kadın bir hasta acile başvurmuş, poliklinik sırası beklemek istemediğini, bu yüzden reçete yazmasını istediğini söylemişti. Yine anlattı, tekrar anlattı. Kadın ikna olmadı. Ortalık birbirine katılmıştı. Tüm sağlık çalışanları hayretle kadın ve doktor arasındaki diyaloga odaklanmış, hastalar da kadının galip çıkmasını bekler gözlerle olayı izliyordu.

– Seni Mehmet Hoca’ya söyleyeyim de gör gününü, dedi ve hışımla çıktı kadın.

Üzüldü, kadının arkasından o da dışarı çıktı, sigarasını yaktı ve hızlı adımlarla giden kadının arkasından uzun uzun baktı. Mehmet Hoca’ya söylese ne olacaktı, bu nasıl bir mantıktı, nasıl bir şikâyet tarzıydı, nasıl bir güvendi bu? Mehmet Hoca bilmiyor muydu kuralları? Her seferinde kendisi de söylerdi doğruları. Hem hocaların içerisinde en çok o kızardı bu gibi durumlara. Halkımızın acil servisi nasıl kullanacağını bilmediğini, gereksiz yere meşgul ettiğini anlatırdı. Bu konuda tabii ki onun yanında olacaktı.

Gün hastalarla, vakalarla devam etti. Ambulans sesi duyuldu. Boğaziçi Köprüsü’nde kendini yakma girişiminde bulunan kişi, üçüncü derece yanık olarak acile geldi. Ardından ailesi ağlıyor, çığlık çığlığa yardım edin diye naralar atıyordu. Hemen müdahale işlemlerine başladılar. Yanık konsültasyonu için telefonu eline aldı ama kapıdan bağırarak bir başka kişi girdi.

– Nerde o doktor bozuntusu? Biz kaç senedir Mehmet Hoca’nın hastasıyız. Sen kendini ne zannediyorsun da sabah sa-

bah eşimi üzüyorsun? Bir reçetesini yazmayı çok görüyorsun. Akıllı ol, sıkarım topuklarına. Altı sene okudun adam mı oldun? Ben kimim biliyor musun?

Bir yanda yanık hastasının feryatları ve ailesinin üzüntüsü, diğer yanda adamın öfkesi vardı. Tekrar yazmayacağını yineledi. Adam silahı eline aldı, üzerine yürüdü. O da yürüdü. Polis çağırdılar. Çocuklar ağlamaya başladı. Gelen diğer hastalar şaşkınlıkla ne olduğunu anlamaya çalıştılar. Artık sabrı gerçekten kalmamıştı. Nedense reçete yazdırmak için gelen kadın ortadan kaybolmuştu. Onu da fark etti. Bu tartışma sürerken etrafa bir dinginlik, bir sessizlik gelmiş, herkes çalışma alanına geri dönmüştü. Polisler, adam ve o kalmıştı ortada. Herkes birbirini işaret ediyordu. Arkadan çok güçlü bir ses geldi. Yeni uyanmış görüntü ona öfkeyle seslendi:

– Yazsan ölür müsün oğlum?

Gelen Mehmet Hoca idi. Önünü ilikledi hemen. Yanlış duy-
mak istedi o an. Hoca yineledi bu sefer:

– Oğlum halkımızı ne hakla oyalıyorsun, yazsan ölür müsün, ne bu ukalalık? Emine Hanım kusura bakmayın, doktorumuz yeni. Hemen halleder şimdi.

Beyninden vurulmuşa dönmüştü. Ayrıca yeni değil, dördüncü sınıf asistandı. Karşısında hep idol olarak gördüğü Mehmet Hoca bir anda silinip gidemezdi. Hiçbir şey demedi, sesini çıkarmadı. Tek çıkardığı önlüğüydü. Sandalyenin üzerine koydu. Reçeteyi yazdı, hocasına verdi. Kıymetsiz doktorundan kıymetli hastaya çok sevgilerle yazmayı unutmuştu. Kırgındı. Tereddüt etmedi. Daha fazla mücadele de etmedi.

O gün beni aradı. Dışarıda yemek yemek istediğini söyledi. Boğaz’a nazır güzel bir restoranda oturduk. Balık siparişlerimizi beklerken istifa edeceğini söyledi. Şaşkınlıkla hikâyeyi dinlemeye koyuldum.

Ah sevgili dostum! Nasıl inanırım doğrularından çıkabildiğine, senin kaybedildiğine, aramızda gücünü hissedemeyecek olmaya, yanlışlar dünyasında doğrularınla beraber gittiğine...

Ah sevgili dostum! Nasıl bir edeptir ki bu, yanlış bile o üniforma üzerinde iken yapamadın sen. Sevgili dostum, büyüklerin hırslı dünyasında pırıl pırıl arkadaşlarımı kaybetmekten artık çok yoruldum.

ACİL SERVİSİN TOZU

Gülay KOCAKAPLAN

Soğuk bir kış günü ilk tayin yerim olan Kars’a gitmek için çıkmıştım yola. Yolcu etmek için ailemden başka yakın akrabalar da gelince asker uğurlar gibi bir manzara oluşmuştu otogarda. Gerçi ben de asker sayılırdım. Yola çıkışım Ramazan bitimiydi, izin alabilirsem iki ay sonra Kurban Bayramı’nda gelebilirdim; al sana dağıtım izni, ondan sonra ustalık. En azından asalet tasdik oluncaya kadar tayin isteyemeyeceğime göre -istesem bile hemen olmayacağına göre- eksiksiz askerlik yapacaktım.

Yola çıktıktan yedi sekiz saat sonra karanlık olmuştu, ben böyle kendime askerliği yakıştırırken uyuyup kalmıştım. Ne kadar uyudum bilmiyorum, muavinin mola sesiyle uyandım ama kafamı oynatamıyordum. Korkuyla “Ne oluyor?” diye düşünürken kabanımın şapkasındaki pelüş tüylerin buz tutan cama yapıştığını anladım. Aydın gibi sıcak bir yerden Kars gibi soğuk bir yere gidiyordum ve daha nelerle karşılaşacağımı düşünemiyordum bile.

Nihayet yirmi dört saat süren otobüs yolculuğundan sonra gelebilmişim Kars’a. Resmi işleri hallettikten sonra çalıştığım köye gelmişim. Şanslıydım, bomboş bir lojmana gelmemişim, ebe arkadaşla beraber kalacaktık ama yine de kaloriferli apartman dairesinden sonra suyu olmayan, tezekle ısınılan ve harabeye dönen lojmanı görünce moralim bozulmuştu. Ne bekliyordum ki, sonuçta köy sağlık ocağı ve köy lojmanıydı. Ağlamak için zor tuttum kendimi.

İnsanoğlu her şeye alışıyor. Geçen zamanda alıştım her şeye. Soba da yakıyordum su da taşıyordum köy çeşmesinden. Köylülere de alışmıştım, samimi arkadaşlarım bile vardı. Tek sorunum

telefon etmek istediğimde annemleri bir türlü düşüremememdi. Dakikalarca uğraşırdım seslerini duyabilmek için ama telefon çalınca da konuşamazdım önce, bilirdim ki ağzımı açsam hüngür hüngür ağlayacağım. Sakinleşince sesime sahte bir neşe katar, anlatır da anlatırdım. Gerçekten de Kurban Bayramı'nda mazeret izni, tabiri caizse dağıtım izni almış gitmiştim.

Her geçen gün biraz daha alışıyordum gurbete. Artık telefonlarda susmuyordum. Tam hayatımı düzene sokmuştum ki personel sıkıntısı nedeniyle merkeze aldılar, hem de acil servise. Köy sağlık ocağının rutin düzenine alışan ben, acil servis ortamında nasıl yapardım? İlk geldiğimde merkeze verin dediğimde “Hemşire hanım yerin belli.” demişlerdi. Aslında “Siz beni zamanında vermediniz, şimdi de ben gelmiyorum.” demek vardı ama emir demiri kesiyordu işte. Gitmeye mecburdum. Kalacak yer ayarlamak için izin istedim, “Gerek yok, hekim evinde kalırsın.” dediler. Geldiğim gün gibi valizimi elime aldım ama her şey geldiğim gün gibi değildi. Yabancı olarak gelmişim ama köyün bir kızı olarak uğurlanıyordum. Muhtar, “Hemşire kızım, seni geri getirecem evelallah, kızımın, sen hiç meraklanmayasan.” dedi. İlk geldiğim zamanlar gitmek hayali kurardım ama şimdi gitmek istemiyordum. Sağlık ocağının köpeği Karabaş bile kesik kesik havlayarak kendince vedalaştı. Karabaş benim koruyucumdu, nereye gidersem gideyim benimle gelir giderdi, hatta oralarda olmasa bile ben yola çıktım mı yanımda bitiverirdi. Galiba beni bu köye bağlayan dostluk ve samimiyet; en temiz, en saf sevgi ve saygıydı. Evet, aynı zamanda saygılıydılar.

Acil servise başlamıştım. İlk gün biraz sakindi arkadaşların söylediklerine göre, yani bana göre bir yer değildi. Köyde bir ayda yaptığımdan daha fazla enjeksiyon yapmıştım ama diğer arkadaşlar, “Şanslısın, sakın bir gün geçiriyoruz.” dediklerinde sakın olmayan gün nasıl olur ki diye düşündüğümü hatırlıyorum. Bu sırada sürekli çalan bir korna ile araba yanaştı kapı-

ya. Kucaklarında bir battaniye yığını vardı. Ben, “Acaba hasta nerede?” diye düşünürken hiç abartısız çift kişilik battaniyenin arasından bir çocuk çıktı üç yaşlarında. Hemen Doktor Güngör geldi.

– Nesi var?

– Ateşi var dohtor, yaniyi...

Annesi olduğunu tahmin ettiğim bayan söylemişti bunu.

– Ateşi var da neden sardınız bu kadar?

– Terleyende ataşı düşer deyî sardık sarmaladık ama terlemeyi.

– İyi etmişsiniz (!) Çocuk havale geçirecek neredeyse.

Güngör Bey konuşurken çocuk kasılmaya başladı. Bir yandan çocuğa bakan annesi “Üşüdü!” diyerek battaniyeyi alırken ben, odada saatlerdir duran ve oda sıcaklığında olan sürahiyi getirdim ve çocuğu sanki yıkıyormuş gibi her tarafını ıslatmaya başladım. Birden ense kökümde bir acı hissettim, bu arada elimdeki sürahi düşmüş ve çıkan sesi duyan herkes gelmişti. Geldiğinden beri konuşmayan şişman, yüzü dövmeli teyzenin kulağımın dibinde homur homur homurdanmasını duyuyor, anlamıyordum ne söylediğini, canım o kadar yanıyordu ki Türkçe de konuşsa anlamazdım herhâlde. O sırada hastane polisi geldi, şaşkınlığını atanlar beni kurtarmışlardı. En son ellerinden kurtulurken kadın, çocuğu gösterdi. Sonra bana bakıp tehditkâr bir şekilde başını salladı. Sonradan öğrendiğime göre çocuk ben ıslatınca kasılması geçmiş, nefes almaya çalışırken hıçkırır gibi olmuş, o da çocuk ölüyor sanmış. Ben tir tir titriyordum, su içirmeye çalışıyorlardı fakat boğazımdan geçmiyordu.

Doktor Güngör, çocuğun havale geçirecekken müdahalemlerle ilerlemediğini, eğer havale geçirseydi sakat kalabileceğini anlatmış. “O hemşire olmasaydı belki şimdi havale geçirecekti.” demiş. Anne anlatılanları kayınvalidesine anlatmış, kadın bu sefer dizlerini dövmeye başlamış.

Birkaç saat sonra çocuğun ateşi düşmüş, keyfi yerine gelmişti. Etrafına gülücükler saçıyordu. Bu arada ben de sakinleşmiştim. Doktor konuşmalarını anlattı, sonra da tebrik etti beni. “Aileye söylediklerim doğru İnci Hanım, gerçekten de çocuğu kurtardın. Merak etme bütün hasta yakınları böyle değil, elini öpenler de olacak ama bizim meslekte neyle karşılaşacağın belli olmaz, özellikle de acilde. Neyse ben az önce gelen hastaya bakayım, bulantısı geçtiyse taburcu edeyim.” diyerek çıktı. Haklıydı, olacaktı bunlar. Çok duymuştum bu tür şeyleri, hatta hamile bir doktor düşük yapmıştı bu şiddet yüzünden, bir doktor da kör olmuştu gözlük camı gözüne zarar verdiği için. Bunlarla kalsa iyi, ölenler de vardı. Bunları düşünürken kapı çaldı, “Buyurun!” dedim. Muhtemelen serumu biten bir hasta yakınıydı. Kapının açılması ile kocaman gövdesiyle bebeğin babaannesi kapıda beliriverdi. Birden ayağa fırladım, yalnızdım, bu sefer öldürmeden bırakmaz diye düşünürken kadın birden ağlamaya başladı. Kadının hemen arkasından telaşlı bir şekilde oğlu ve kocası geldi. Oğlu “Hemşire bacı, anam çok pişman oldu. Müsaade edersen özür diliyor.” dedi. Gözlerine baktım, gerçekten az önce ateş fişkıran o gözler şimdi yaşlı ve pişmandı. Kafamı sallamamla kadının ayaklarına kapanması bir oldu. Şoke olmuşum, ne oluyor dememe kalmadan elimi öptü, hem de kaç kere bilmiyorum. Şaşkınlığımı atlattıktan sonra kendime geldim ve hemen zavallı kadını kolundan tutup kaldırdım, koltuğa oturtup su verdim. Kadın sürekli ağlıyor, dövünüyor, elimi tutuyordu. En sonunda başımı kaldırıp oğluna “Tamam artık, söyleyin affettim onu, ağlamasın, üzüntüsüne verdim, affettim.” dedim. Oğlu söylediklerimi aktardı. Kadın bu sefer daha çok ağladı ve kalktı bir şeyler söyledi. “Ne dedi?” dedim. “Melek kızım, sen benim kıızımsın.” demiş Onlar çıkarken arkadaşlar geldi. Sağlık Memuru Hurşit Ağabey,

- İnci, onları kapıdan çıkarken gördüm, ağlamışsın sen, bir şey mi dedi o kadın yoksa bir şey mi yaptı?
- Yok bir şey, özür diledi, sonra da elimi öptü.
- Neee?
- Elimi öptü, ben de affettim.
- Aynı gece aynı kişi hem saldırdı hem elini öptü. Vay be! Sen neymişsin kız!

Acil servise başlayalı iki ay olmuştu. Acile alışmıştım, ambulansın sesini duyunca içim bir tuhaf olmuyordu artık. Ağır yaralı geldiğinde bayılacak gibi de olmuyordum, ya da bir hasta ex olduğunda hasta yakınlarının feryatlarını içimde hissetmiyordum, oturup ağlamıyordum. Artık daha profesyonel görüyordum kendimi. Arada elimi öpen ilk hasta yakınım, aynı zamanda şiddet gösteren Güleser Hanım, sık sık ziyaretime geliyordu. Ben onu affetmiştim ama o kendini hiç affetmemişti. Küçük Boran da bana alışmıştı. Kocaman gözleriyle annesinden ve etrafındaki diğer kadınlardan farklı gördüğünden şaşkınlıkla bakardı bana.

Bizim muhtar sözünü tutmadı diye düşünürken köyden ziyaretime gelen Hase Hanım’a, “Köyde ne var ne yok?” diye sorduşumda “Bizim mıhtar Erzurum’a gittiydi geçende. Adamcağız kalp krizi geçirmiş, anjo olmuş, damar ameliyatı var ya, neydi o? Ha bay bay mı bay pas mı neyse ondan olmuş. Ölümlerden dönmüş, geçen hafta köye getirmişler, seni sormuş, kızımı getirecem diyormuş, başka da bir şey demiyormuş.” Muhtar amcaya çok üzülmüştüm, tatlı sert bir adamdı, hani çocukları şımarmanın diye yalandan kızan babalar gibiydi. İki hafta sonra maalesef muhtar amcanın ölüm haberini aldım, ne yazık ki geçirdiği ikinci kalp krizini atlatamamıştı. Muhtar amcanın oğlu hastaneye köyden birisini doğuma getirdiği gün “Bacım gözü açık gitti babamın, seni köye getiremedi.” demişti.

Geçici olarak geldiğim hastanede artık kadroluydum Asaletim de tasdik olmuştu, artık aday memur değildim. Hani tiyat-

rocular sahne tozunu yutanlar iflah olmaz derler ya, ben de acil servis tozunu yutmuş, hayat kurtarmanın tadını almıştım. Ne çok olay, ne çok hasta görmüştüm. Kurtarabildiklerimiz olduğu kadar kaybettiklerimiz de oldu. Elimizden geleni yapıyorduk ama bazen ecel saati geldi mi ne bir saniye ileri alabiliyorduk ne bir saniye geri. Üzerinden traktör geçen hasta kurtuluyordu da bisikletten düşen hasta beyin kanamasından ölebiliyordu.

Yaşadığım en üzücü olay, Aşağı Dere Köyü'nden gelen gelindi. Bir gece yine acil serviste fırsat bulmuşken çayımızı içmiş, oradan buradan konuşurken acı bir korna sesi duyduk. Dışarı çıktığımızda gelin arabasını görünce iyice şaşırdık. Kapıyı açınca ilk gözümüze çarpan gelinlikti ama bu gelinlik bembeyaz değildi; al kanlara bulanmış bir gelinlikti. Düğünde havaya atılan kurşun sekmiş, gelini vurmuştu. Herkes perişandı. Hemen ilk müdahaleyi yaptık ve ameliyata alındı. Damat tükenmişti. Herkes ameliyathane katında beklerken o en son gelinin yattığı yerde, elinde duvağı, gözünü karşı duvara sabitlemiş şekilde öylece bakıyordu. Başka bir hastanın ateşini ölçtükten sonra damada yaklaştım. “Merak etme, arkadaşlar ellerinden geleni yapıyorlar, kurtulacak inşallah.” dedim. Kıpırmızı gözleriyle baktı yüzüme.

– Yedi sene, tam yedi sene... Yedi sene...

– Nasıl yani yedi sene?

– Biz Zeyno ile birbirimize çocukluktan sevdalıyız ama babası fakirim diye vermedi, zengine verecek oldu, Zeyno'm canına kıydı. Zor kurtardılar ama yine vermedi. Başkasına vermedi ama bana da vermedi. En sonunda çıktım karşısına. “Rüstem Baba!” dedim. “Ben Zeyno'yu seviyom, izin ver de evlenelim. Zengin değilim amma velâkin yiğidim, yüreğim zengin, Zeyno'mu başımın tacı ederim. Senin üçüncü oğlun olurum.” dedim. Ben kovacak diye düşünürken elini kaldırdı, kovmayacak ama bir temiz dövecek dedim. O, sırtıma vurdu ve dedi ki

“Yiğitmişen oğul, yiğitmişsen sen, böyle yiğit olduktan sonra gözüm arkada kalmaz. Zeyno’ma, kıymetlime, iyi bakarsın sen. Aferin sana, yarın gel iste Zeyno’yu.” dedi. Zeyno’mula çok mutluyduk.

– Yine mutlu olacaksınız. Zeyno kurtulacak inşallah, çocuklarınız olacak.

Bana baktı fakat bu bakış üzgün değil, olacakları kabullenmişti.

– Bacım dün gece bir düş gördüm. Zeyno’m gelinlikliydi, beraber koşuyorduk, sonra o düştü, kaldırdım yerden. Aynı bugünkü gibi al kanlıydı üstü başı. Üzerine baktı ve “Ben gidiyom Memo.” dedi. “Nereye?” dedim. Hiç konuşmadı, öylece gitti. Arkasından bağırdım, ağladım, çırpındım. Dönmedi, anladın mı bacım, anladın mı Zeyno’ma kavuşamayacağım!..

O sırada yukarıdan “Zeynoooo!” diye bir feryat duyuldu, kafamı çevirdiğimde Memo kapıdan çıkıyordu. Onu en son ben görmüştüm, bir daha hiç kimse görmedi.

ACİLEN İYİLEŞİYORUM

İlker FİLİZ

O ilk acil nöbetimi hiç unutmam; otuz üç yaşımdaydım. Okul yeni bitmiş ve Ankara’da bir devlet hastanesine atanmışım. Sekiz yaşında bir oğlum ve güzeller güzeli bir karım vardı. Gerçi hâlâ var, ama öykü bu ya, başta –di’li geçmiş zaman kullanınca öyle de devam etmek durumunda kaldım. İlk acil nöbetimi hatırladığım kadarıyla anlatmaya çalışayım ve rüzgâr gibi bir geçiş yapayım.

Doktorları gülümsetmeyen birçok şey vardır; acil doktorlarını gülümsetmeyen şeylerin sayısı ise astronomik. Şimdiye kadar kaç hayat kurtardığımı, ne denli acılar dindirdiğimi hatırlamıyorum. Kafamdan fırlayan dağınık, birkaç tel beyaz saçım ve ben, oldukça yorulduk artık. Ne kadar güzel değil mi, otuz üç yaşımdayım ve “yorgunum” diyorum. Kendimi anlatmaya böyle başlamayacaktım. Bir sürü havalı cümle kurmayı ve sizleri etkilemeyi düşünüyordum aslında. Fakat çoğu hastam benden daha havalı cümleler kurarak kendi tanısını kendi koyabiliyor ve beni etkilemeyi başarabiliyor. Hastalarım bana, “hocam” diye sesleniyorlar. Kulaklarımda bir alışkanlık olarak saklıyorum bu hitabı.

Çoğu zaman keşke bir ambulans şoförü olsaydım diye hayaller kuruyorum bitmeyen uzun gece nöbetlerimde. Evet, size saçma gelebilir ama öyle. Çalıştığım hastaneye bağlı 112 ekibini oldukça ilgiyle izlediğim günün geceleri hep garip rüyalar görürüm. Renkli bir hayatları var biz doktorlara nazaran. Çünkü doktorlar sürekli şikâyeti olan hastalarla, yani insanlarla ilgilenir; oysa ambulans şoförleri yolla, adrenalinle, zamanla, hızla ilgilenir ve muhteşem bir şekilde zaman geçirirler.

Nöbetim yeni başladı. Derken bir hasta geliyor paldır küldür. “Hocam benim prostosum var.” diyor alelacele. Gülüyorum. Hayır içimden değil, sıcak bir gülümseme yayıyorum hasta- ma doğru. Hasta gülüyor. Gözleri cin gibi, sadece dili sürçük. Yani dili gece toplantısı, müsamere... Bana tiyatro oynuyor bu muhteşem ruh. Bakıyorum ve evet prostat değil. Belki başlangı- cı ama değil. Belki bira bağımlısı ama prostat değil. Geçirerek gidiyor. Mideme hava yutup yapmacık geçiriyorum taklidini ya- parcasına. Gülümsüyorum. Bu iyi geldi. Dışarı çıkıp bir sigara içiyorum. 112 ekibi koşturuyor, ihbar var. Bakalım ne gelecek. O anda telefonum çalıyor. Karım arıyor. “Efendim aşkım, ne çabuk özledin beni.” diyorum sakince. Telefonun diğer ucunda bir feryat figandır kopuyor, âdeta deprem oluyor. Karım belli belirsiz bir şekilde, “Oğlumuz zehirlendi, Tufan koş, acele et ne olursun, hemen gel eve!” diyor. Telefon elimden düşüp param- parça oluyor. Ambulansın bizim eve gittiğini hayal etmiyorum o an, düşüncesi de gelmiyor aklıma. Aslına bakarsanız ne ambu- lans ne ambulans şoförü ne de taşıdığım can umurumda şu an. Evime arabayla uzaklığım on dakika; fakat ben bu defaya mah- sus üç dakika gibi bir zamanda gitmeliyim. Işıkların hiçbirinde durmamayı planlıyorum hızlıca. Zehirlenme hususlarını az çok kafamdan geçiriyorum. Biricik oğlumun ne tip bir zehirlenme geçirdiğini bilmiyorum. Telefonum yok, soramıyorum. Çok ani tepkiler vermemin cezasını ödüyorum telefonumu yere düşürüp kırmam neticesinde. Solunum yoluyla zehirlenmiş olabileceği geliyor aklıma. Evdeki eski şofbeni bir türlü değiştiremedim. Üşendiğim için elektrikli sine geçemedik bir türlü. Direksiyonu tırnaklarımla hafif hafif parçalıyorum. Sinirliyim. Acı acı gü- lümsüyorum. Bir başka ihtimal, sindirim yoluyla zehirlenme. Bu sefer de aklıma ilaçla intihar geliyor. Nicedir canım oğlumun dertleriyle çok ilgilenemedim. Buluş çağının ne denli şiddetli ve etkili geçtiğini bilirsiniz. Oğlum Faruk geçen ay bir kız ar-

kadaşından bahsetmişti bana. Buna tam olarak bahsetmek de denemez gerçi. Ağzını ben yoklamıştım babacan bir tatlılıkla. Çünkü oğlum çok yakışıklıdır benim. Kızların onu rahat bırakmadığına eminim. Off, delireceğim! Deri yoluyla zehirlenme, yılan ısırması, akrep sokması, yok yok yok! Ağlıyorum. Daha fazla olasılık düşünmemek için ağlıyorum.

Hızıma bakılırsa bir dakika sonra evin önünde olacağım. Yola çıkalı iki buçuk dakika olmuş. Sen misin ambulans şoförü olmak isteyen, al işte sana dünya rekoru deli fişek. Şimdiye kadar hiçbir savaşımlı kaybetmemiştim. Yorgunluğumun bir nedeni de bu olmalı diye düşünüyorum. Savaşlarımda yere iğne atsan düşmezdi. Çok kalabalıktı her şey. Türkçe çok kalabalık, bünye çok kalabalık ve ben yalnızdım. Şimdi de öyle hissediyordum. Evin önündeyim. Karım bir yandan çığlık çığlığa ağlarken öte yandan küçük oğlumuzu giydirmeye çalışıyor. Oğlum tamamen çıplak. Şofben zehirlenmesi. Ben manzarayı gördüğüm andan itibaren mesleğime has soğukkanlılığımla takınıyorum ve gözümlü bile kırpmadan ilk yardım müdahalesine giriyorum. Sağa sola bakıyorum, akıllı karım camları açmış. Bana olayı anlatmayı çalışıyor. Apartmanda bir sürü insan kapımıza üşüşmüş ve evin girişinde yerde yatan oğluma bakıyorlar. Oğlum banyo ederken gazı fark etmiş olacak ki banyodan çıkmaya çalışmış; lakin kapının kilidini açıp yere yığılarak öylece zehirli ortamda kalmış. Karım evin içerisinde dolaşırken banyo kapısının altından gelen gaz kokusunu belli belirsiz algılayınca bir mucize gerçekleşmiş ve çok geç olmadan durumu fark etmiş. Henüz birkaç dakika olduğu belli. Ağzından köpük gelmiyor oğlumun; fakat bilinci yerinde değil ve kaskatı. Nefes alıp vermesi ise stabil. İçim biraz rahatlıyor ve oğlumu kucaklayıp arabaya taşıyorum. Gideceğim yer ve yapacaklarım belli. Oğlumu acilen çalıştığım acile yetiştirecek, serum bağlayacak ve %100 oksijen vererek ciğerlerindeki zehri kanına karışmadan temizleyeceğim.

Karım ve oğlum arka koltuğa yerleşiyorlar. Karım sürekli oğlumla iletişim içerisinde, ağzından gelen köpükleri kontrol etmeye, onu bilinçli tutmaya çalışıyor. Bense gaza basmaya çalışıyorum sadece. Ankara sanki o an bana yardımcı olmak istemiyor. Oran'dan aşağıya inerken Yıldız civarında Çankaya'ya yakın yokuşta trafik ışıklarına yakalanıyorum. Geçebileceğim hiçbir yer yok ve önümde altı araba. Hiç düşünmeden arabadan iniyorum ve evet, üzerimde önlüğümle o sihirli kelimeleri söylüyorum: “Açılın, ben doktorum, açılın!” İnsanlar arabalarından hayretle bana bakıyorlar. Beni muhtemelen deli sanıyorlar. Sihirli kelimelerin tam olarak işe yaramadığını fark edince ben de arabaları tekmeleyip tokatlamaya başlıyorum. Çekiliyorlar çekilmesine fakat o sırada yakınlarda bir polis beni fark ediyor ve sözlü uyarı ile silahını tam bana doğrultuyor. Polis ile göz göze kalıyorum. Oğlumu kurtarmak için tahmini birkaç dakikam kaldığını düşünüyorum. Ne muhteşem bir ilk nöbet! O an ne oluyorsa oluyor ve ben gözlerimi polisten ayırıp bir şey söylemeden arabama doğru koşuyorum. Sanki her şey yavaş çekimde gerçekleşiyor. Tam arabaya binerken polis sağ bacağımdan vuruyor beni. Plastik mermi. Sağ diz kapağımın üzeri deşiliyor. Zararı yok. Son hız acile gidiyorum. Diğer nöbetçi doktorlar karşılıyorlar bizi ve oğlumla birlikte hızla acile alınıyoruz. Oğlumdan ayrılmak istemiyorum. Bana pansuman yapılıyor, oğluma da serum ve oksijen tüpü takılıyor. İkimiz de hızla iyileşiyoruz. İzimi süren polis de geliyor, durumu öğrenince her şey normale dönüyor. Bir facianın eşiğinden böylece dönüyorum. Ambulans şoförü olmaktan vazgeçiyorum. Saçımdaki bazı beyazları boyatıyorum. Her şeyi mübalağa etmekten ve her sabah aynaya baktığımda yorgun olduğumu söylemekten de ebediyen vazgeçiyorum. Acilen iyileşiyorum.

TAŞ HASAN

Ali ÇAKANTEMUR

Hasan Akın... Namıdiğer Taş Hasan... Hastanemizin emektar hizmetlisi.

Tamı tamına otuz beş yıldır hastanemizin çeşitli birimlerinde çalışmış olan Taş Hasan hastane çalışanlarının da en kıdemlisidir. Hastanenin en alt biriminden en üst birimine kadar bütün çalışanları, doktorları, hatta başhekimimiz bile Taş Hasan'ı çok sever ve ona saygı gösterir.

Şu an gece saat bire geliyor. Taş Hasan'ın hastanedeki son gecesi, son nöbeti. Yarın emekliye ayrılacak. Aslında son gününü çalışan adama nöbet tutturulmaz ama ne olduysa diğer hizmetlilerin izne ayrılacağı, işi çıkacağı tutmuş. Aramızda kalsın ama ben bu durumdan çok memnunum. Çünkü Taş Hasan'la beraber nöbette olduğumuz günler nöbetimizin nasıl geçtiğini anlayamayız. Neden mi? İzah edeyim o zaman. Acil servis personelinin en büyük zevkidir Taş Hasan'ın demlediği çayı içerken onun hatıralarını dinlemek. Taş Hasan, hem çok güzel çay demler hem de çok çay içer. Bir gün hastanede bayılmış, yatırıp serum bağlamışlar. Serum şişesine yarı açık gözüyle bakarak “Şu serumun yerine damardan çay bağlasaydınız bir şeyciğim kalmazdı.” demiş.

Merak ettiniz mi ona neden Taş Hasan dediğimizi? Aslında Hasan amcanın içinde kötülük yoktur, her zaman iyi niyetlidir ama çok sinirli bir yapısı vardır. Genelde her şeye kızarak, bağırarak cevap verir. O şekilde konuşur. Kaşları çatık, çenesi diktir. Çok inatçıdır, dediğim dediktir. Taş Hasan'ın ağladığını, bir olaya üzüldüğünü hiç gören olmamış. Kırk yıllık eşi vefat ettiğinde bile ağlamamış. Ona bu durumu sordüğümüzda “Ne ağlayaca-

ğım, şu dünyanın derdini çekmekten kurtuldu. Dere manzaralı mezarında, manzaraya bakıp yatadursun; ben de elbet giderim bir zaman sonra yanına.” derdi.

İki kızı var Taş Hasan’ın. Büyük kızı evli, küçük kızı da bekâr. Beraber kalıyor bekâr kızıyla. Küçük kızı İzmir’de hukuk fakültesini kazandı bu sene. Emekli olunca beraberce oraya yerleşecekler. Taş Hasan ilerlemiş yaşına rağmen çalışkanlığıyla da dillere destandır. Onun kalbine taş derler ama vücudu da taş gibidir. Kimseye iş bırakmaz. Yerleri paspaslar, çöpleri atar, hiçbir şey bulamazsa eline bez alıp sağı solu siler. Doktorlar izin verse ameliyatlara bile girmem demez herhâlde.

Taş Hasan’ın işlerinin bitmesinin dört gözle bekleriz. Bazen dayanamayarak “Yeter artık Hasan amca, yoruldun, hadi otur da soluklan.” deriz. İmalı gözlerle bize bakarak “Anlaşıldı sizin derdiniz...” deyip çayımızı demler ve başlar bize hatıralarını anlatmaya. Taş Hasan otuz beş yıllık çalışma hayatında birçok unutulmaz hatıra yaşamış.

Bir gün acil servise telaşla bir adam girmiş. “Yetişin, yavrum ölüyor! Yavrum çok hasta, ne olur bir şeyler yapın!” diye feryat figan bağıırıyormuş. Acil servis ekibi hemen adamın başına toplanmış. Personelden birisi, “Ne oldu beyefendi, kim hasta?” diye sormuş. “Yavrum çok hasta, lütfen yardım edin.” “Nerede yavrunuz?” “Dışarıda...” “Aman beyefendi dışarıda ne işi var, hemen alalım içeri. Hasan Efendi hemen sedye getirin, hastayı yatıralım.” “Hemen hocam.” Taş Hasan sedye ile dışarı çıkınca bir de ne görsün adamın yavrum dediği köpeğiymiş. Adam köpeği kucaklayıp sedyeye koymak isteyince Taş Hasan hemen önüne durmuş. Köpeği sedyeye koydurmamış. Köpeğin sahibi Taş Hasan’a hemen çıkmış. “Bu da can değil mi, neden sedyeye koyduruyorsun? Seni hayvan derneklerine şikâyet edeceğim, mahkemeye vereceğim...” Taş Hasan, “Benim ölmek üzere olan bir kediye suni teneffüs yapmışlığım var. Sen yapabilir misin

kendi köpeğine bunu?” diye bağırarak adamın üzerine yürümüş. Hastanedekiler dışarı çıkıp Taş Hasan’ı içeri almışlar, adamı da yakınlarda bulunan bir veterinere yönlendirmişler.

Taş Hasan’da hikâye çok. Bir seferinde ağır yaralı bir hasta gelmiş, adamın durumu kötüymüş. Adama kalp masajı yapmışlar, şok vermişler ama onu kurtaramamışlar. Acil servis ekibi mevtanın başındayken adamın cep telefonu çalmaya başlamış. Telefonun ekranında “bir tanem” yazıyormuş. Ne yapalım diye herkes birbirine bakmış. Kimse telefonu açıp kötü haberi arayan kişiye vermek istememiş. Durumu gören Taş Hasan almış telefonu eline, başlamış konuşmaya. “Alo... Yenge hanım, arkadaşlarla akşam meyhanede toplanmıştık. Abim biraz fazla kaçırdı, çarpıntısı oldu. Biz de hastaneye getirdik. İstersen sen de gel.” demiş. Hasan Amca öyle deyince telefondaki “Aman kardeşim, benim kocam cami imamıdır. İçki nedir bilmez, senin bir yanlışın olmasın.” demiş.

Bir keresinde de kasabın birisi dükkânda et doğrarken burnuna sinek konmuş. Elindeki bıçakla sineği kovayım derken burnunun ucunu kesmiş. Kasap; canı burnunda, burnu elinde acil servise gelmiş. Doktorlar adama müdahale ederken adam da bir yandan olanı biteni anlatıyormuş. Olanları duyunca bizim Taş Hasan dayanamamış, “Vallahi helal olsun kasap efendi, bizim estetikçiden bile iyi iş çıkarmışsın.” demiş.

İlaç tutkunu insanları bilirsiniz. Hiç hastalığı olmasa bile yoktan yere günde bir iki hap yutarlar. İşte bunlardan birisi gelmiş acil servise. “Doktor bey çok hastayım.” demiş. Doktor muayene etmiş, “Hanımefendi önemli bir şeyiniz yok. Bugün dinlenin, yarına kendinize gelirsiniz.” demiş. “Peki, ilaç yazmayacak mısınız doktor bey?” Doktorun bir şeyiniz yok dediği hâlde ilaç isteyen hastaya Taş Hasan sinirli bir edayla: “Benim gibiler oldukça çay üreticilerinin, sizin gibiler oldukça da eczacıların sırtı yere gelmez.” demiş.

Bu hatıraları dinlerken saat sabahın beşini bulmuştu. Tahlil için kan getirdiler, laboratuvara gittim. Ben onunla uğraşırken acil servis baya kalabalıklaşmıştı. Ahlar, feryatlar... Belli ki ölümlü bir vaka vardı. İşim bitince servise doğru gittim. Taş Hasan'ın bir köşede oturmuş gözyaşı döktüğünü gördüm. Hemen yanına yanaşım. Belli ki ters giden bir şeyler vardı.

– Hayırdır Hasan amca, ağlayan kaya Niobe'ye dönmüşsün. Taş Hasan'ın ağladığını da mı görecektik? Ne oldu, yoksa emekli olacağına mı üzülyyorsun, diye şaka yaptım.

– Demin acil servise bir kız geldi. Sabahın bu vaktinde emekli olacak babasına sürpriz yapmak istemiş. İstemiş istemesine de hızla giden bir arabanın altında kalmış. Kanlar içinde geldi, birkaç kelam edebildi. Beni çok sevdiğini söyledi. Hâlbuki emekli olup beraberce üniversiteyi kazandığı İzmir'e yerleşecektik.

KAR

Umut ERYİĞİT

Sabah uyandığında her zamanki gibi temiz havayı ciğerlerine çekip kendine gelmek için pencereyi açtığında güzel bir sürprizle karşılaştı; kar yağıyordu. Evet, Trabzon’a kar yağıyordu. Üç yıl önce geldiği bu şehri ilk defa beyaz örtüsüne bürünmüş olarak görmüştü. Karın serinliğini teninde hissetti. Eşsiz bir ahenkle yere düşen kar tanelerini seyre dalmışken gözü duvardaki saate ilişti, hızlıca işe gitmek için hazırlanıp kapıya yöneldi. Mutfaktaki eşine seslendi: “Hayatım geç kalıyorum, kahvaltı yapamayacağım, çıkmam gerek, botlarımı getirir misin?” Eşinin önüne koyduğu siyah, üstü tozlu, kıyıları yıpranmış botunu giyerken düşüncelere daldı. İşte o anda tüm yaşanmışlıklar zihninde beliriverdi.

22 Ekim 2011 tarihinde uzmanlık eğitimine devam ettiği acil nöbetinden sonra evine gelmişti. Yorucu ve stresli bir nöbet geçirmişti. Kursta olan eşini almaya gidecekti ama yorgunluktan dizinde takat kalmadığını hissetti. Biraz dinlenmek için yatağa uzandı, hemen uyuyakalmıştı. İki saat sonra eşi kurstan geldiğinde uyandırmak istedi Mert’i.

– Hayatım, telefonun çalıyor, hem de sekiz cevapsız araman var.

Meşgule düşürmesini istedi Mert, sonra kimin aradığını sordu isteksizce. “Hamza UMKE” ismini duyunca hemen yerinden kalkarak telefonu açtı. Hamza’nın sesi telaşlı geliyordu.

– Abicim nerdesin ya, sabahtan beri arıyorum, Erciş’te deprem olmuş 6.6 şiddetinde. Fazla yaralı olduğunu söylüyorlar, hemen yola çıkmamız gerek.

Henüz üç aylık evliydi ve eşi iki aylık gebeydi, bunu bahane edip gitmemek geldi içinden. Ama Van’daki deprem için

Karadeniz'den ekip istiyorlarsa deprem yıkıcı olmuştur diye düşündü ve hemen televizyonu açtı, tüm kanallar son dakika haberi geçiyordu. Gördüğüne göre yıkım büyüktü ve ölü sayısı fazla olacaktı. Çok değil, daha on iki yıl önceki 17 Ağustos depremi sonrasında kurtarılmayı beklerken toprak altında can veren insanlar geldi aklına. Bunu düşünmek bile yüreğini kanatmıştı Mert'in. Ne kadar erken yola çıkılırsa o kadar fazla can kurtarılabilecekti ve ekipteki tek doktor kendisi olduğu için bir an önce yola çıkılması gerekiyordu. Ama üç aylık evli ve iki aylık gebe olan eşine bunu nasıl anlatacağı bilemiyordu. Eşiyle göz göze geldi. "Beni Van'a gitmek için çağırıyorlar." dedi usulca. Eşi durumu anlamıştı. Hem yaşanan durumun vahameti hem de eşinden ayrılacak olmanın üzüntüsüyle "Gitmesen olmaz mı?" cümlesi döküldü dudaklarından. Mert eşine sarılarak şöyle dedi:

– Göçük altındaki hayatları, minicik bedenleri ve belki de senin gibi anne olmayı bekleyen rahminde can taşıyanları düşün.

Cümlesi henüz bitmişti ki eşinin ağladığını fark etti. Eşi usulca doğruldu.

– Haklısın canım, gitmelisin, oradakilere umut olmalısın. Allah yolunu açık eylesin.

Ekip, çevre ilçelerden gelen arkadaşlarla toplandı ve üç saat içerisinde yola çıkıldı. Ekibin elemanlarından iki kişinin eşi hamileydi. Birine hafta sonu kız istenmeye gidilecekti. Bir diğerinin oğlunun sünneti için randevu alınmış, haftaya sünneti olacaktı. Bir diğerinin çocuğu hastaydı. Mert'in ise dünden kalan uykusuzluğu, yorgunluğu, üç aylık eşi ve anne karnında iki aylık bir kızı (Belki de oğlu ama o daha çok kızının olmasını istiyordu.) vardı. Yıllardır aldıkları eğitim gerekçeleri kenara atıp gitmeleri gerektiğini söylüyordu onlara. Bugün mazeret insanı olmak değil, marifet insanı olmak gerekiyordu.

Yol boyunca akıllarına Düzce depremi ve sonrasında yaşananlar geliyordu. Karşılarına çıkan her dükkândan, bakkaldan

ve marketten Erciş'e götürmek üzere su ve gıda yardımı olabilecek malzemeleri alıyorlardı. Bir an önce enkaz altındaki insanlara ulaşabilmek için yapabildikleri kadar hız yapıyorlardı. Bir yandan Erciş'te nelerle karşılaşabileceklerini düşünüyor, bir yandan da çalışma planı yapıyorlardı.

Ekip, gece saat 02.00'de Erciş'e vardığında gördükleri manzara karşısında on saattir yemek yemediklerini, yol yorgunu olduklarını unutmuştu. Evler yıkık ve dökük, insanlar yalın ayak ve perişan bir şekilde ortalıkta dolaşıyordu. Biraz daha şanslı olanlar ise belki bir çadır bulmuş ya da birkaç parça kâğıt ve odunla yakılan bir ateşin etrafında toplanmıştı. İlginç gelen ve sevindirici durum ise etrafta bir sürü Kızılay çadırı olmasıydı. Hemen çadırlarını kurdular ve ses avına çıktılar. Ses avına çıktılar çünkü duydukları her ses kurtarılabilecek bir hayat demektir. İşte bu can pazarında her yardımın çok önemli bir yeri vardı.

Genel bir izlenimden sonra ekip biraz dinlenmek için çadırına çekildi. Havanın aydınlanmasıyla hemen enkaz alanlarına gittiler. Doktor Mert'in enkaz alanına giderken dikkatini çeken olaylardan bir tanesi Kızılay'ın ilçede kurmuş olduğu çadır kentti. Şehir stadyumuna baktığında bembeyaz çadırlar ve üzerlerindeki kırmızı ayılar dikkat çekiyordu. Şehirde kahveler bölgesi denilen ve en çok hasar olan bölgeye gittiklerinde onu hayrete sevk eden başka bir olayla daha karşılaşmıştı. Daha on yıl önceki Düzce depreminde afetten bir hafta sonra cesetler kokmaya başladığında yardım gelmemesine rağmen bu olayda henüz yirmi saat geçmişti ama tüm sokaklar UMKE yazan arabalarla dolmuştu. Nereden nereye geldik, dedi içinden. Ve etrafına baktığında AFAD, JAK, AKUT, MAG, İHH, Kimse Yok mu ve daha bir sürü yardım derneği vardı. "Çok şükür!" dedi içinden. "İnsanımız dayanışma içinde, insanlık insanlar arasında hâlâ yaşıyor." diye sevindi.

Merkezle bağlantıya geçildi ve uygun bir enkazda çalışma alanı açıldı. Ekipler mevcut binada birkaç delik açmış ve aşağı katlara inmeye çalışıyordu. Bazen çalışan ekiplerden birinin liderinin uyarısıyla tüm makineler çalışmayı bırakıyor, insanlar nefesini tutuyordu. Ve sessizlik arasından o sihirli ses duyuluyordu: “Sesimi duyan var mı?”

Doktor Mert’in çalıştığı ekip lideri de bir el işaretiyle çalışan makineleri susturdu. Açılan delikten içeri bağırdı: “Sesimi duyan var mı?” Maalesef cevap gelmemişti ve ekip lideri tekrar bağırdı: “Sesimi duyan var mı?” Nefesler tutulmuş, gelecek cevap bekleniyordu. Beklenen cevap gecikmemişti. “Evet!” sesi duyuldu nihayet. Enkazın derinliklerinden bir ağlama sesi geliyordu. Duydukları ses azimlerini artırmıştı, bir yandan makineler çalışırken diğer yandan elleriyle çıkan enkazı atıyorlardı. Ve enkaz altından müjdeli haber gelmişti. Henüz on sekiz aylık minik bir yavru çıkarılmıştı enkazdan. Doktor Mert bebeği kucağına alıp ambulansa götürdü, hayata tutunabilmeyi başaran bu masum yavru derhal hastaneye sevk edildi. Yaşanan bu olay ümitleri yeşertmiş, çalışma azmini güçlendirmişti.

Doktor Mert enkaz alanına döndüğünde ekip çalışmaya ara vermeden devam ediyordu. “Sesimi duyan var mı?” feryadına bu sefer de bir bayan sesi ve ağlayan bir bebek cevap verdi. Azim ve kararlılıkla devam ettirilen kurtarma seferberliği birazdan müjdeli ve herkesi sevince boğan bir haberi beraberinde getirdi. Enkaz altından çıkarılanlar az önce çıkarılan on sekiz aylık Mustafa bebeğin annesi ve iki aylık kız kardeşiydi. Mert, büyük bir heyecanla hemen bebeği eline aldı ve muayenesini yaptı. Ağlıyordu bebek, birden düşüncelere daldı ve doğmamış yavrusu geldi aklına. Tüm bebeklerin yeri anasının sıcacık kucağı olmalıydı, betonun soğuk yüzü değil. Burnunun direği sızlamış, gönlü hüznle dolmuştu.

Depremin üzerinden yirmi saat geçmiş olmasına rağmen üç

kişiyi enkaz altından çıkarmış olmaları çalışma azimlerini artırıyordu. Öğle olmuştu ama acıktığını hissetmiyordu Doktor Mert. Çalışmalar hızla devam ediyordu ve ekipte tek doktor olduğu için ekibin yanından ayrılamıyordu. Baş döndü bir ara enkazdan çıktıktan sonra. Biraz hava aldıktan sonra tekrar enkaz altına girdi, enkaz altında çalıştığı için duman rahatsız ediyordu. Daha sonra arkadaş oldukları anlaşılan iki gence ulaştı ekip ve onları da dışarı çıkardılar. Yaralıları ambulansa götürürken sendeledi birden, ayağının taşa takıldığını sandı, toparlandı ama tekrar düştü, kalkmakta zorlandı. Oturduğu yerden etrafa bakındı, midesi bulanmaya başladı, başı dönüyordu. Birden aklına vertigo hastalığı geldi. Atak mı geçiriyorum yoksa diye korktu. Çünkü bir atak geçirmesi demek en az beş saat yatakta yatması demekti. Uzun zamandır atak geçirmemişti ve muhtemelen atak geçirdiğini düşündü, ayağa kalktı, daha doğrusu kalkmaya çalıştı ama her denemesinde midesi bulanıyor ve yere düşüyordu. Kalkamayacağını anladı, arkadaşları ile konuştu ve derhal ambulansla hastaneye sevk edildi. Hastaneye götürülüp tedavisi verilince uyumaya başladı. İki saat sonra uyandığında yan yatakta yatan gence baktı, genç gülümsüyordu ona.

– Abey Allah razı olsun sizden, gelip bizi kurtardınız, diyor-du delikanlı.

Genci tanıdı Mert. Üç saat önce kurtardıkları İsmail'di bu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama henüz atak geçmemişti, tekrar uyudu. Uyandığında başında bir kalabalık vardı, içlerinden birisi:

– Geçmiş olsun doktor bey, nasıl oldun, diyordu.

Uyku sersemliğiyle baktı, tanıyamadı başta, sonra tekrar baktığında tanıdı. Sağlık Bakanıydı karşısındaki. Doğrusu çok duygulanmıştı. Bakanın afet bölgesini bu kadar kısa sürede ziyaret etmesi ve nezaket gösterip kendisiyle ilgilenmesi mutlu etmişti onu. Biraz kendine geldiğinde hava kararmıştı. Hastanenin koordinasyon merkezine gitti, acil uzmanı olduğunu, yaralılarla

ilgilenmek istediğini söyledi ve göreve başladı. Hastaların bir kısmı Türkçe konuşamıyordu ama yüz ifadelerinden anlayabiliyordu ne kadar acı çektiklerini, ne problemleri olduğunu ve de ne kadar minnettar olduklarını.

Diğer gün sabah çadıra giren bir bayanın sesiyle uyandı Mert. Giren bayan İstanbul UMKE'den olduğunu ve on ton su getirdiklerini söylüyordu. Çok şaşırdı ve gülümsedi çünkü yol boyunca tüm bakkallara, marketlere girmişlerdi ve ancak iki yüz litre su getirebilmişlerdi afetzedelere yardım için. Suları taşıdıktan sonra tekrar afet bölgesine geçtiler ve arama kurtarma çalışmaları yaptılar ama maalesef buldukları afetzedelerin hepsi yaşamlarını yitirmişti. Ama o gün onu sevindiren bir olay yaşanmıştı. Henüz on dört günlük bir bebek olan Azra bebek hayata tutunabilmeyi başarmış, minicik bedenine rağmen moloz yığınları arasından sapasağlam çıkmayı başarmıştı. Azra bebek o gün herkesin umutlarına hayat, gözlerine fer olmuştu.

Doktor Mert ertesi gün olayın üzerinden zaman geçtiği için artık enkazlarda fazla zaman kaybetmeme adına köylerde yaşayan halkın salgın hastalıklarla mücadelesinde yardımcı olmak için ekibiyle beraber köylere gitti. O gün yaklaşık yüz kişiyi muayene etti ve ilaçlarını verdi. Beşinci günde yine köylere gidip yaklaşık iki yüz kişinin hayatına dokundu ve ilaçlarını dağıttı. O akşam ekibiyle yaptığı görüşme neticesinde geri dönmeyi planladılar ve afetin ezip geçtiği bu yerden hüznü duyularla yola koyuldular. Dönüş yolunda geriye dönüp baktığında ilk güne göre devletin bütün birimlerinin orada olduğunu, yaraların sarıldığını görüyordu. Her yer çadırlarla dolmuş, dışı soğuk ve karlı olan bu çadırların içi sıcak yemek yiyebildikleri ve sıcak yataklarında yatabildikleri için insanlara yuva olmuştu. O gün maddi manevi muhtaç insanlara yardım etmiş olmanın ve devletini orada görmenin rahatlığını yaşıyordu Mert. Devletimiz ne kadar büyük, bu karda kışta, afet anında milletin yanında. İn-

sanımız ne kadar büyük, zor zamanda kardeşinin yanında, diye düşündü.

Evet, Trabzon'a kar yağıyordu ve Mert o günleri hatırlatan sessiz tanık botlarını giymişti. Arabasıyla giderken acaba Erciş'e de kar yağıyor mudur, diye düşündü. İnsanlar üşüyor mudur? Acaba kurtardıkları Mustafa ve Yağmur kardeşlerin durumu nasıldır? Azra bebek ikinci yaş gününü kutlarken mutlu mudur? Tüm bunları düşündükten sonra derin bir nefes aldı ve şunları söyledi: "Allah bu millete bir daha böyle acılar yaşatmasın. Allah devletimize zeval vermesin. Birlik ve beraberliğimiz hiç ama hiç bozulmasın. Kar tüm insanlara sıcacık yuvalarının pencerelerinden baktıklarında mutluluk için yağsın."

DUYGU SAVAŞLARI

Ümit ÇALIŞICI

Hemşirenin doktor odasının kapısını açma şiddetinden anlamıştım kötü bir şeylerin olduğunu. Acil serviste bunca zaman geçirince böyle pratikleri de ediniyordunuz. Hemşire daha ağzını açmadan ayağa fırlamıştım bile. Kızcağız sadece “trafik kazası” diyebildi. Odadan çıktıktan sonra getirebildi ancak söyleyeceklerinin devamını.

– Ambulans gelmek üzereymiş. Kafa travması olarak bildirdiler. Yaralının bilinci kapalıymış. Üç yaşında bir çocuk...

Hemşirenin son sözleri kafamın içinde yankılanırken tüylerim diken diken olmuştu. Daha önce de böyle durumlarla karşılaşmıştım ama söz konusu çocuklar oldu mu, durum hep daha zor oluyordu benim için. Hemşire bilgileri vermeyi sürdürdü.

– Çocuğun babasının aşırı hızla kullandığı araba karşı yönden gelen bir başka araca çarpmış. Arka koltukta, muhtemelen kemersiz oturan çocuk, öne fırlayıp başını vurmuş.

Hemşirenin bildikleri bu kadardı. Kapıya henüz çıkmıştık ki ambulansın acı acı çalan sirenlerini duyduk. Gelmişlerdi. Birkaç hasta bakıcı arkadaşım, bir sedyeyi iterek hızla yanımdan geçtiler. Ambulansın kapıları sertçe açılırken ben de ambulansa doğru yürüdüm. Az sonra görevli arkadaşlarım masum yüzlü küçük bir çocuğu dikkatle sedyeye koydular. Başında ciddi bir açık yara görünmüyordu ama çocuğun yüzüne bakınca durumun hiç de öyle iyi olmadığını anlayabiliyordunuz. Çocuğu aceleyle müdahale odasına alırken elimle başını kontrol etmeye başladım. Tahmin ettiğim gibi, kafasının arkasında geniş bir alana yayılmış bir şişlik hissedince yüzümü buruşturdum.

– Hemen Ahmet Hoca’yı arayın. Hastanın acilen tomografi-sini çekiyoruz. Ameliyathaneyi de hazırlattırın. Acilen ameliyatta girmemiz gerekebilir.

Zamanla yarışımız başlamıştı işte. Ne yazık ki bu yarışı kazanamamak küçük bir çocuğun hayatına mal olacaktı. Acil servis personeli arkadaşlarımın hepsi sağa sola koşturuyorlar, verdiğim direktifleri uygulamaya çalışıyorlardı. Acil servisteki diğer hastalar da durumun vahametini anlamış, kendi durumlarını unutup küçük çocuk için dua etmeye başlamışlardı. Bu arada çocuğun annesinin içimizi sızlatan sesi geliyordu bekleme odasından: “Ömer’im, ne oldu sana Ömer’im!”

Dakikalar sonra, Sinir ve Beyin Cerrahisi Doktor Ahmet Sert hastaneye ulaşmıştı bile. Ona gerekli bilgileri ve yaptığımız tetkikleri anlatmaya başladım. Bu sırada henüz çıkan tomografi sonuçlarını da arkadaşlarımız bize ulaştırmıştı. Ahmet Hoca, film sonuçlarını dikkatle incelemeye başladı. Suratı gölgelenmiş gibiydi. “Kahretsin!” diye mırıldandı. Sonra bana dönüp:

– Kafatasında depresif bir kırık var. Beyinde tahribat da olabilir. Acilen ameliyata almamız gerekiyor.

Ameliyathaneyi hazırlattığımı söyledim Ahmet Hoca’nın üzgün gözlerine bakarken. Personel de ameliyat için hazır. Hiçbir şey söylemedi Ahmet Hoca. Sadece sırtıma vurdu ve başını sallayıp hazırlanmak için odasına doğru yürüdü. Arkasından bakarken gözlerindeki umutsuz ifadeyi düşünüp içimi çektim. Tekrar çocuğun yanına gitmek için dönmüştüm ki, bir aracın kulaklarımızı tırmalayan korna sesiyle irkildim. Dönüp acil servis kapısına doğru yürümeye başladım. İçimden ciddi bir şey olmasın diye dua ediyordum. Birden görevli hasta bakıcımız, tekerlekli sandalyeye oturtulmuş hamile bir kadını iterek içeri getirdi. “Hay Allah!” diye mırıldandım. Doğum için genellikle bizim acil servislerimiz tercih edilmezdi; ama gelen hastayı da geri gönderecek hâlimiz yoktu. Kadının yanına yaklaşıncaya durumu

daha iyi anlayabildim. Kadının doğum için artık vakti kalmamış, bir doğum servisine yetiştirilmesi imkânsız hâle gelmişti. Yani en basit tanımıyla doğum başlamış, iş başa düşmüştü.

Kadını hemen acil servisin boş yataklarından birisine yatırmalarını istedim. Daha önce hiç doğum yaptırmamıştım fakat bu kez bunu yapmak zorundaydım. Doğumu ben yaptıracaktım, başka çarem yoktu. Kadıncağız acılar içinde çılgınlık atarken tıp fakültesindeki günlerimi hatırlamaya çalışıyordum. Böyle durumlarda ne yapmam gerektiğini düşündüm. Neyse ki bilgiler nankör davranmadılar ve aklıma üşüşmeye başladılar. Kadının yakınlarıyla kısa bir konuşma yapıp durumla ilgili bilgi aldıktan sonra kadının bulunduğu bölüme yöneldim. Kadının yanına ulaşınca perdeyi kapatmak için dönerken ameliyathaneye götürülmek için yola çıkarılmış olan küçük çocuğu gördüm. İçim yeniden sızladı. Çok uzunmuş gibi gelen saniyeler boyunca çocuğun götürülüşünü izledim. Çocuğun sedyesi az sonra asansöre koyuldu. Ben de yeniden işimi yapmak için kendimi toparladım ve perdeyi kapatıp döndüm.

Hayatımın en ilginç deneyimlerinden birisi olmuştu çocuk doğurtmak. Allah'a şükürler olsun ki hiçbir sorun olmadan tamamlamıştık doğum işini. Küçük sevimli bir bebeği kucağıma alıp gülümseyerek bana minnetle bakan annesine verdim. Ağır yaralı çocuk için bir şey yapamamam nedeniyle içimi kaplayan karanlığa, dünyaya yeni bir can getirmiş olmanın aydınlığı karışmıştı.

Doğum yapan kadının yakınları etrafımı sarmış, bana teşekkür ediyorlarken benim aklım ameliyata alınmış çocuktaydı. Kibarca etrafımdakilerden izin isteyip çocuğun durumunu öğrenmek için sinir ve beyin cerrahisi yoğun bakım ünitesine gittim. Henüz ameliyat sonuçlanmamıştı. Sonucu bana bildirmelerini rica edip görev bölgeye döndüm. Acil servisteki doktor odasına geçip nöbetimin tamamlanmasını beklerken aklım ameliyattaki

çocuktaydı hep. Nöbetimin geri kalanında neyse ki başka hasta gelmemişti. Bir ara odadan çıkıp biraz dolaşmak istedim. Sonra aklıma doğumuna yardımcı olduğum kadın geldi. Onun durumunu sormak için telefonu almıştım ki birisi sırtıma dokundu. Dönünce karşımda doğum yapan kadının kocasının durduğunu gördüm. Adam:

– Size doğru dürüst teşekkür edemedik doktor bey, dedi.

Gülümsedim.

– Gerek yok zaten, dedim mütevazı olmaya çalışarak. Görevimiz bu. Nasıl durumları?

– Çok şükür iyiler. Görevli arkadaşlar bir odaya yerleştirdiler sağ olsunlar.

Adam mahcup şekilde konuşmaya devam etti:

– Doktor bey, klasik olacak ama ben çocuğun adını sizin koymanızı isteyecektim.

Şaşırmıştım ama diğer taraftan bu teklif beni gururlandırmıştı. Adamın sırtına vurup kibarca teşekkür ettim. Tam teklifi reddetmek üzereydim ki acilin kapısında Ahmet Hoca'yı gördüm. Yüzü bembeyaz, gözleri hüznüydü. İçimde bir ateşin tutuştuğunu hissettim. Ahmet Hoca, kafasını kaldırıp gözlerime baktı ve başını hüznle salladı. O zaman anladım zavallı çocuğu, yani küçük Ömer'i kurtaramadığımızı. Gözlerimden birkaç firari gözyaşı yanaklarıma doğru süzüldü. Yeni doğan çocuğun babasına döndüm. Teklifi reddetmekten vazgeçmiştim. Adamın omuzuna elimi koyup:

– Çocuğun adı Ömer olsun mu arkadaşım, diye sordum.

Adamın gözlerinin içi parladı.

– Olsun doktor bey, dedi. Olsun tabii.

Adamın elini sıkıp dışarıya doğru ağır adımlarla yürürken mesleğimi düşünüyordum. Kapıdan çıkınca yüzüme soğuk bir rüzgâr çarptı. Derin bir nefes alıp soğuk havayı ciğerlerime çektim. Küçük bir çocuğun hayatını kurtaramamanın verdiği

hayal kırıklığı ile dünyaya yeni bir hayat gelmesine yardımcı olmanın verdiği mutluluk, yüreğimin içinde bir meydan savaşı yapıyorlardı. İşte tam da böyle bir şeydi doktorluk. Birbiriyle taban tabana zıt onlarca duygu, kalbinizi işgal etmek için sürekli savaş hâlindeydiler ve siz kazanan duyguyu yaşamaya mecburdunuz.

SENİ BEN ÖLDÜRDÜM

Mevlüt Enes GENÇ

Acılar içinde uyanıyorum. Ağzımdan beynime doğru dehşetli bir acı hissediyorum. Doğruluyorum, elimi yüzeme götürüyorum ve yüzümü yokluyorum. Yüzümün sağında bir şişlik hissediyorum. Dişim ağrıyor ama bu denli bir şişliğe sebep olması beni endişelendiriyor. “Olacak iş değil! Tam da düğünden önce, nereden çıktı bu? Düğüne kadar bunu halletmem lazım, tek çare dişçiye gideceğim artık.” diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Doğrusu dişlerimin ağrısı gittikçe artıyordu. Dişçilerden hep korkmuşumdur ama bu durumda yapılacak pek de bir şey kalmıyor. Kalkıyorum, üstümü giyiniyorum. Kapının hemen yanında bulunan ahşap sehpadan cüzdanım ile arabamın anahtarını alıyorum. Dışarı çıkmak için yeltenmem ile annemin sesini duymam bir oluyor.

– Ne oldu oğlum, bu saatte nereye gidiyorsun haber vermeden?

– Merak etme anne, dişimde ağrı var, bayağı da şişlik yapmış, diş hekimine gidip geleceğim.

– Sen mi? Oğlum sen dişçinin önünden geçmezsin.

– Ben de hiç istemiyorum gitmeyi anne ama biliyorsun iki gün sonra düğünüm var, bu hâlde misafirlerin karşısına çıkmak istemem.

– Tamam, babanı kaldırıyorum, beraber gidin.

– Hayır anne, ben giderim, trafik de çoğalmaya başlamıştır, gider gelirim hemen.

– Tamam oğlum, ben de kahvaltıyı hazırlayayım bu arada.

Evden çıkıyorum. Ben giderim dedim ama babam olsa hiç fena olmazdı. Neyse yapacak pek bir şey yok. Artık kendi başımızın çaresine bakacağız. Yola henüz çıkmıştım ki telefonumu

almadığımı fark ettim. Kafa kalmadı ki! Neyse gider gelirim hemen, zaten pek de gerek yok, zaten kim arayacak ki bu saatte, diye düşünüyorum giderken.

Güneş tüm şehri aydınlığa boğuyor, iş yerini açacaklar, memurlar, öğrenciler hep bir koşuşturma içindeler. Trafik öyle sıkı ki ilerlemiyor bile, ilerlerde açılıyor gibi. Bir yandan sabah haberlerini dinliyorum, bir yandan ağzımın içinde atan kalbimin sesini. Neden sonra arkadan gelen ambulansı görüyorum ve radyoyu kapatıyorum. Ambulans arkadan siren ve korna ile yol istiyor, bense daha da hızlanıyorum. Yol tekrar kapanıyor, trafik arttıkça artıyor. Ambulans gelip tam arkama duruyor, hâlâ yol istiyor benden.

– Arkadaş seninki acilse benimki de acil, sanki her taşıdığın hasta öldü ölecek. Yol var da biz mi vermiyoruz!

Ambulansın sesi artık rahatsız etmeye başlıyor. Radyoyu açıyorum, sunucu bir hastanın acil kana ihtiyacı olduğunu söylüyor, tam ismini söyleyecekken sıkılıyor ve kapatıyorum. Düşünüyorum da şu ana kadar hiç kan vermedim. “Aman arkadaş, dişimin ağrısı kafama vurdu galiba, koskoca hastane bir benim kanımla mı işini hallediyor?”

Bir süre ilerledikten sonra yol iyice açılıyor, ben de ambulansa yol veriyorum. Ambulansın ön koltuğunda bir kadın ellerini yüzüne kapamış ağlıyor. Yanındaki koltukta lekeli bir gelinlik var, üzerindeki kan olsa gerek. “Acaba ne oldu? Ya arkadaş sen bugün ne kadar duygusallaştın, sana ne, ne olmuşsa olmuş.”

Sonunda dişçinin bulunduğu sokağa giriyorum. Buraya en son annemi muayeneye getirmek için gelmiştim. Dişçi ellili yaşlarda, kısa, saçları beyaz, cana yakın bir insandı. Sokak beş altı katlı binalardan oluşuyor. Arnavut taşlarının ahenk içindeki döşemesi çok güzel bir hava katmış sokağa. Dişçinin olduğu binanın önüne geldiğimde yola dik şekilde konulmuş iki taş dikkatimi çekiyor. Kale yapmak için koymuş olsalar gerek. Küçüklüğüme gidiyorum, ta ki dişçinin kapısının üzerindeki yazıyı

görene kadar. “Kapalı” yazıyor kapının üzerinde. “Allah Allah! Kırık yılda bir işimiz düşer, onda da kapalı. Yapacak pek bir şey yok. Acile gitmem lazım.”

Gelirken baştan aşağı dikkatimi çeken sokak artık hiçbir şey ifade etmiyor. Arabaya biniyor ve acilin yolunu tutuyorum. Acile geliyorum. Acil öyle dolu ki iğne atsan yere düşmez. Kimisinin kolu alçılı, kimisi sedyede kıvranıyor, sürekli hasta geliyor, bağırış çağırış... O anda gözüme bir olay iliyor. Hasta olan galiba küçük çocuk, altı yedi kişi yanında. Saçları hafif önden açılmış, kirli sakallı, muhtemelen geceden burada olacak ki üzerinde gecelik, ayağında terlik var. Gerçekten acil gelmiş olmalılar. Adamcağız çorapları bile farklı giymiş, kucağında hasta çocuğu tutuyor. Sessiz ve sakin bir şekilde diğerlerinin doktora çıkışmalarını izliyor. Doktor ise sakinlikle olayı çözmeye çalışıyor. Yaklaşıyor ve dinliyorum.

– Geceden beri bekliyoruz, bir çocuğa bakmadın, sen nasıl doktorsun? Aldığın paradan utan!

– Beyefendi çocuğunuzla ilgilendim. Bir sürü hasta var, hepsi ile ilgilenmeliyiz. Durumu daha acil hastalarımız da var, lütfen anlayış gösterin.

– Daha acilmiş! Çocuk ateş gibi yanıyor.

– Beyefendi ateşi ölçüldü, ateşini düşürmek için tedavisi uygulanıyor, ateşinin düşmesini bekleyelim.

Konuşmalara daha fazla dayanamayıp araya giriyorum, doktor hanımın önüne geçiyorum.

– Beyler, haddinizi bilin. Bir doktor ile böyle konuşamazsınız, üstüne üstelik bu doktor bir hanımefendi. Onlarca hasta var, sen gece gelmişsin, hanımefendi dünden beri nöbet tutuyor ve bunu her zaman yapıyor. Ayrıca doktor hanım olmasa sana, bana kim bakacak? Biz onlara muhtacız, vefasız olmayın lütfen.

Sözlerimin ardından çocuğu taşıyan adam, tartışmaya girenleri geri çekti. Doktor hanıma hastanede dış hekimi olup olmadı-

ğını sordum. Olmadığını ama sıra bana geldiğinde elinden geleni yapacağını veya poliklinikler açıldığında dış polikliniğe sevk edebileceğini söyledi. Doktor hanımın işi başından aşkındı ve artık bıkmıştım. Gitmeye karar verdim. Çıkışa doğru yürümeye başladım. Yaptıklarımı düşünüyordum, doktorların yaptığı işin zorluğunu ve onlara muhtaç olduğumuzu. Nihayet çıkışa varmıştım ki tanıdık bir sima gördüm. Yakınlaştıkça daha da iyi anladım ki bu kişi nişanlımın abisiydi, yani iki gün sonra evleneceğim Elif’in abisi. Kapının biraz ilerisinde saçları dağınık vaziyette, gözleri uzağa dalmış, sırtını duvara yaslamış, öylece sigara içiyordu. Endişeli hâlden bir sıkıntı olduğunu anlamıştım. Göz göze geldik. “Ağabey!” Gözyaşlarına hâkim olamıyor, onunla beraber ben de ağlamaya başlıyorum, sebebini bilmiyorum ama içime bir acı düşüyor. Dışımı değil, kendimi bile hissetmiyorum.

– Ağabey, ne oldu?

– Ümit, ben...

Sadece Ümit diyebildi ve sustu, hıçkırıklara boğuldu. Aklıma gelen tek kişi Elif’ti.

– Ağabey, Elif’e bir şey mi oldu yoksa?

Ağlayışı iki kat daha arttı, anlamıştım bir şeyler olduğunu ama inanmak istemiyordum.

– Ağabey, konuş ne olur, bir şey mi oldu?

Hafif sarsıyorum ve dudaklarından o sözler dökülüyor.

– Ümit, Elif’i kaybettik, o artık yok. Öldü o.

Tüm hayatım gözlerimin önünden geçiyor, tüm anılarım...

“Elif, Elif’im ben şimdi ne yaparım? Beni bırakma.”

Gözlerim kararıyor, galiba bayılıyorum, keşke gözlerimi bir daha hiç açmasam. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama açamıyorum. Işık göz kapaklarımı zorla açıp içeri girmek istiyor. Kendime geldiğimde tek yataklı bir odadayım. Odada Elif’in annesi, babası, annem, babam, hepsi oradalar. Başım

dönüyor, kalkmaya çalışıyorum, babamın yardımı ile kalkıyorum. Babama sarılıyorum ve ağlıyorum, sanırım odadaki herkes de ağlıyor.

– Ne oldu, nasıl oldu? Anlatın neden susuyorsunuz, neden aramadınız?

– Oğlum telefonunu yanına almamışsın.

Kendi kendime dönüp telefonumu almadığım için kızıyorum.

Elif’in annesi anlatıyor:

– Sabah erkenden kalkıp hazırlandı kızım. Akşamdan konuştukları gibi, hemen bizim binanın altındaki terziye gelinlik provasına indi. Çok istiyordu giymeyi, terziden yukarı çıkarmak için rica ediyor. Terziden çıkınca önüne bir genç çıkıyor.

Devam edemedi, feryat figan ağlamaya başladı, ağladım, ağladık.

– Sonra?

– Para istemişler herhâlde, yok deyince yüzüğü istiyorlar. Vermiyor kızım, sonra üç yerinden bıçaklıyorlar ve yüzüğü alıp kaçıyorlar.

Abisi devam ediyor:

– Ambulans çağırmışlar ama ambulans hastaneye yetişemiyor. Şoför yolda çıldırdığını, bir adamın yol vermemek için dürettiğini söylüyor. Allah belasını versin.

O an ölmeyi çok istedim. Aklıma ambulans geldi. Ağlayan kadın, gelinlik, Elif... Ambulanstaki Elif’ti.

– Kan kaybı çoktu, kanı B RH (-), çok zor bulunuyormuş, veren çıkmadı.

Aklıma ilk gelen radyo haberi idi. O an anladım ki artık kendimi asla affetmeyecektim.

– Görebilir miyim onu? Lütfen, son bir kez...

Görmeme izin verdiler. Eksi ikinci kata indik, ortalık sessiz ve sakindi. Bir kapının önüne geldik ve durduk. Kapıda “morg” yazıyordu. İçeri girdik, içerisi çok soğuktu. Elif soğuğu sevmez-

di. Burası çok soğuk, üşür mü Elif'im? "Hayır, üşümez çünkü o öldü. Onu sen öldürdün."

Zihnindeki düşünceler beni yiyip bitiriyordu. Morg içinde ölü bedenleri bulunduran dolaplar, ortasında -bedenleri koymak için olacak- bir masa bulunuyor. Küçük, soğuk mu soğuk bir oda. Dolaplardan biri açıldı, raf çekildi. Beyaz bir örtü ile örtülmüş narin bedeni ile benim Elif'im görüldü. Örtüyü boynuna kadar açtım. O saçlar, güzel gözler, al yanaklar... Artık hepsi soğuktu. Sarıldım ve ağladım. Elif'e söyleyeceğim son sözler dudaklarımdan tüm bedenimi yakarak döküldü: "Elif, Elif'im! Ne olur affet beni! Seni ben öldürdüm, affet!"